

လွှဲပြောင်းသောစာပေ

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

အချစ်က...ကမ္ဘာကြီးကို
သွက်သွက်လည်စေ...

BURMESE
CLASSIC
.com

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထု (၁၀၈)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ မတ်လ၊ ပထမအကြိမ်

ထွက်ပုံနှုတ်စာစီ - ခင်ပြုံးဝင်း

ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)
ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ်(၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။

မျက်နှာရုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
'ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်'
အမှတ်(၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။

ဖြန့်ချိရေး - ၁၆၀၀ ကျပ်

အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်

ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ်၊ ကတ်တလောက်အညွှန်း (CIP)

အချစ်က ကမ္ဘာကြီးကို သွက်သွက်လည်စေ

ကြယ်စင်မှူးဝေ

ရွှေပဒေသာစာပေ၊ ၂၀၁၆၊ ရန်ကုန်။

၂၂၇-စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီတာ

(၁) အချစ်က ကမ္ဘာကြီးကို သွက်သွက်လည်စေ

အချစ်က ကမ္ဘာကြီးကို သွက်သွက်လည်စေ

အချစ်က ငါ့ကို...
 ငှက်တစ်ကောင်လို...
 လေလွင့်ရွက်ဝါတစ်စင်းလို...
 ပေါ့ပါးရွှင်မြူးစေတယ်။
 ငါ့ဦးနှောက်က ငါ့အသည်းနှလုံးကိုစေစားခဲ့...
 အာဒံနဲ့ဧဝလိုပဲ...
 မစားကောင်းတဲ့ သစ်သီးလေးရေ...
 ခါးသည်းချိုမြိန်ခဲ့ပေါ့...
 အချစ်က ငါ့ကို
 သွက်သွက်လည်အောင် ရူးနှမ်းစေ...

ရဲရင့်မာန်ဟုန်

အချစ်လား...
 တံခါးပိတ်ထားတယ်...
 ကံကြမ္မာကြီးက
 ရက်စက်ရိုင်းရုန်လွန်းလို့...ပုန်းညက်ပျို။

အခန်း (၁)

ပုန်းညက်ပျို...
 သူ့ရှေ့မှ တကယ့်ခြံကြီးဝန်းကြီးနှင့် နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးကို
 ငေးကြည့်ပြီး ကြက်သေသေနေမိတာ...
 မမြင်ဖူးလို့တော့ မဟုတ်ပါ။ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ၊ ဗီဒီယိုတွေထဲမှာ
 ဒီလိုအိမ်မျိုးတွေ မြင်ဖူးပါသည်။ ကိုယ်နှင့်မပတ်သက်လို့ စိတ်လည်း
 မဝင်စား။ ကြောက်လည်းမကြောက်။ အားလည်းမငယ်။
 ယခုကဲ့သို့ ရှေ့မှ ဧရာမအိမ်ကြီးသည် သူမနှင့်ပတ်သက်လာပြီး
 သို့သော် သူမ ပတ်သက်ပုံက ခမ်းခမ်းနားနား မဟုတ်။ ဆွေးတို့ပေါက်
 က ငိုဝင်ရမည့်ပတ်သက်ပုံ ပတ်သက်နည်း။
 ဟုတ်တယ်လေ...

ရှင်ဘုရင်နဲ့သားတော့ မိဖုရားဆိုပေမယ့် သူမ ပတ်သက်ရတာက အဲဒီအိမ်မှာရှိနေတဲ့ နင်းပြားရဲ့ညီမအဖြစ် ဝင်သွားရမှာ။

သူမ သိထားတဲ့စာတ်လမ်းတွေက တကယ့်ကို မလှမပ။

ပုန်းညက်ပျိုရဲ့မမ မြသရဖီဟာ လူဆိုးလူပေ လူပေါ်ကျောနှင့် ရသွားခဲ့ပြီး ယောက်ျားရဲ့အစ်ကိုကြီးခေါ်မှာ သွားပြီးသောင်တင်နေခဲ့တာ။

သူ့ယောက်ျားရဲ့မိဘတွေက သာမန်လူတန်းစားတွေလောက်ပဲ ဖြစ်ပြီး သူ့အစ်ကိုကမှ ဘယ်လိုကဘယ်လို ချမ်းသာနေတာမသိ။ ပြောလို့ရတာကတော့ ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ချွန် ကိုယ့်ဘာသာ ကြိုးစားပြီး ကြိုးပွားတိုးတက်သွားသူ။

မမရဲ့ယောက်ျားက လူဆိုးမို့ မမတို့သားအိမ်ရဲ့ဘဝတွေကို ဘာမှ တာဝန်မယူနိုင်။ သည်တော့ မမခေမာ ဒီလိုပဲ သူ့ယောက်ျားရဲ့အစ်ကို ကြီးအိမ်မှာ ခွေးတိုးဝက်ဝင်နေရတာ။

ယခု ပုန်းညက်ပျိုက ကျွန်ကျွန်ဆိုသလို အဲဒီမမရဲ့အရိပ်မှာ သွားခဲ့ရမှာ ဖြစ်သည်။ ကိုယ်က အစွမ်းအစမဲ့လို့ မဟုတ်ပေမယ့် မာန မကြီးနိုင်သည့်အဖြစ်သနစ်တွေက ရှိခဲ့ပြီ။

ပုန်းညက်ပျိုရဲ့မေမေဟာ အဆုတ်ကင်ဆာနှင့် ဆုံးသွားခဲ့ပြီး ဆေးဖိုးတွေ၊ အကြွေးတွေနှင့် အိမ်ကလေးကို တိုးအပ်ခဲ့ရပြီမို့ ဆွေမိမိမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်မလေးခမျာ ဝါးစားချင်ကြသည့် ကြောင်ဖားကြီးတွေ ရဲ့လက်မှလွတ်အောင် ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြီး ပြေးလာခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

နောင်ခါလာနောင်ခါတော့ပဲ။ သူများအိမ် သူများအရိပ်မှာ ထာဝရ မှီခိုဖို့လည်း ပုန်းညက်ပျို စိတ်မကူးပါ။

အခိုက်အတန့်ပေါ့။ မိန်းကလေးဘဝဆိုတာ အမှားအယွင်းမခံနိုင် သည့်ဘဝပေမို့ တစ်ဦးတည်းကျန်ခဲ့သည့်အစ်မကို အားကိုးပြီး သည်ရန်ကုန်မြေသို့ သူမ ရောက်ခဲ့တာပါ။ ပြီးမှ ရှေ့ခရီးကို အကောင်း ဆုံးဖြစ်အောင်လျှောက်မည်။

ခြံဝမှာ ငေးကြည့်ရင်း ပုန်းညက်ပျို သတ္တိတွေ ဆုတ်ယုတ်နေဆဲ ကားအကောင်းစားကြီးတစ်စီး ရောက်လာသဖြင့် သူမ အလျင်အမြန် ဖယ်ပေးလိုက်ရသည်။

ဒီအိမ်ကိုလာတဲ့ ဧည့်သည်လား၊ အိမ်ရှင်လား။ မမယောက်ျား ကိုတော့ သူ တစ်ခါမြင်ဖူးပါသည်။ လမ်းသရဲ၊ ဂျစ်ပစ်။ ကလေး တစ်ယောက်ရတာတောင် လိမ္မာသွားရဲ့လားမသိ။

ပုန်းညက်ပျိုတို့ညီအစ်မကလည်း သိပ်ပြီး နွေးထွေးတာတော့ မဟုတ်။ မမကလည်း ထင်ရာစိုင်းတတ်။ အသည်းနှလုံးကို ဦးစားပေး တတ်သူ။

ယခု မေမေသေတာတောင် ပြန်လာတာမဟုတ်။ အခြေအနေ မပေးလို့လည်း ဖြစ်မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပုန်းညက်ပျိုကတော့ ရောက် လာခဲ့ရပြီ။

ကားမှန်ချလိုက်လျှင် မြင်ရသူမှာ အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင် ချောမောခန့်ညားသည့် လူတစ်ယောက်။ ဒါ...မမရဲ့ခဲအိုဆိုတာ ဖြစ်မည်။

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲ...ဘဲလ်နိပ်လိုက်လေ”

“မမမြသရဖီနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါရှင်”

၈ က ကြယ်စင်ရှုမော

“ဝင်ဆွေ”

ခြောက်ခြောက်ခါးပွင့်သွားလျှင် ကားက အရင်ဝင်သွားသည်။
နန်းညက်ပျို နောက်မှလိုက်သွားသည်မှာ ကုပ်ကုပ်ကလေး။

သည်စဉ် အိမ်ထဲမှ (၅)နှစ်အရွယ်လောက်ကလေးတစ်ယောက်
ခြင်းထွက်လာပြီး သူ့ကို ကြိုဆို၏။

“လေးလေး...သားဖို့ ဘာပါလဲ”

“ဟေ...အရပ်...အရပ်ပါတယ်ကွ။ မင်းရဲ့မေမေရော”

“ရှိပါတော်...ရှိပါ။ ဒီမှာ မီးဖိုဝင်နေတာ။ ကိုရဲ့စားဖို့ စပါယ်
ရှယ်ချက်နေတာလေ။ ရှင့်ခယ်မက ကလေးတစ်ကောင်နဲ့ ယောင်
ခြောက်ဆယ်လုပ်နေတာလေ။ လင်ကလည်း အရပ်တကာ လျှောက်
လိုက်၊ မယားကလည်း ကလေးတစ်ကောင်နဲ့...ပြီး...ကိုရဲ့ပေလို့
သာ...မရှိရင် ဒီလင်မယား ထမင်းငတ်သေတာ ကြာပြီ”

တိုက်ထဲမှ ထွက်လာသည့် အသက်သုံးဆယ်လောက် ဖြူဖြူ
ချောချော မိန်းမတစ်ယောက်ကို ငေးကြည့်ပြီး ပုန်းညက်ပျို ပြန်ပြေးရ
မလား၊ နောက်ဆုတ်ပြီး ပုန်းနေရမလား မဆွဲခွဲတတ်တော့ဘဲ လူက
ဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။

ထိုမိန်းမ ပုန်းညက်ပျိုကို မြင်သွားပေပြီ။

“သူက ဘယ်သူလဲ...ကိုရဲ့ ဘယ်က တောသူမလဲ။ အိမ်မှာ
ခိုင်းဖို့ မှာထားတာလား”

ပုန်းညက်ပျို၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုက သာမန်လူတန်းစား၏
အဆင်။ ချည်ထည်အစိမ်းနုရောင်ဝမ်းဆက်လေးက ခပ်နွမ်းနွမ်း။

အချစ်က ကမ္ဘာကြီးကို သွက်သွက်လည်စေ ၉

အသက်က (၁၉)နှစ်ပင် မပြည့်သေးပေမယ့် လူက ရင့်ကျက်လှပြီ။

မေမေ မကျန်းမာသည့်ကာလအတွင်း သားအမိ (၂)ယောက်၏
စားဝတ်နေရေးနှင့် ဆေးဖိုးအတွက် ရှာရဖွေရ ပေါင်ရန်နုနှင့်။ မိသားစု
အပူ၊ မိခင်အတွက် သောက၊က တောင်လိုပုံခဲ့ပြီ။

သည်လိုဖိနှိပ်ပြောတာကျတော့ ‘ရဲရင့်မာန်ဟုန်’ မကြိုက်။
သည်တော့ အစ်မဖြစ်သူကို ဟန်တားလိုက်၏။

“ဒါ...သရဖီကို တွေ့ချင်လို့တဲ့။ သရဖီ ပြောထားတဲ့ သူညီမ
ဆိုတာ ဖြစ်မယ်။ ဧည့်သည်ကို မြင်မြင်ချင်း ဆောက်နဲ့မထွင်းနဲ့လေ။
လာပါ...ဝင်ပါ...မမဖြူ...သရဖီကို ခေါ်ပေးလိုက်ပါ”

ဧည့်ခန်းထဲသို့ ရှေ့ဆောင်ခေါ်သွားပြီး ဆိုဟတစ်ခုမှာ ထိုင်စေ
၏။ ပြီးမှ ရဲရင့်မာန်ဟုန် သူ့အခန်းသို့ တက်သွားလိုက်သည်။

ငါ...ဒီအိမ်မှာ အဆင်မပြေပါ့မလား။ မမဖြူဆိုတဲ့မိန်းမက
ဟန်ဗျါမလား။ ပုန်းညက်ပျို စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်နေတုန်း မမ
သရဖီ သမီးလေးကို ပွေ့ချိုပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ ထွက်လာလေ၏။

မမပုံစံက ဗိုသီဗတ်သီ။ ကလေးကလည်း နေကောင်းပုံမရ။
ပုန်းညက်ပျိုအတွက်တော့ မမဟာ ကောက်ရိုးမျှင်ကြီးပါပဲ။

“မမ”

“ညီမလေး...လာ...လာ...မမတို့အခန်းထဲသွားမယ်”

ဘာပဲပြောပြော မမဟာ ဒီအိမ်မှာ ဩဇာမရှိပေမယ့် သူမအတွက်
တော့ မြင်းမိုရ်တောင်ကြီးလို အကာအကွယ်ပေးမည့်သူပါ။

ပုန်းညက်ပျိုကို ကြင်နာစွာ ပန်းဖက်ပြီး ခေါ်တောင်သွားတာက

အသံတစ်ခု အသံတစ်ခုသီလို့ပါ။ အသံက အတန်ငယ် ကျယ်ဝန်းပြီး ဆောင်လေထွက်ကောင်းပါသည်။

“ညီမလေး...မေမေဆုံးတာတောင် ပြန်မလာဘူးရယ်လို့ မမကို စိတ်နာနေသလားဟင်”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံး မျက်ရည်တွေနှင့်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဖက်ငိုနေလျှင် ကလေးလေးမှာလည်း ငိုမိမိ။

“စိတ်နာပါဘူး မမရယ်...မမမှာလည်း အခက်အခဲရှိမှာပေါ့။ ဂျီ နားလည်ပါတယ်”

“လင်ယူမှားတော့ တစ်သက်လုံးမှောက်။ လင်ဆိုးမယား တဖားဖားဆိုတာ မမပါ။ အခု ကလေးက နေမကောင်းဘူး။ ဆေးကုစရာ ပိုက်ဆံကအစ အစ်ကိုကြီးကို တောင်းနေရမှာလည်း အားနာတယ်”

“မမယောက်ျားက အလုပ်မလုပ်ဘူးလား...ဟင်...သူက ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

“သူ့အကြောင်းတော့ ပြောမနေနဲ့။ ပျော်သလိုနေတာပဲ။ အပေါင်းအသင်းလည်း ဘာမင်သလဲ မမေးနဲ့။ တစ်ခါ အိမ်က ထွက်သွားရင် တစ်လကိုးသီတင်း အနည်းဆုံးကြာတယ်။ သူ့ဘော်ဒါတွေနဲ့ လျှောက်လိမ့်နေတာပဲ။ ရှမ်းပြည်ရောက်သွားလိုက်၊ ကော့သောင်း၊ ရဲနောင်း ရောက်လိုက်၊ မူဆယ်ဘက်ကနေ တရုတ်ဘက် ကူးလိုက်ပဲ”

“မူးယစ်ဆေးရောင်းနေတာလား”

“မသိပါဘူးအေ...အစုံနေမှာပေါ့။ ငါ့ကိုက ကံဆိုးတာပါ။ သမီးလေးကလည်း ချူချာတယ်။ အေးလေ...ကလေးခမျာလည်း ဆေးဇြီးတိုနဲ့ပဲ ပြီးရတာကိုး”

တွေ့တွေ့ချင်းပင် မမ ညည်းတွားနေတာ သူ့ဘဝကို ရင်ဖွင့် ခရာလူ ခုမှရောက်လာလို့ပါ။

“ဒါပေမယ့် မပူပါနဲ့ ညီမလေးရယ်...အစ်ကိုကြီးက သဘောကောင်းတယ်။ မမ ညီမလေးအကြောင်း ပြောပြထားပြီးပြီ”

“ဪ...ဟို မမဖြူဆိုတဲ့မိန်းမကရော ဘာလဲ”

“အမလေး...အဲဒါ သူ့အစ်မလေ။ ဒီအိမ်မှာ လာပြီးအုပ်ချုပ်နေတာ။ ကြက်တူရွေးကတော်တော် မယ်ဖော်ကကဲဆိုသလို ကျွေးမွေးထားရတဲ့ အစ်ကိုကြီးက မပြုပြင်ရဘူး။ သူ့ကိုပဲ ကြောက်နေရတာ။ နေရာတကာ သူ့မျက်နှာကြည့်ပြီး သူ့ဩဇာခံနေရတယ်။ သူက မမအလုပ်မလုပ်နိုင်တာလည်း မကြည်ဖြူဘူးလေ”

“မောင်နှမချင်းအတူတူ သူက ဘာဖြစ်လို့ မမတို့ကို မကြည်ဖြူတာလဲ။ သူရော လာစားနေတာပဲမဟုတ်လား”

“ဖအေတူ မအေကွဲ မောင်နှမတွေမို့ပေါ့ ညီမလေးရယ်... အစ်ကိုကြီးနဲ့မမဖြူက မအေတူတယ်။ မမယောက်ျားကိုညီရင်က နောက်မိန်းမနဲ့ရတာ။ ရိုင်းရိုင်းပြောရရင် သူတို့မိထွေးက မွေးတာမို့ မကြည်ဘူးပေါ့”

“အစ်ကိုကြီးဆိုတာကပါ မကြည်ဖြူတာလား”

“သူကတော့ ဘာမှမပြောပါဘူး။ သူ့အလုပ်နဲ့သူ ရုပ်နေတာပဲ”

လေး။ အိမ်မှာ အုပ်ချုပ်နေတာ မမဖြူပဲ”

“သူကရော ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်မနေဘဲ
ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာလာအုပ်နေတာလဲ”

“သူက ယောက်ျားနဲ့ကွဲနေတာလေ။ တစ်ခုလပ်ပေါ့။ ကလေး
တစ်ယောက်နဲ့ မောင်ဆီလာပြီး နို့ခိုနေပေမယ့် မမတို့ထက်သာတာက
သူက အဖေတူ၊ အမေတူ မောင်နှမ။ နှာတစ်ဖျားတင်မဟုတ်ဘူး။
တစ်ဘဝလုံး သာတယ်။ အိမ်မှာ သူ့လက်သူခြေ၊ သူ့ဩဇာချည်းပဲ”

“ဪ...”

“သူနဲ့ အဆင်ပြေအောင်သာနေ။ ပြဿနာ မရှိဘူး။ ရှေ့မရှိ
ဘူးပေါ့ဟယ်...ကဲ...ကဲ...ငါ့ညီမလေး နားလိုက်ဦး”

အမူတွေ ဆီးတိုက်ပြီးမှ အနားခိုင်းလျှင် ပုန်းညက်ဖို့ သူတို့
အိပ်ယာပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲအိပ်လိုက်ပါသည်။

ပုန်းညက်ဖို့ဆိုတဲ့ ကုလားအုပ်မလေး သဲကန္တာရအထပ်ထပ်မှာ
အမောဆိုလာပါတယ်ဆိုမှ အမောမပြေလိုက်တာနော်။

အခန်း (၂)

ကံကဆိုးချင်တော့ နောက်တစ်ပတ်မှာ မမသရဖီ၏ယောက်ျား
ညီရင့်ဆိုတာ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ တစ်မိပေါက် တစ်ယောက်ထွန်း
ဆိုသလိုပဲ ညီရင့်ဟာ လူဆိုးမို့ သူ့အစ်မက ပိုပြီး မကြည်ဖြူ။ မဖြူက
သူတစ်ယောက်တည်း အုပ်စီးအပိုင်စားချင်တာ။

ညီရင့် ပြန်ရောက်လာပုံကလည်း ဆံပင်တွေကရှည်၊ လူပုံစံက
ညှဉ်းသိုးသိုး၊ ငိုနင်းမြောင်းမြောင်း၊ နှုတ်ခမ်းမွေးက ပါလိုက်သေး။

ညီရင့် ပြန်လာပြီဆိုတာနှင့် သရဖီရော မမဖြူခေါ် ဖြူပြာညိုပါ
တိုက်ရှေ့သို့ အပြေးအလွှား အူယားဖားယား ပြေးထွက်လာခဲ့ကြသည်။

အိမ်မှာ အိမ်အကူ (၂)ယောက်ဖြစ်သည့် မပုနှင့်သီတာပါ
တိုက်ရှေ့သို့ ချောင်းကြည့်နေကြသဖြင့် ပုန်းညက်ဖို့ပါ လိုက်ချောင်းနေ
မိသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်တို့ကို ကျားဝင်လာသည့်အတိုင်း။ ဧကန္တ
ညီနောင်တော်တော်ဆိုးလိုဖြစ်မည်။

ညီရင့်ကလည်း ခပ်ရင့်ရင့်ပါပဲ။ မျက်နှာငယ်နှင့် တက်လာတာ
မျိုးဟုတ်။

ရှင်းကောင်းဘီအဟောင်း၊ ဂျာကင်အဟောင်းနှင့် ကျောပိုးအိတ်
တစ်လုံး လွယ်ထားပြီး လက်ထဲမှာ ရှားပါးသစ်ခွပင်များနှင့်။

“အစ်ကိုကြီးရေ...အစ်ကိုကြီး...ညီလေး ပြန်လာပြီလေ။
အစ်ကိုကြီးဖို့ သစ်ခွ...ရှားပါးသစ်ခွတွေ ပါလာတယ်။ အဖူးတောင်
ထွက်နေပြီ။ အစ်ကိုကြီး...ဝေ့...အစ်ကိုကြီး”

ညီရင့် မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်။ ယုတ်စွာအဆုံး မိန်းမနှင့်သမီး
ကိုပင် အရေးလုပ်တာမဟုတ်။ မမဖြူဆိုတာကိုလည်း ရှိတယ်တောင်
မထင်။ မမဖြူက ခါးထောက်ပြီး ရန်တွေ့နေပုံလည်း ကြည့်ဦး။

“ဟဲ့...အကောင်...ဒါ...ဘယ်ကနေ အလေလိုက်ပြီး
ပြန်လာတာလဲ။ အသံမြဲကြီးနဲ့ အော်မနေနဲ့။ တောထဲတောင်ထဲ မဟုတ်
ဘူး”

“ရုပ်ကိုက ကျက်သရေမရှိဘူး။ ပထွေးအိမ်တက်လာတဲ့
ရုပ်မျိုးနဲ့”

“ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲဗျာ...ကျုပ်အစ်ကိုအိမ် ကျုပ်
လာတာ ခင်ဗျားက အနေသာကြီးပါ။ အစ်ကိုအိမ်ကို ကပ်နေကြတာ
ချင်းအတူတူ တစ်ဖူး ပိုမရှုချင်စမ်းပါနဲ့။ အဲဒါပေါ့...ခွေးသူခိုးချင်း
သွားပြဆိုတာ”

“ဘာ...ဘာ...ဘာ...ဟဲ့...အကောင်...နင် မိုက်ရိုင်းလှ
ချည်လား။ နင် လူကမွေးတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ ခွေး...ခွေးတိရစ္ဆာန်”

ဖြူပြာညို အနာပေါ်တုတ်ကျ၊ ယမ်းပုံစိုးကျဖြစ်သွားပြီး ဆွေဆွေ
ခုန်နေတုန်း အပေါ်ထပ်မှ ရဲရင့်မာန်ဟန် ပျာပျာသလဲ ဆင်းလာလေ
၏။ ဖြူပြာညို ဘယ်လိုပင် ဒေါဟောင်းနေနေ ရဲရင့်ကတော့ ညီကို
ချစ်ပုံရပါ၏။

“ဟာ...ညီလေး...ပြန်လာပြီလား။ အစ်ကိုကြီးဖို့ သစ်ခွတွေ
ပါလာတယ်...ဟုတ်လား။ ဒီတစ်ခါတော့ အိမ်မှာ ဆွေးဆွေးနွေးနွေး
နေပါဦးကွာ။ ငါကလည်း ခရီးတွေဘာတွေ ထွက်နေရတော့ အိမ်မှာ
ယောက်ျားသားရှိတော့ ကောင်းတာပေါ့ကွ”

အစ်ကိုဖြစ်သူက ညီ၏ပခုံးကို ဖက်ပြီး ဧည့်ခန်းဆိုတာမှာ ထိုင်စေ
ရင်း အားပါးတရ စကားတွေဆိုနေလျှင် ဖြူပြာညိုရုပ်က မဲ့ရွံ့နေလေ
၏။

“အစ်ကိုကြီးကသာ ဆွဲထား...မမဖြူက လူကို ခွေးလိုမောင်း
မထုတ်ရဲ့တမယ်ပဲ။ သူက အစ်ကိုကြီးကို သူတစ်ယောက်တည်း
လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားချင်ပုံပဲ”

“မမဖြူကိုတော့ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါကွာ...သူ့ခမျာ အိမ်ထောင်
ရေး အဆင်မပြေခဲ့တော့ လောကကို အလိုမကျဖြစ်နေရှာတာပါ”

“အင်းလေ...ပြေးကြည့်မှ ဒီမောင်နှမလေး (၃)ယောက်ရှိတဲ့
ဟာ။ ဟိုတစ်ခေါက်ကလည်း သူနဲ့ ပြဿနာဖြစ်ပြီး ညီ...လေးလွှဲ
သွားတာ။ အဟဲ့...ညီက တစ်ခါလေရင် ထစ်လက်းသိတင်း”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ကြင်ကြင်နာနာ ကြည်ကြည်နူးနူး ဖြစ်နေပေမယ့် ဖြူပြာညှိကတော့ မျက်စောင်တစ်ခဲ။

“ဟဲ့အကောင်...ငါ့ကို ဆွဲမထည့်နဲ့။ နှင့်လို ကလေးကချေအရက်သမား၊ ဖဲသမားမျိုးနဲ့လည်း အမျိုးမတော်ချင်ပါဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် နှင့်ကိုယ်ထဲက ငါတို့သွေးကို ဖောက်ထုတ်ပစ်ချင်တာ”

“စိတ်လျှော့ပါ အစ်မကြီးရာ...အသက်တွေလည်း ကြီးလှပါပြီ။ ရင့်ကျက်စမ်းပါ။ သွေးဆိုတာ ရေထက်ပျစ်တယ်ခင်ဗျ။ လူသားချင်းလည်း စာနာစိတ်ထားစမ်းပါ”

“နှင့်လို အလုပ်မရှိအကိုင်မရှိ ယောင်ခြောက်ဆယ်နဲ့ အစ်ကိုလုပ်စာ ထိုင်စားနေတဲ့လူမျိုးကို ဘာမှ စာနာနေစရာမလိုဘူး”

“အစ်မကရာ ဘာအလုပ်တွေ လုပ်နေလို့လဲ။ အစ်ကိုကြီးလုပ်စာကို ထိုင်စားရုံတင်မက ဈေးဖိုးတွေ စာရင်းပိုပြပြီး စီးပွားဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား။ ကျုပ်က မပြောပေမယ့် သိနေတယ်လေ”

“ဟင်...နှင့်...နှင့်...စော်ကားလှချည်လား။ ငါက ကိုယ့်မောင်အိမ်ကို စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းနေတာဟဲ့။ အကျိုးပြုနေတာ။ မကုန်သင့်တာ မကုန်အောင် စီးပွားဖြစ်အောင် စီးတဲ့ရေ ဆည်တဲ့ကန်သင်းလုပ်ပေးနေတာ”

“မလိုပါဘူး။ အစ်ကိုကြီးရဲ့ဝင်ငွေတွေက ဒီရေအလား ဝင်နေတာ။ ခင်ဗျားက စီးတဲ့ရေကို ခိုးပြီး သွယ်ယူနေတာ။ အစ်ကိုကြီးရယ် မိန်းမ ဖြန့်ဖြန့်ယူပစ်လိုက်စမ်းပါ။ ဒါမှ ဒီမိန်းမကြီး ဘုံပျောက်နေရာ ပျောက်သွားအောင်။ သူ့ကိုယ်သူ အချောင်သမားမှန်းမသိ ဘာမသိနဲ့”

မှန်တာပြောသဖြင့် မီးခဲနင်းမိသလို ဆွေဆွေခန့် ဆတ်ဆတ် တုန်သွားသည့် ဖြူပြာညှိကို ကြည့်ပြီး မပုနှင့်သီတာက ဝမ်းသာနေလေ၏။

“ကောင်းတယ်...သူနိုင်တဲ့လူပေါ့ပြီ။ နေရာတကာ ဩဇာပေးတဲ့ မိန်းမကြီး...ညီရင့်နဲ့တွေ့ပေးမှ”

“အေးလေ...ဘာမှလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ အိမ်မှာ ဗိုလ်လုပ်နေတာ။ သူ့ကိုယ်သူ တကယ့်အရေးပါပုဂ္ဂိုလ် ကျနေတာမဲ့”

အိမ်ရှေ့မှာတော့ ရဲရင့်မာန်ဟုန် အစ်မနှင့်ညီကို ရွှေပြည်အေးတရားတွေ ပဟာနေရသည်။ တရားရေအေး တိုက်ကျွေးနေရပါသည်။ မိတ္တူက ခွေးပေမယ့် ဖေဖေက အသက်ထွက်ခါနီးထိ သူ့ထံ တဖွဖွ အပ်သွားခဲ့သည့် ညီပါ။ သူ့ညီငယ်လေး။

အဲဒီတုန်းက အစ်မဟာ ယောက်ျားနှင့် နယ်စပ်ထိရောက်နေပြီး ဖေဖေချာပနကို မီအောင်ရောက်မလာခဲ့။ ပြီး...မမဟာ မိသားစုအပေါ် သိတတ်လိမ္မာသည့် သမီးတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ခဲ့။

အသက်နှစ်ဆယ်လောက်မှာ အိမ်ထောင်ကျပြီး ယောင်ချောက်ဆံထုံးပါသွားခဲ့လိုက်တာ ပြီးခဲ့သည့် (၂)နှစ်လောက်ကမှ ကလေးတစ်ယောက်ပိုက်ပြီး သူ့ဆီရောက်လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

သူကတော့ မိဘတွေလည်း မရှိကြတော့ပြီနို့ ရှိသည့်ညီ၊ အစ်မတို့ကို သူ့အရိပ်မှာ အဆင်ပြေပြေ နေစေချင်သည်။ သူ့စေတနာ။

“ကဲ...မမကလည်း ကိုယ့်မောင်လေးကို ဒီလောက်ထိ ချိုးခိုင်းဖို့ နှိပ်လိုက်စက်တွေ မပြောနဲ့။ ညီလေးကလည်း ကိုယ့်အိမ်ကို

မခံနိုင်အောင် မပြောနဲ့လေ။ ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံမှပေါ့”

“သူက အတ္တကြီးလွန်းလို့ပါ အစ်ကိုကြီးရယ်...အစ်ကိုကို သူ တစ်ယောက်တည်း ပိုင်ချင်ဆိုင်ချင်နေတာလေ”

“အေးပါ...ဒါပေမယ့် မင်းက အငယ်လေ။ သည်းခံမှပေါ့။ ရိုသေမှပေါ့။ ကဲ...ညီလေး ရေမိုးချိုး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ ဘာတွေ ရိတ်၊ အဝတ်အစားလဲ...ပြီးရင် တို့မိသားစုတွေ ညစာစားကြရ အောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”

ညီရင့်ဟာ ဖြူပြာညိုနှင့်တွေ့လျှင် မီးလိုဖြစ်သွားပေမယ့် ရဲရင့် နှင့်ကျတော့ သိတာရေစင်။

သူတို့နှစ်ယောက်ထဲ ကျောင်းအိတ်ထည့်၊ သမီးကို လှမ်းချီပြီး သူတို့ အပိုင်စားရသည့်အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားကြလျှင်...

ပုန်းညက်ပျို မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေရ၏။ ငါတော့ ပဲလှော်ကြား ဆီးညပ်တော့မှာပဲ။ နဂိုကတည်းက ဖြူပြာညိုက မကြည်ရတဲ့ကြားထဲ ငါ့ခဲအိုညီရင့်ပုံစံကလည်း မဟန်။

ပြီး...လူမွေ၊ လူတောတစ်ယောက်ရှိ သူမ ဘယ်လိုအားကိုးရမန်း ဆက်ဆံရမှန်းပင် တွေးမရ။

မပုတို့၊ သိတာတို့နှင့်အတူ အလုပ်ဝင်ကုလုပ်ရင်း ပုန်းညက်ပျို နေရတာ ဟိုချောင်ကပ်၊ ဒီချောင်ကပ်၊ သက်ပြင်းချရင်း အလုပ်တွေ သာ ဖိလုပ်နေမိပါလေသည်။

အခန်း (၃)

ညစာထမင်းပွဲမှာ မောင်နှမ (၃)ယောက် စုံညီစွာတိုင်နေကြပေ ပြီး ရဲရင့်က စားပွဲထိပ်မှာနေရာယူပြီး အစ်မနှင့်ညီက သူတစ်ဖက်စီမှာ။ မြသရဖီက ကလေးကို ထမင်းခွံ့နေ၏။ ရဲရင့်ကတော့ မျှတ စိတ် ရှိပါသည်။

“သရဖီပါ လာဝင်လေ...သရဖီညီမလေးရော”

“ဪ...အစ်ကိုကြီး...သူက လူကြောက်တယ်။ သရဖီက လည်း သမီးကို ထမင်းကျွေးနေလို့ပါ...ပြီးမှ”

တကယ်တော့ သရဖီတို့အဖြစ်ဟာ အိမ်အကူတွေနှင့်အတူ လက်ရေတပြင်စီး စားရတာပါ။ ဒေါ်ဖြူပြာညိုဟာ သူမတို့ကို တစ်ဆင့်နှိမ်ထားပြီး မတူသလိုမတန်သလို ဆက်ဆံတာ။

နီးရာစားကို ကြောက်နေရသည့်အဖြစ်။ ရဲရင့်မာန်ဟန် ချက်ချင်းကွဲလိုက်ပြီး...

“မမဖြူ...သားရော”

“သားကို အရင်ကျွေးထားပြီးပြီ...သူက စားနေတယ်”

“ဪ...သရဖီညီမလေးကိုရော နေရာသေသေချာချာ ပေးထားရဲ့လား။ သူ့ကိုတောင် သေသေချာချာ မမြင်ရသေးဘူး။ သရဖီ သူ့အတွက် ဘာစီစဉ်ပေးထားလဲ”

“ဘာမှမစီစဉ်ရသေးပါဘူးရှင်...ညီမလေးခမျာ ရောက် ကတည်းက မီးဖိုထဲတန်းဝင်ရတော့တာပါပဲ”

သရဖီကလည်း ကြုံတုန်းထွယ်ထည့်လိုက်သည်။ ဖြူပြာညီ အစီအစဉ်က အိမ်အကူတစ်ယောက် လျှော့ပြီး ပုန်းညက်ပျိုကို ထည့်မှာ။ လောလောဆယ်လည်း ပုန်းညက်ပျိုဟာ ဒီအိမ်မှာ အလုပ် သမား။

ဖြူပြာညီ၊ သရဖီကို မျက်လုံးကြီးဖြူးကြည့်နေပေမယ့် သူမ ဂရုမစိုက်။

“ဟင်...ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ကဲ...ခေါ်စမ်းပါဦး။ အစ်ကိုကြီး လည်း ခရီးထွက်သွားတာနဲ့ မစီစဉ်ရသေးတာ။ သင့်တော်သလို စီစဉ် ပေးရဦးမှာပေါ့”

ရဲရင့်မာန်ဟန် သဘောကောင်းနေပေမယ့် ဖြူပြာညီ မရှုစိန်ပါ။

“အို...ကိုရဲကလည်း နေရာတကာ သဘောကောင်းနေရင် သူ့ဆွေမျိုးတွေအကုန် ရောက်လာမှာပေါ့။ နေပစေ”

“သရဖီမှာ ဆွေမျိုးလည်း များများစားစား မရှိပါဘူးရှင်။ အဲဒီ ညီမလေးပဲ ရှိတာပါ”

“ဟင်း...သူ့ညီမ သူလိုအချိုးပဲလာမှာပေါ့။ ထောင့်မကျိုး ဦးမကျိုးနေမှာပေါ့”

ပုန်းညက်ပျို ထမင်းစားပွဲနားသို့ မရဲတရဲ ကပ်လာရပါသည်။ သူက လွတ်နေသည့်ခုံတစ်လုံးကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး...

“ထိုင်...ထမင်းတစ်ခါတည်း ဝင်စား”

“နေပါစေရှင်...ပြီးမှ မပုတီးနဲ့အတူစားပါမယ်”

“ဪ...မမဟာလေ...တော်တော်ခက်တာပဲ။ ညီရင့်တို့ သရဖီတို့ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့မိသားစုလေ။ သရဖီညီမကလည်း မိသားစုဝင်ပဲပေါ့။ ဘယ်လိုတွေ အုပ်ချုပ်နေတာလဲ”

“ဪ...ကိုရဲကို အားနာလို့ပါ။ ထမင်းပွဲမှာ လူတွေများနေ ရင် စိတ်ရှုပ်မှာစိုးလို့ပါ”

“မရှုပ်ဘူး၊ အတူတူ လူများများစားမှ ထမင်းဝင်တာ။ ကျွန်တော်က အလုပ်များတော့ တစ်ယောက်တည်း ကြုံသလိုစားနေ ရတာများတယ်။ ခုလို မိသားစုလက်ဆုံစားရတာ ကြုံတော့ကြုံခဲပါ”

“ဒါဆိုလည်း သဘောပဲလေ”

တကယ်တော့ ဖြူပြာညီဟာ ဈေးမီးတွေ မတရားစာရင်းပြပြီး ချက်တော့ လူ (၃) ယောက်စာလောက်သာ။ သရဖီတို့ညီအစ်မနှင့် အိမ်အကူ (၂)ယောက်ကို မသေထမင်း မသေဟင်းလောက်ကျွေးသူ ဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့် မျက်စိမျက်နှာတွေ ဒီလောက်ပျက်နေတာ။ ပေါ်ကုန်
တော့မှာပဲ။ စားပွဲပေါ်တင်ထားသမျှဟင်းဟာ အကုန်။ အိုးထဲမှာ
ဘာမှမကျန်။

ပန်းညက်ယို ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ထမင်းပွဲမှာပဲ ထိုင်ရမလိုလို။
ဖြူပြာညို၏ မည်းမှောင်နေသည့် မျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုးကြီးကိုပဲ
ကြည့်ရမလို။

“ထိုင်လေ...မင်းကို အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပေးမလို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပန်းညက်ယို ဝင်ထိုင်ရပါတော့သည်။ ပန်းကန်ထဲ ထမင်း
နည်းနည်းထည့်ပြီး ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေသာ ယူစားနေမိသည်။

“မင်းနာမည်”

“ပန်းညက်ယိုပါ”

“ပညာအရည်အချင်း”

“သင်္ချာ...ဒုတိယနှစ်”

“အသက်”

“၁၉ နှစ်ပါ”

“ဒါဆို ဘွဲ့ရအောင် ကျောင်းဆက်တက်လိုက်ဦး။ ကျောင်း
ထွက်ထားတာ ဒီနှစ်မှမဟုတ်လား”

“ရှင်”

ပန်းညက်ယို အံ့အားသင့်သွားသလို ဖြူပြာညိုလည်း မျက်နှာ
ပျက်သွားလိုက်တာ ဖုံးမရ ဖိမရ။ မစ္စရိယစိတ်၊ မနာလိုစိတ်က

ထပ်ထပ်သို့ ဆောင့်တိုးပြီး ပါးစပ်မှ အလုံးလိုက်တိုးထွက်၏။

“အို...ကိုရဲနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ အဲဒါ သရဖီညီမလေ...ကိုရဲ
ကုမ္ပဏီမှာ တံမြည်လှည်းခိုင်းလည်းရတာပဲ”

“သရဖီညီမက ညီခယ်မ။ ကျွန်တော်နဲ့လည်း တစ်နှယ်ငယ်
တစ်စင်ပါပေါ့။ သူ့ခမျာ တစ်နှစ်ပဲရှိတော့တဲ့ဥစ္စာ။ ဘွဲ့ရအောင်
တက်လိုက်ရင် ပြီးပြီ။ ပြီးမှ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ပေးမယ်”

“ကျေး...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ပန်းညက်ယို မျက်ရည်တွေပင် စီးကျလာတာ ဝမ်းသာလွန်းလို့
ပါ။ ထင်မထားသည်မို့ ဘာပြောရမှန်းပင် မသိ။ လူက တုန်တုန်
ထင်ယင်။ မျက်ရည်တွေ မခိုင်ရင်ကာစီးကျ။ ဇွန်း၊ ခက်ရင်း ကိုင်ထား
သည့်လက်တွေက တုန်ရီနေလျှင် ဖြူပြာညို မျက်စောင်းထိုး၏။

အိုဗာတင်းတွေ၊ မူယာမာယာတွေ။ သင်းတော့ နေနှင့်ဦး။

ဖြူပြာညိုအကြောင်း ကောင်းကောင်းပြရတာပေါ့။

ရဲရင့်မာန်ဟုန် ကောင်မလေးကို နားလည်မိ၏။ သရဖီ သူ့ကို
ပြောပြထားပြီးသားပါ။ သူမခင်နှင့်အတူ ဒိုးတူပေါင်ဖက် ဘဝကို
ရင်ဆိုင်ခဲ့သူ။ သမီးလိမ္မာလေးပါ။ ယခုလည်း ဝမ်းသာလွန်းလို့
မျက်ရည်ကျနေတာ ဖြစ်မည်။

“ကဲ...စား...စား...ထမင်းစားလိုက်ဦး။ ပြီးမှ မင်းအတွက်

ထပ်ပြီး အသေးစိတ် ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

အားလုံး ထမင်းစားကြပြီးတော့ ဧည့်ခန်းမှာ ဝိုင်းပွဲကြပြန်သည်။

ဖြူပြာညိုမှာ မကျေနပ်စိတ်တွေ၊ မနာလိုစိတ်တွေနှင့် ရူးမတတ် ခံစား

နေရပေမယ့် သူ မသိလိုက်မှာလည်းစိုးသဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပါလာရ ပြန်၏။

မိသားစုဝိုင်းလေးကတော့ စိန်ပြည်ပြည်။ တီဗီကြည့်ရင်း စကား တွေပြောရင်း ကလေး (၂)ယောက်ကလည်း ကလေးတွေအလျောက် အသံလေးတွေနှင့် ခိုးခိုးခမ်းခမ်း။

ကလေး (၂)ယောက် ကစားနေတာကိုတောင် ဖြူပြာညိုအသွင် က မတူသလို မတန်သလို။ ကလေးချင်းကတော့ ခင်ပါသည်။ ကော်စောပေါ်မှာ အတူကစားနေကြပါ၏။

ရဲရင့်မာန်ဟန်အသွင်က ကြည်ကြည်လင်လင်နှင့် ဖြူဖြူစင်စင်။ ညီလူဆိုးကို ဂရုဏာသက်စွာနှင့် သွန်သင်ဆုံးမနေပုံမှာ အစ်ကိုကြီးမို့ အဖအရာ။

“ညီလေးရယ်...ဒီလောက် ရွက်သွင့်ရရင် တော်ရောပေါ့ကွာ။ ခင်းမှာ သမီးလေးကလည်းရှိနေပြီ။ သမီးရှေ့ရေးလေး ဘာလေး...”

“ဟာ...အစ်ကိုကြီးကလည်း...သမီးရှေ့ရေးက ဘာပူစရာ ရှိသလဲဗျာ...အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လုံး မားမားမတ်မတ် ရှိနေတာပဲ။ ညီသမီးကို ပစ်ထားဘူးမဟုတ်လား”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွာ...ဒါပေမယ့် ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့မေတ္တာ နဲ့ ဝတ္တရားဆိုတာ ရှိသေးတယ်လေ”

“နားထားလိုက်စမ်းပါ အစ်ကိုကြီးရာ...ညီနက္ခတ်ကိုက ဖင်အပ်စူးနေတဲ့ နက္ခတ်ဗျ။ တစ်လလောက် အငြိမ်နေပြီးရင် သွေးထဲ ကကို ရွှံ့ထိုးထိုးလာတော့တာပဲ။ မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်ကို သူငယ်ချင်း

တွေနဲ့အတူ လျှောက်သွား။ လျှောက်အလုပ်လုပ်ချင်တယ်။ ဒီတစ်ပတ် ညီ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဖားကန့်ဘက်သွားဖို့ ချိန်းခဲ့တယ်”

“တော်လောက်ပါပြီကွာ...အစ်ကိုကြီးရဲ့ကုမ္ပဏီမှာပဲ အလုပ် တစ်ခုခု ဝင်လုပ်တော့။ အိုးမကွာ အိမ်မကွာနေပါတော့ကွာ”

“အဖား...ဘယ်မှာလဲ၊ ညီရဲ့အိမ်”

“ဒီအိမ်ပေါ့ကွ...ဒါမှမဟုတ် ငါ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ပေးမယ် လေ”

“နေပါစေ အစ်ကိုကြီးရယ်...အစ်ကိုကြီး တိုက်ခန်းပေးလည်း စားဖို့က ခက်ဦးမှာ။ နောက် ညီ ခရီးထွက်ရင် သရဖီတို့သားအိမ် အတွက် နောက်ဆံတင်းနေဦးမှာ။ ခုကျ အစ်ကိုကြီးရဲ့အိမ်မှာ စိတ်ချ လက်ချထားခဲ့လို့ရတယ်”

ဖြူပြာညို ကြားထဲမှ နားကြားပြင်းကပ်လာပေပြီ။ ညီရင့်ကို မျက်စောင်းထိုးရင်း...

“ကဲ...ကိုရဲ...ဒီအကောင်ကို တရားဟောမနေနဲ့။ ကိုရဲသာ ဟောရလွန်းလို့ လျှာထွက်မယ်။ သူကတော့ အကျွတ်တရားရမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတိုက်နဲ့သူက...နေချင်တဲ့နေရာမှာနေ၊ သေချင်တဲ့နေရာ မှာသေပဲစေ...”

“တွေ့လား အစ်ကိုကြီး...ဒီအိမ်မှာ ကျွန်တော် မပျော်တာ သူပယောဂလည်း ပါတယ်ဗျ။ အစ်ကိုကြီးကသာ ကိုယ့်သွေးသား ဆိုပြီး ကြင်နာတာ။ သူကတော့ တွေတာနဲ့ သတ်တော့မယ့်ရုပ်ကြီးနဲ့”

“ကဲပါ ညီလေးရာ...အစ်ကိုကြီးတော့ အိမ်အရပ်တဲကွ။

၆ က ဖြစ်နေသေး

မင်းသာ လိမ္မာကြည့်ပါလား။ သူကလည်း ချစ်မှာပေါ့။ ကရုဏာ ဒေါသောတွေပါကွာ... ကရုဏာဒေါသော”

“မထင်ပါဘူးဗျာ”

“ကဲ...ကဲ...မင်းတို့ကိစ္စထား...ဒီကောင်မလေးကိစ္စ စိစဉ်ပေး လိုက်ဦးမယ်”

ရဲရင့်မာန်ဟုန်အနားမှာ ကုပ်ကုပ်ကလေး ထိုင်နေသည့် ပုန်းညက်ပျိုဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။ သရဖီကပင် အရင်တင်ပြလိုက် သည်။

“အစ်ကိုကြီး...သူက သရဖီအခန်းထဲမှာနေတာ။ အခု ကိုညီရင့် ပြန်ရောက်ပြီဆိုတော့...”

“အင်း...အပေါ်ထပ်မှာ အခန်းတွေ ပိုနေတာပဲ...တစ်ခန်းယူ ပေါ့”

ဖြူပြာညိုက ပျာပျာသလဲ ကန့်ကွက်သည်။

“အို...ကိုရဲကလည်း ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ အပေါ်ထပ်မှာက မီးခံ သေတ္တာတွေ ဘာတွေနဲ့။ သူစိမ်းကို လက်ခံလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ အောက်ထပ်မှာလည်း အခန်းတွေ အများကြီးရှိတာပဲ။ အောက်ထပ်မှာ နေပေါ့။ လူစိမ်းတွေကို သိပ်လျှော့မတွက်နဲ့”

“ရပါတယ်ရှင်...ဘယ်မှာနေရနေရပါ။ ကျွန်မ အောက်ထပ် မှာပဲနေပါမယ်။ အခန်းမရှိတော့ရင်လည်း မပုတို့နဲ့ သွားနေပါမယ်”

“အို...ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ အခန်းတွေ အများကြီးရှိတာပဲ။ သရဖီ အပေါ်ထပ်က အခန်းတစ်ခန်းကို လိုက်ပို့လိုက်။ စာကြည့်ခန်းဘေးက

အခန်းမှာထားလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးရှင်”

သရဖီ ချက်ချင်းပင် သူညီမရဲ့ ကျောပိုးအိတ်လေး သွားယူပြီး ရဲရင့်ပြောသည့်အခန်းသို့ နေရာရွှေ့ပေးဖို့ ပြင်သည်။ ဖြူပြာညို၏ သဘောထားတွေကို သိပြီးသားမို့ သရဖီ ဂရုမစိုက်။

ဘိန်းစားချင်းအတူတူ တစ်ဖူးပိုရှူချင်တဲ့ မိန်းမကြီးကို အလိုလိုကနေလို့မရ။ ကိုယ့်ပေးတဲ့အခွင့်အရေးလေးတော့ ရအောင် ယူတတ်မှ။

“လာ...ညီမလေး...အခန်းလိုက်ပို့မယ်”

“နေဦး...သူ့ကျောင်းကိစ္စ”

ဖြူပြာညိုအသွင်က ဆတ်ဆတ်တုန်မတတ်။ မစ္စရိယစိတ်တွေ များပြားလွန်းလို့ ဘီလူးသဘက်ရပ်ပေါက်နေသဖြင့် ပုန်းညက်ပျို တစ်ထစ်လျှော့လိုက်ပါသည်။

“အဝေးသင်နဲ့ပဲ ရွှေ့တက်ပါတော့မယ် ဦးရဲရင့်...ဒေးဆို တစ်နှစ်အောက်သွားမှာမို့ပါ”

“ဟဲ့ကောင်မလေး...အစ်ကိုကြီးကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက် တာလဲ”

“ရပါတယ်...သူ ခေါ်တတ်သလို ခေါ်ပါစေ။ အဝေးသင် ရော ရွှေ့တင်ထားလို့လား”

“သူငယ်ချင်းက ရွှေ့တင်ပေးထားပါတယ်။ အခုခေတ်က အဝေးသင်ရော နေ့ကျောင်းရော ဘွဲ့ရတော့ အတူတူပါပဲ။ အဆင့်

အတန်း မခွဲပါဘူး”

“တက်တာကျတော့ရော”

“မထူးပါဘူး။ အတန်းထဲမှာ မယ်မယ်ရရ မသင်ဘဲ စာမေးပွဲ နီးမှ ဆရာတွေခေါ်တဲ့ ကျူရှင်တွေ လိုက်တက်၊ ပါမယ့်မေးခွန်းကို ကျက်ဖြေကြတာပါပဲ။ ကိုယ်လေ့လာမှ နည်းနည်းတတ်တာပါ ဦးရဲရင့်”

“ဪ...ဒါကြောင့် ဒီနိုင်ငံကဘွဲ့ကို ဘယ်နိုင်ငံကမှ အလေး မထားတာကိုး။ ကဲပါလေ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘွဲ့လေးရအောင်တော့ လုပ်ထားရမှာ ကိုယ့်တာဝန်ပဲ။ ဒါဆို မင်းက လောလောဆယ် ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ကျွန်မကို အလုပ်တစ်ခုခုပေးပါ။ ကိုယ့်ဘဝရပ်တည်ရေး အတွက် ကျွန်မ အလုပ်လုပ်ချင်ပါတယ်”

“ကောင်းတယ်...ဒါပေမယ့် မင်းကို လိုအပ်တဲ့သင်တန်းလေး တွေ တက်ခိုင်းဦးမယ်။ စာရင်းကိုင်သင်တန်းတို့၊ ကွန်ပျူတာတို့”

“ကျွန်မမှာ စိုက်ဆံမရှိပါဘူးရှင်”

“ဪ...ငါပဲ စီစဉ်ပေးပါ့မယ်။ ပြီးတော့ အလုပ်ရမှ လခ ယူပေါ့”

“ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်ရှင်။ ဦးရဲရင့် ကျေးဇူးကို ကျွန်မတစ်သက် မမေ့ပါဘူး”

ပုန်းညက်ဖျို တကယ်ပင် လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ကျေးဇူးတင် ဝမ်းမြောက်နေသော်လည်း ဖြူပြာညိုက ဆေးရိုးသည် ကန့်လန့်ဝင်

လုပ်လေ၏။

“ကျေးဇူးတင်ရင်လည်း ကျေးမစွပ်ကြနဲ့ပေါ့အေ...တချို့က ကျေးဇူးရှင်ကိုမှ ကျေးစွပ်ကြတယ်လေ။ သရေပေါ်အိပ်ပြီး သရေနား ထို ခိုးမစားကြရင် ပြီးတာပါပဲ”

ပြောပြီး နေရာမှထသွားသဖြင့် သရဖီရော ပုန်းညက်ဖျိုပါ ချေပလိုက်ကြရ။ ဒီမိန်းမကြီး ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။

သို့သော် ရဲရင့်မာန်ဟန်ရှေ့မှာ အချေအတင်တွေ မပြောချင်တာမို့ ညီမ၏ကျောပိုးအိတ်လေးကို ဆွဲကာ အပေါ်ထပ်သို့ လိုက်ပို့ခဲ့သည်။

အခန်းလေးက သာသာယာယာနှင့် နေချင့်စဖွယ်။ စာကြည့် ခန်းဘေးမှာရှိပြီး ဦးရဲရင့်အခန်းနှင့် မျက်စောင်းထိုးမှာရှိတာ တံကောင်းခြင်းလား။

အခန်း (၄)

ပန်းညက်ပျိုအတွက် ဘဝက ထင်သလောက်မဆိုးသေးနေတော့
နေတတ်ရပါသည်။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ ကိုညီရင့်နှင့်မမသရဖီက တကျက်ကျက်
ရန်ဖြစ်နေတတ်သလို ဒေါ်ဖြူပြာညိုကလည်း သူမကို ဘယ်လိုနှိပ်ကွပ်
ရ နှိပ်စက်ရပါမလဲဟုသာ ဆင်ကြံကြံနေလေရာ။

ပန်းညက်ပျို အကင်းပါးရ၊ ရှောင်လင်သိုင်းတတ်ရပါသည်။
ဦးရဲရင့်လည်း စေတနာကောင်းပေမယ့် အလုပ်ကများသည်မို့
ပန်းညက်ပျိုနှင့် တစ်နေ့လုံး ကြာလို့မှ တစ်ကြိမ် မျက်နှာချင်းမဆိုင်
ဖြစ်။ သူမရှိနေတာကို ယောင်လို့ပင် သတိမရ။

သို့သော် မနက်ပိုင်း ကွန်ပျူတာသင်တန်း၊ နေ့လယ်ပိုင်းမှာ
စာရင်းကိုင်တက်ခိုင်းထားတာတော့ အမှန်။ သူဟာ စီစဉ်ညွှန်ကြား
ပုံစံချပေးတတ်သူပါ။

ကွန်ပျူတာသင်တန်းက မနက် (၉)နာရီမှ (၁၂)နာရီထိဖြစ်သလို
စာရင်းကိုင်က နေ့လယ် (၂)နာရီမှ (၄)နာရီထိ။

ပန်းညက်ပျိုတစ်ယောက် လွန်းကလေးလို လှုပ်ရှားရင်း ဘဝကို
တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်အောင် တည်ဆောက်နေရပါသည်။

ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသည့်ကာလများ...

မနက် (၆)နာရီမှာ ပန်းညက်ပျို အိပ်ရာထမြဲ။ ကိုယ့်တစ်ကိုယ်
ရောသန့်ရှင်းရေးကိစ္စလေးတွေ ဆောင်ရွက်ပြီး အပြင်သွားမည့်ဝတ်စုံကို
တစ်ခါတည်း ဝတ်လိုက်သည်။

အထူးတလည်တော့မဟုတ်။ သူမမှာ အဝတ်အစားလည်း
များများစားစားမပါ။ သို့သော် ပါတာလေးတွေကလည်း ချေချေ
ရာရာ။ ချည်ထည်ဝမ်းဆက်လေးတွေကို ကိုယ်တိုင်ချုပ်ထားတာ။

သူများတွေလို ရယ်ဒီမိုက်တွေ၊ ဈေးကြီးတာတွေ မဝတ်နိုင်ပေ
သော် သူ့ကိုယ်လုံးလေးနှင့် လှလှပပ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်။

ခါးကျော်သည့် ဆံနွယ်လေးတွေ တလွင့်လွင့်နှင့် သူမပုံစံဟာ
မြန်မာဆန်ပြီး ယဉ်ကျေးလှပနေမှာတော့ အမှန်။ ပြောရရင် လူကြီး
ကြိုက်ပုံစံ။

အခြားမိန်းကလေးအချို့ Sexy ကျအောင် အပြိုင်အဆိုင် ဖော်နေ
သော်နေကြချိန်မှာ ပန်းညက်ပျိုက တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ။

သည်နေ့လည်း အစိမ်းနုချည်ထည်ဝမ်းဆက်လေးနှင့် သူမ အသွင်က နုနုလေး။ မျက်နှာဆိုတာလည်း မင်းသမီးရှုံးအောင် ပြင်မနေပါ။ မိတ်ကပ်လေးပါးပါးလိမ်း၊ နှုတ်ခမ်းနီလေး ပါလေဟန်ဆိုးဒါပါပဲ။

ဆံနယ်လေးတွေကို နောက်ဘက်မှ သိုးမွေးကွင်းအစိမ်းနှင့် စည်းထားလိုက်ရုံ။ သင်တန်းတက်ရမည့် ဖိုင်တွေကို စုပိုက်ပြီး သူမကိုယ်အခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်ချိန်ဟာ မနက် (၇)နာရီ။

ထုံးစံအတိုင်း မျက်လုံးက အကျင့်ပါစွာ ဦးရဲရင့်အခန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူကလည်း အခန်းထဲမှ လှလှပပ ထွက်လာတာနှင့် ကြုံနေသဖြင့် ပုန်းညက်ပျို လန့်သွားမိသည်။

ခါတိုင်းက သူ့အခန်းဟာ တံခါးအမြဲပိတ်ထားတာနှင့်ပဲ ကြုံခဲ့သူမ ပြုံးပြရမှာလား။ နှုတ်ဆက်ရမှာလား။ ဝေခွဲမရ။ သူက အိမ်ကြီးရှင်လေ။

သို့သော် ပုန်းညက်ပျိုဆိုတာ အရိုင်းလေးမို့ သူ့ရှေ့မှ အဖြေကလေးဆင်းပြေးဖို့သာ ပြင်သည်။ ရှင်းသန့်ခန့်ညားလှပသည့် ဦးရဲရင့်ဟာ ကိုယ်နှင့်ရွယ်တူလည်း မဟုတ်ပါဘဲ ရင်တွေတလုပ်လုပ်၊ တခိုင်းခိုင်းခုန်သွားတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ။

သည်ရန်ကုန်မှာ လူချောလူလှတွေ စတိုင်များများ ပဲများများတွေ အများကြီးမြင်နေရသားနဲ့ သူ့ကိုကျမှ ရင်တွေလုပ်ခနဲ ခုန်သွားတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ။

ပုန်းညက်ပျို...ဆင်းပြေးဖို့ပြင်ပေမယ့် အောက်ထပ်မှ ဒေါ်ဖြူဖြူ

ညှိ တက်လာနေတာ မြင်ရသဖြင့် တွန်ခနဲ ရပ်နေရပါသည်။ သူ့ကို ခေါ်လေးစားမလုပ်ရဲ။ အင်မတန် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်ချင်သူ။

သည်တော့ လှေကားထိပ် သူမ ရပ်စောင့်နေရာသို့ ဦးရဲရင့် ဆောက်လာတော့တာပေါ့။ နှစ်ယောက်အတူ လှေကားထိပ်မှာ စောင့်နေသလိုမျိုး ဖြစ်သွားလျှင် ဖြူပြာညှိမျက်နှာက မည်းခနဲ။

သူပါးစပ်ကလည်း အကြောင်းသုံးပါးမရွေး ဘီလူးသူရဲမျက်နှာကြီးနှင့် အော်တော့တာပဲ။

“အမလေးတော်...သရေပေါ်အိပ် သရေနားစားမ။ ငါ့မောင်ကို မြှူဆွယ်နေပြီ။ သွား...နင်နဲ့ တူသလား၊ တန်သလား။ ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ပြင်ဆင်ခြယ်သပြီး အပြင်ကို လင်ရှာ ထွက်နေတဲ့ မိန်းမ။ နင့်ဘာသာ အပြင်မှာပဲရှာ။ ငါ့မောင်လေးကို နည်းနည်းလေးတောင် မပစ်မှားနဲ့နော်။ ငါ့အကြောင်း သိတယ်မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်...ဟုတ်...သိပါတယ်”

သူမ အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြစ်အောင်ပဲ ရှက်ရွံ့သဖြင့် ဒေါ်ဖြူပြာညှိ၏ဘေးမှ တိုးတိုက်ဆင်းပြေးဖို့ပြင်လျှင် ဖြစ်ချင်တော့ ချောနေသည့်လှေကားမှ လျှောခနဲ ပြုတ်ကျ၏။

“အား...”

သူမ မျက်စိတွေ ပြာခနဲဖြစ်ပြီး လူက အေးခနဲ။ လေဟာနယ်ထဲဆောက်သွားပြီ ထင်ပေမယ့် နောက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က လှမ်းဆွဲသို့က်သဖြင့် သူမရောသူပါ အရှိန်အဟုန်တစ်ခုနှင့် လှေကားပေါ်မှ

တလိန်လိန် ပြုတ်ကျလာခဲ့၏။

သူမ ပြုတ်ကျသည့်အချိန်က များသည်မို့ နောက်မှ ဆွဲသည့် သူ့ကိုပါ နှစ်ယောက်လုံး အလိပ်လိုက်ပြုတ်ကျရခြင်း။ သို့သော် သူက သတိရှိတာမို့ နှစ်ယောက်လုံး အထိမနာ။

လှေကားရင်းမှာ အရှိန်သေသွားတော့ နှစ်ယောက်ဖြစ်နေပုံက နှစ်လွှာပေါင်းမှ တစ်ရွက်လား။ နှစ်ခုပေါင်းမှ တစ်ချောင်းဖြစ်သည့် အကြာကွေးလား။ ဘာနှင့်နှိုင်းရမှန်းမသိပေမယ့် သူမက အောက် ရောက်နေပြီး သူက အပေါ်မှာ အထပ်လိုက်ရောက်နေတာတော့ အသေအချာ။

သူက သူမကို စိုးရိမ်တကြီး ဖက်ထားပုံကလည်း ကျစ်ကျစ်လစ် လစ်။ ပုန်းညက်ပျိုတစ်ယောက် ဘာမှန်းညာမှန်းမသိအောင်ပင် ပူထူ ရှက်ရွံ့နေရသည်မို့ ဘာတွေလုပ်မိမှန်းလည်းမသိ။

သူမ သူ့ကို တွန်းဖယ်ရုန်းထွက်ပြီး အပြင်ကိုများ ပြေးထွက်မိခဲ့ သလား။ ဘာတွေလုပ်မိမှန်းမသိပေမယ့် သူမ သတိရတော့ ခြံပြင်မှာ သူမ ခပ်သုတ်သုတ် ခပ်သွက်သွက် အပြေးတစ်ပိုင်း လျှောက်သွားနေ မိတာ။

ပါးပေါ်မှာလည်း မျက်ရည်တွေ စီးကျနေပြီး ဆံပင်တွေက လည်း ဖရိုဖရဲ။

မတော်တဆတော့ မတော်တဆပါ။ အားလုံး ငါ့အပြစ်တွေကြီး ပါပဲလေ။ ငါ နမောနုမဲ့နိုင်လို့ လှေကားပေါ်က ခြေချော်ကျခဲ့တယ်။ သူက စေတနာနဲ့ လှမ်းဆွဲတော့ သူပါ ပြုတ်ကျတာပေါ့။

ပုန်းညက်ပျို တစ်ချက်ရှိက်မိ၏။ ကျတာကလည်း အပူးလိုက်၊ အတွေးလိုက်ကြီး။ နွေးတွေးမွေးမြဲသည့် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ပါ အောင် ဖက်ထားလိုက်တာ။ အေးလေ...ဒါကြောင့်လည်း ငါ ဘာမှ ကျိုးမပဲ့တာပေါ့။

ဆောက်တည်ရာမရအောင် ရှက်နေမိသည်မို့ ပုန်းညက်ပျို ဘာညာရာမဲ့ တလွှားလွှား သွားနေမိပေမယ့် လက်ထဲမှာ ဘာဖိုင် ဘာအုပ်မှမပါ။ နောက် ဖိနပ်လည်း မပါ။

သည်စဉ် ကားတစ်စီး အနားသို့ ရောက်လာပြီး ကားထဲမှ သွက်လာသူဟာ ဦးရဲရင့်ပါ။

“ပုန်းညက်ပျို”

သူမ အလန်တကြားနှင့် ဦးရဲရင့်ကို ကြည့်မိပြီး ပိုရှက်သွားမိပြန် သည် သူက ကားထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။ ပြီးမှ ကားကို ညင်သာစွာ အင်းထွက်လိုက်၏။

သူ ဘယ်တွေသွားနေလဲ။ ဘယ်တွေရောက်ကုန်ပြီလဲ။ ပုန်းညက်ပျို မသိတော့။ သူမက ဒီရန်ကုန်ကိုလည်း ကျွမ်းကျင်တာ မဟုတ်။

နီရဲနေသည့် မျက်နှာလေးနှင့် မျက်ရည်တွေ ချောင်းလိုစီးကျနေ သည့် ကောင်မလေးအား ရဲရင့်မာန်ဟုန် နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် ကြည့်နေရပါသည်။

သူ့အသက်ဟာ (သုံးဆယ်)၊ ဒီအရွယ်ထိ အခြီးမပေါက်ဖူးပါလို့ သူ့ဇညာချင်။ ငယ်ငယ်က ချစ်သူ (၂)ယောက်လောက် ထားခဲ့ဖူး

နတ် ကြယ်စင်ရှုလေ

သည်။ သူက ဆင်းရဲတာမို့ ပစ်သွားကြ၏။

ဟော...ယခု သူ လျှမ်းလျှမ်းတောက်လာတော့ အခွင့်အနေ ပေးသူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လို့။ မာယာတွေနှင့် များနေလိုက်ကြတာ သိသားပဲ။ သူ့ကို ချစ်တာမဟုတ်။ သူငွေတွေကို ချစ်တယ် ဆိုတာ။ မာယာကဝေတွေ များလွန်းလို့ တစ်နေ့ တစ်နေ့ သတိတစ် ဉာဏ်ကို မြေကတုတ်လုပ်ကာ ရှောင်ရှားနေရတာ။

ဟော...သူ့ဘေးနားက ကောင်မလေးကျတော့ရော... တကယ့်ရိုးရိုးသားသား ဖြူဖြူစင်စင်လေး။ အရိုင်းစံပယ် ထောင့် သူတိုက်ရောက်ကတည်းက မသိမသာ အကဲခတ်နေမိတာ သူ့ကို မြို့ဆွယ်ဖြားယောင်းဖို့ နေနေသာသာ ကြွက်ကလေးလို အနီ ပန်းအောင်းနေခဲ့သူ။

သူ့ကိုမြင်တာနှင့် လှစ်ခနဲ ပျောက်ပျောက်သွားတတ်သည့် ကြွက်ဝမ်းဖြူမလေး။

အင်း...သူ့အိုင်ကြူနှင့် သူ့စိတ်အနေအထား၊ ကိုယ်ရေကိုယ် သွေးကိုတော့ ဆန်းစစ်ကြည့်ရဦးမည်။

သည်နေ့မနက် (၂)ယောက်သား လှေကားပေါ်မှ ပြုတ်ကျ သည့်ဇာတ်ဝင်ခန်းဟာ မတော်တဆပါ။

သူကလေး တအားမျက်ရည်ကျနေတာ ဘာကြောင့်လဲ။ ရှက်လား။ မျက်နှာပူလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် မမဖြူကို ကြောက်လို့လား။

မမဖြူ ဆိုးတာတော့ သူလည်း ရိပ်မိသည်။ တစ်ခါတလေ သူ အိမ်ကို တိတ်တဆိတ် ပြန်ရောက်လာလျှင် မမဖြူ အော်ဟစ်ချ

အချစ်က ကမ္ဘာကြီးကို သွက်သွက်လည်စေ

ပြန်မောင်းနေတာတွေ တစ်စွန်းတစ်စ ကြားလိုက်ရသဖြင့် အခြေအနေ နှို သူ ရိပ်စားမိသည်။

သရဖီကလည်း ဖိနှိပ်ထားသည့်ကြားမှ သူ့နားရောက်အောင် ပြန်ပြောတတ်မြဲမို့။

သို့သော် ကိုယ့်အစ်မဟာ ကလေးတစ်ကောင်နှင့် အားငယ်နေ နာမှာမို့လို့ သူ ပျော့ပျောင်းညင်သာစွာပဲ သတိပေးဆုံးမမြဲ။

ပန်းညက်ပျို...တဲ့။

ချစ်စရာအမည်လေးနှင့် ကောင်မလေးဟာ ရုပ်ရည်ကလည်း ချောသည်။ လှသည်ထက် ဖြူစင်မှုနှင့် ချစ်စရာကောင်းလွန်းလှသူပါ။

နောက် တကယ့်ကို စိတ်နှလုံးသား ရင့်ကျက်ဖြူစင်သည့် အပျိုစင်ရိုင်းလေး။

ရဲရင့်မာန်ဟန် သူကလေး၏စိတ်အနေအထားနှင့် ကိုယ်ရည် ကိုယ်သွေးကို ဆန်းစစ်ရမည်။

သူကလေးဟာ တော်ဝင်ပန်းလေး ဖြစ်ထိုက်မဖြစ်ထိုက်ပေါ့။

သူ ဆိတ်ငြိမ်သော ရုပ်ကွက်တစ်ခုရှိ တစ်ထပ်တိုက်ကလေးရှေ့ နာ တားရပ်လိုက်သည်။ တိုက်ကလေးက ဝင်းနှင့်ခြံနှင့်။ ချစ်စဖွယ်။

သူပိုင်ဆိုင်သည့်အိမ်များစွာထဲမှ အိမ်လေးတစ်လုံး။

သူ တိုက်ကလေးရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်တော့ မျက်ရည်တွေ ထွက်နိုင် မခန်းနိုင်ကျနေသည့် ပန်းညက်ပျို အလန်တကြား ဖြစ်၏။

“ဒါ...ဘယ်ရောက်နေတာလဲဟင်...ဦးရဲရင့် ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ”

၁၈ ကြည်စိတ်ချရစေ

“ဒါ...ကိုယ့်အသိအိမ်ပါ မင်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေး
ဆောင် ခေါ်လာတာ”

“ရှင်...ကျွန်မ...ကျွန်မနဲ့ ဦးရဲရင့်နဲ့ ဘာမှဆွေးနွေးစရာ
ဝါဘူးရှင်”

“ရှိတာပေါ့...ကဲ...ခဏဆင်း။ ဘာလဲ...မင်းက ငါ့ဘဝ
လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ကို မယုံကြည်ဘူးလား”

သူ ခက်ထန်ထန်မေးတော့မှ မျက်နှာငယ်လေးနှင့်...

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်...ကျွန်မ ကြောက်လို့ပါ” တဲ့။

ရဲရင့်မာန်ဟုန် မျက်မှောင်ကြီးကျူရပြန်၏။ ပြောပုံကလေး။

“ဘာ...ဘာကြောက်တာလဲ။ အဲဒါ ငါ့သိက္ခာကို စော်ထား
တာပဲ”

သည်တော့လည်း သူမခမျာ ပျာပျာသလဲ။

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်...မဟုတ်ပါဘူး...ကျွန်မ မပြောတတ်
ပါ”

ရှိခိုးဦးချပုံစံလေးနှင့် နီနီနုနု ကောင်မလေးကို ရဲရင့်မာန်ဟုန်
ဂရုမစိုက်သည့်ပုံနှင့် ကိုယ့်ဘာသာ ခြံတံခါးဆင်းဖွင့်ပြီး ကား
မောင်းသွင်းလိုက်၏။

ချစ်စဖွယ်အိမ်လေးနှင့် ချစ်စဖွယ်ခြံလေးဟာ အရပ်အိမ်လေး
လှပနေပေမယ့် ကောင်မလေးပုံစံက ဘာကိုမျှ မမြင်နိုင်သည့်ပုံ။

သူ ဦးဆောင်ဝင်သွားသည့်တိုက်ထဲသို့သာ ခပ်ရွံ့ရွံ့
လိုက်ပါသွားမိ၏။ ဒါ သူ့အသိအိမ်လည်းဆိုသေး လူတစ်ယောက်

အချစ်က ကမ္ဘာကြီးကို သွက်သွက်လည်စေ ❀❀ ၃၉

တွေ့ရသည့်ပြင် သူ့ဘာသာ တံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်သွားတာ။

“ဟင်”

ဦးရဲရင့်ဟာ စားနေကျကြောင်ပါးကြီးလား။ သူက သူ့ဌေးကြီးမို့
ဒါ သူ(ဘိ)လား။ သူ့ရဲ့ဝန်းကျင်တစ်ခုလား။ ဒီလိုပဲ ကောင်မလေး
တွေကို ခေါ်လာပြီး...

ပန်းညက်ဖျို မျက်ရည်ပင်သီးသွားရပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်
ထားအောင် ရင်ထဲမှ ဖြောင်းဆန်ကြောက်ရွံ့မိပေမယ့် ဟန်ကိုယ့်ဖို့
ထုပ်နေရသည်။

ရဲရင့်မာန်ဟုန်ကတော့ သူကလေး၏ လင်းတစ်လှည့် မှောင်
တစ်ခါ ရုပ်ကလေးကိုကြည့်ပြီး ပန်းညက်ဖျို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေတာ
သိပါသည်။

မကြောက်ချင်ယောင်ဆောင်နေသည့် အလွန်ကြောက်နေသည့်
ကောင်မလေး။

“ထိုင်”

ဆိုဖာအသစ်လေးတွေနှင့် ဧည့်ခန်းက လှလှပပ။ နေရာတစ်ခု
မှာ ညွှန်ပြပြီး သူက ပန်းညက်ဖျိုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်
သည်။

သူ့ပုံစံက သတ်စားခါနီး သိုးမလေးကို စိမ့်ပြေနပြေ ထိုင်ကြည့်
နေသည့် ဝံပုလွေပုံပေါက်ချင်ပေါက်နေမှာပေမယ့်...

တကယ်တော့ သူဟာ ဘီလူးခေါင်းဆောင်းထားသည့်
မင်းသားပါ။

သူ ပုန်းညက်ပျိုကို စိတ်ဓာတ်ဆန်းစစ်သည့် မေးခွန်းတွေ၊ ပရိယာယ်တွေနှင့် တိုက်ကွက်ကို စတင်လိုက်၏။

ဆိုဟပေါ်မှာ ခူးလေးနှစ်လုံးစုပြီး လက်ကို တင်းတင်းပိုက်ထားသည့် ဖရိုဖရဲ ကောင်မလေးဟာ တကယ့်ကို ကပိုကရို။

“ကဲ...ငါ့အစ်မကတော့ ဒေါသူပုန်တွေ အကြီးအကျယ် ထကျန်ခဲ့လေရဲ့...မင်း ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

ပြောရုံရှိသေး။ ကောင်မလေး မျက်ရည်တွေ မခိုင်ရင်ကာ ပြိုကျလာခဲ့ပြီ။

“ကျွတ်...အဲဒါတွေ မဖြစ်တာ။ မင်း ပျော့ညံ့လှချည်လား။ ဖြစ်လာတဲ့ပြဿနာကို ရင်ဆိုင်ရမှာပဲလေ။ အကောင်းဆုံး ပြေရှင်းရမှာပဲ။ မင်း ဘာလုပ်ချင်သလဲ...ပြော။ ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ပုန်းညက်ပျိုဟာ အသက် (၁၉)နှစ်ပဲ ရှိသေးသည့် မိန်းမငယ်လေးမို့ ဘဝတွေ ဘယ်လိုပဲ ရင်ကျက်ခဲ့သည်ဆိုစေ ဒီအဖြစ်မျိုးတော့ တစ်ခါမှ မကြုံဖူးခဲ့တာမို့ ဖျတ်ခနဲ စကားပြန်မဆိုနိုင်။

မျက်ရည်တွေသာ တသွင်သွင် စီးကျနေရင်း ငုတ်တုတ်ကြီး အသက်ပျောက်ချင်နေမိ၏။

နောင်ရိုးတိုက်ပွဲလို နောက်ကြောင်းပြန်စရာမရှိသည့် သူမ၏ ဘဝ။ မမသရဖီကို ကောက်ရိုးမျှင်လို အားကိုးဆုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည့်ဘဝ။

ရှေ့ကို ဘယ်လိုဆက်မလဲ။ ဘာတွေလုပ်ရမလဲ။ အလုပ်တစ်ခုခု ဆက်လုပ်ပြီး ဘဝကို ရပ်တည်ချင်ပေမယ့် ဘယ်မှာလဲ အလုပ်။

ပုံစံကြည့်ရတာ ဖြူပြာညိုက သူမကို အရေခွံစုပ်ပြီး အဝတ်ဖွတ်

သလို ဖွပ်တော့မည်။

“ကဲ...မင်း မပြောတတ်ရင် ငါ ပြောမှာနော်။ ငါ ပြောတာကို နားထောင်ကြည့်ဦး”

“ရှင်”

“မင်း...ငါ့အိမ်ကို ပြန်လိုက်ရဲလား။ ငါ့အစ်မကို ရင်ဆိုင်ရဲသလား”

သူမ ဘာမျှပြန်မပြောလို့ ဦးရဲရင့် အထင်သေးသွားပြီ ထင်သည်။ သူမကို စကားပြောတာ ရင့်သီးလွန်းလှချည်။ မင်းတွေ၊ ငါတွေနှင့်။ တကယ်ဆို ကိုယ်နှင့်သူဟာ တူဝရီးအရွယ်။ အစ်ကိုအကြီးဆုံးနှင့် ညီမအငယ်ဆုံးအရွယ်။

ပုန်းညက်ပျို စိတ်ကိုတင်းလိုက်သည်။ ငါ တတ်သမျှ၊ မှတ်သမျှ ပြန်ပြောရမှာပဲ။ ပြန်ဆွေးနွေးရမှာပဲ။

“ကျွန်မ သူ့အပေါ် ဘာမှမကျူးလွန် မစော်ကားခဲ့ဘူး။ လှေကားပေါ်က မတော်တဆ ပြုတ်ကျတာ။ တမင်တကာ လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး”

“သူကတော့ တမင်လုပ်တယ်ထင်ပြီး ဒေါသတွေ အကြီးအကျယ် ထွက်နေလေရဲ့။ မင်းကို အစိမ်းလိုက် ဝါးစားမယ်တဲ့။ ကြုံးဝါးနေတယ်။ ကဲ...မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ပုန်းညက်ပျို၏ မာနနှင့် မခံချင်စိတ်က လူငယ်ပီပီ ထောင်းခဲ ဖွင့်ထွက်၏။

“အို...ဒါတော့ သူ ခွေးကို ချောင်ပိတ်ရိုက်တာပဲ။ ကျွန်မ

သူ့အိမ်မှာ အလကားလည်း မနေပါဘူး။ ရောက်ကတည်းက မီးဖိုထဲမှာ အလုပ်လုပ်တာပဲ။ သင်တန်းတက်နေလို့သာ အခုရက်ပိုင်း မကူညီရတာ”

“ဒါပေမယ့် သူက မင်း ငါ့ကို ပြားယောင်းနေတယ်၊ မြူဆွယ်နေတယ်လို့ ထင်နေတယ်။ မာယာတစ်သိန်း အပလိန်းအနုန္တနဲ့ အပိုင်ချည်နောင်နေတယ်လို့ ထင်တယ်”

သူက ရင့်ရင့်သီးသီးတွေ စွပ်စွဲနေတော့ ပုန်းညက်ဖို့ ဒေါသထွက်ချင်ချင်။

“မဟုတ်မှ၊ မဟုတ်တာ။ မဟုတ်ဘူးလို့ ရှင် ပြောပြလိုက်ပေါ့”

“ဟင်...ကြည့်စမ်း...မင်းလို မလောက်လေးမလောက်စားစားများ ငါ့ကို ရှင်တဲ့...ဟုတ်လား”

“အို...ဦးရဲရင့်ရော ကျွန်မကို နင်တွေ့၊ ငါတွေနဲ့ ပက်ပတ်စက်စက် ပြောနေတာပဲ”

“မင်းမှာ အပြစ်တွေများနေပြီနော်။ ငါ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး၊ တကယ်ဆို ငါက မင်းရဲ့အသက်သခင်။ လှေကားပေါ်ကကျပြီး ဇက်ကျိုးသေမယ့်အရေးက ကယ်ခဲ့တာ”

“တော်ပါ...ဇက်ကျိုးပြီးသေတာကမှ ကောင်းပါဦးမယ်။ နုလို့ စိတ်ညစ်မနေရတော့ဘူး...အေးရော”

“ကြည့်စမ်း...ကြည့်စမ်း...မင်း စိတ်ဓာတ်က ပျော့ညံ့စရာချည်လား။ လူရင့်မာကြီးဖြစ်ရဲ့နဲ့ သေစွဲစကားပြောသေးတယ်။ ဘဝကို တော်တော်အရှုံးပေးချင်နေတယ်...ဟုတ်လား။ မင်းမှာ လောကဓံကို

စိန်ခေါ်ချင်တဲ့စိတ်ဓာတ် တစ်ရွေးသားမှ မရှိဘူး”

“ရှင်ကတော့ ပြောမှာပေါ့။ ဘဝကို အနိုင်ရနေတဲ့လူကိုး... လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်နေတဲ့လူကိုး”

ပုန်းညက်ဖို့ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့်မို့ သူ့ကို ခပ်ရိုင်းရိုင်းပဲ စကားတွေ အချေအတင် ရန်တွေ့ပစ်လိုက်သည်။

သူမှ ရှိသေအောင်မနေတာ။ ခန့်ညားအောင်မနေတာ။ မူလက ရဲရဲတောင်မကြည့်ပုံခဲ့သည့် သူ့ကို ယခုတော့ လိုအပ်လျှင် လက်တွေ့ထိုးမည့်အဆင့်။

သူပုံစံကလည်း ကျားစီး၊ ဖားစီး၊ ဒေါသတကြီး။ သူနှင့်ကိုယ်ဟာ ငြိုးသူရန်ဖက်ကြီးတွေကျလို့။

“မင်းဟာ အရိုင်းအရိုင်းပဲ။ ကိုယ့်အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ကိုလည်း ပြန်ပြီးစော်ကားတယ်။ အရိပ်နေနေ အခက်ချိုးချိုးလုပ်တယ်”

“ရှင်ပဲ အမျိုးမျိုးပြော၊ ရှင်ပဲ ပုဒ်မ အမျိုးမျိုးတပ်၊ လက်ပံတန်းကကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တွေကို ပုဒ်မ (၁၀၀) လောက်တပ်ပြီး စွဲချက်တင်သလို ရှင်လည်း ကျွန်မကို ပုဒ်မ (၁၀၀) လောက်တပ်ပြီး စွဲချက်တင်လိုက်။ ကျွန်မ ထောင်ထဲမှာ သွားနေလိုက်မယ်။ ဒါမှ ဘဝအတွက်လည်း လုံခြုံမှုရ၊ ထမင်းလည်း နပ်မှန်အောင်စားရရော”

ပုန်းညက်ဖို့ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့်ပြောပြီး နေရာမှ ထရပ်ကာ ဒီအိမ်ထဲက ထွက်တော့မလို့ပါ။ လမ်းမကြီးပေါ်မှာပဲ လမ်းတွေခုံးအောင်း လျှောက်သွားလိုက်မည်။

အရိပ်မဲ့သည့် လွင်တီးခေါင်ကန္တာရမှာပဲ လေလွင့်လျှောက်သွား

တော့ဇေယျ။

သို့သော် အိမ်တံခါးက ပိတ်လျက်သား။ ဘယ်အချိန်က ပိတ်ထားမှန်းပင်မသိ။ ရီမှနှင့် ပိတ်လိုက်တာလား။

သူက ဘီလူးသရဲရုပ်မျိုးနှင့် လှမ်းပြီးအမိန့်ပေးနေလေ၏။

“ဟေ့...ပြန်လာခဲ့။ စကားပြောလို့၊ ဆွေးနွေးလို့ မပြီးသေးဘူး။”

“ရှင်က ဆွေးနွေးနေတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ကျွန်မကို အနိုင်အထက် ပြောနေတာ။ နှိပ်လိုက်စက်တွေ ပြောနေတာ။ ရှင် ဒီလောက် ရက်စက်တတ်မှန်း၊ ရိုင်းစိုင်းတတ်မှန်း ခုမှ ကျွန်မ သိတယ်။ ရှင်ကို ဘုရားလို ကိုးကွယ်မိတာ ခုမှ တောင်ပိုကြီးမှန်း သိတယ်”

“ကြည့်စမ်း...သူကပဲ တပြန်ကြီး။ ဟေ့...ဒီမှာ မင်း ငါ့ကို ပြောပြလည်လည် ဆက်ဆံနော်။ ငါဟာ မင်းအတွက် လိုရာပြည့်စုံစွမ်း နိုင်တဲ့၊ ငွေထွက်တဲ့ စက်ကြီးဆိုတာလည်း သတိရဦး။ အထူးအပါး နားလည်စမ်းပါ”

ပုန်းညက်ပျို မျက်မှောင်ကျပြီး သူ့ကို ပြန်ကြည့်မိရင်း တဖြည်းဖြည်း မုန်းလာမိ၏။ အလကား လူကြီး။ လောကကို အပေါ်စီးမှ ဆက်ဆံခွင့်ရတိုင်း လူတိုင်းကို အပေါ်စီးမှ ဆက်ဆံခွင့်တာ။

လျှာမြက်ပေါက်ပစေ...သူ့အပြောအဆို၊ သူ့နှိပ်စက်မှုတွေ အောက်မှ ရှန်းထွက်မယ်။

အမြန်ဆုံး စဉ်းစားစမ်း။

မိန်းကလေးဘဝဆိုတာ လုံခြုံမှုရရှိက ပိုပြီး အရေးကြီးတယ်။

ကိုယ့်ဘဝလည်း လုံခြုံမှုရ၊ ဘဝလည်း ရပ်တည်မှုရအောင် ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။

ပုန်းညက်ပျို မျက်လုံးတွေ ပြန်လည်ရဲရင့်လာပြီး သူ့အနားသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့၏။ တံခါးဖွင့်မရတဲ့အတူတူ...

လာမယ့်သား ပြေးတွေ့လိုက်မည်။

“ရှင်ကိုယ်ရှင် သိပ်ပြီး အထင်မကြီးစမ်းပါနဲ့၊ ဘဝင်မမြင့်စမ်းပါနဲ့။ ကျွန်မမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူး။ ဒေါ်ဖြူပြာညိုကို ကြောက်ပြီး အလန့်တကြားဖြစ်သွားလို့ လှေကားပေါ်က ပြုတ်ကျတယ်။ ရှင်က လှမ်းဆွဲတယ်”

“ရှေ့ဆက်ပြောလေ”

“မပြောဘူး။ ရှင် သိပြီးသားပဲ”

“မင်း မပြောရင် ငါ ဆက်ပြောမယ်။ မင်းကို လှမ်းဆွဲရင်း ငါပါ အားလွန်ပြီးကျသွားတယ်။ မင်း ဒဏ်ရာရမှာစိုးလို့ မင်းကို ငါ စေတနာအပြည့်နဲ့ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ထားမိတယ်။ စေတနာ အပြည့်နဲ့နော်။ ငါ့စေတနာကို မင်း အသိအမှတ်ပြုသင့်တယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ။ အဖြစ်က ဒါပဲလေ။ အဲဒါကို ပုံကြီးချဲ့ပြီး ရှင် အစ်မက ကျွန်မကို အရေခွံစုတ်မှာ၊ လက်မခံမှာ...မတရားဘူး”

“မင်းကရော ကိုယ့်ကို မကြည်ဖြူတဲ့အိမ်မှာ အဲဒီမျက်နှာကြီး ကြည့်ပြီး နေရဲလို့လား။ မျက်နှာပြောင်လို့လား”

ပုန်းညက်ပျို ငြိမ်သွားရပြန်သည်။ ဆိုဖာပေါ်မှာ ဆော့နေထိုင်ချလိုက်ပြီး ကိုယ့်ခေါင်းကိုယ်ထုတော့ သူက သူမအိမ်ဆိုဖာသို့

ကူးလာခဲ့ပြီး ပုန်းညက်ပျို၏လက်များကို ဆွဲဆုပ်ဖမ်းထားခဲ့သည်။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို မနှိပ်စက်နဲ့။ မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ်ပေါ်မှာ ဒဏ်ရာမရှိရဘူး။ ခြင်ကိုက်ဖုတောင် မရှိရဘူး”

ပုန်းညက်ပျို ဦးရဲရင့်ကို မုန်းမုန်းနှင့် မျက်စောင်းထိုးပြီး ကိုယ့် လက်ကိုယ် ပြန်ဆွဲပေမယ့်မရ။ သူက လက်တင်မက သူမ၏ပခုံးကိုပါ ဖွဖွဖက်လိုက်ရင်း...

“လွယ်နေတဲ့အလုပ်ကို ခက်အောင်မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့ကွာ။ ငါ အကြံပေးတာကို နားထောင်စမ်းပါ”

“မင်းလည်း မျက်နှာမငယ်ရအောင် ဒီအိမ်မှာ မင်း နေလိုက်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း နေရ မှာလဲ”

“ဘာလဲ...ဒါဆို ငါ့ပါ လာနေပေးရမှာလား”

“ရှင်နော်...ကျွန်မပြောတာက မမသရဖီတို့မိသားစုပါ ပေးနေ ဖို့ပြောတာ”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ...ငါ့ညီက ခပ်ရမ်းရမ်းရယ်။ တော်ကြာ မင်းပါ သူနဲ့ ညားသွားမှာပေါ့”

“အာ...ရှင် စကားပြောတာ အရမ်းရှိုင်းတာပဲ”

“မင်းပြောတာရော အဟုတ်မှမဟုတ်တာ။ ကဲပါ...ဒီအိမ်မှာ မင်းနေ။ စားဖို့ပါ ငါ ထောက်ပံ့မယ်”

သူပြောတာကို နားမလည်သဖြင့် ပုန်းညက်ပျို မော့မော့လေး ကြည့်မိ။ စူးစမ်းမိတော့ သူက သူမ၏ပါးကို ဖွဖွလေး ငုံ့မွှေးရင်း-

“မင်းဘက်က လိုက်လျောရမှာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ မင်းဆီမှာ ချီတို တစ်ပတ်မှာ တစ်ရက် လက်ခံပေးရမယ်”

“ဘာ”

သူမ မားခနဲ ရပ်လိုက်မိပြီး ဆံပင်တွေ ထောင်သွားမတတ် ခဲ့ပြန်ရ။ နာကြည်းရတာ စာဖို့လို့ပင်မရ။ ဒါ သူမကို စော်ကားတာ၊ အထင်သေးတာ။

ဦးရဲရင့် သူမကို ခပ်စိမ်းစိမ်း ကြည့်နေပေမယ့် သူမ ဂရုမစိုက်၊ အားမနာနိုင်။

“ရှင်...ရှင်က အဲဒီလိုလူကြီး...ဟုတ်လား။ အဲဒီလို နှုတ်ကြီး ထား။ မိန်းမ ခရေစီကြီးလား။ ကျွန်မ...ကျွန်မ...အထင်ကြီးမိတာ၊ လေးစားမိတာ မှားသွားပြီ”

“ရှင်က ဒုက္ခရောက်နေတဲ့၊ ထွက်ပေါက်ပိတ်နေတဲ့ မိန်းမငယ် အေးတွေရဲ့အသွေးအသားကိုမှ ဖြန့်ရေရှက်ရေ စားသောက်တတ်သူ လား”

“မင်း လက်မခံချင်နေလေ...ငါ့ကို ဒီလောက်ထိ ပြောစရာ မလိုပါဘူး”

“လက်မခံဘူး။ ကျွန်မဘာသာ မှန်ကန်တဲ့နည်းလမ်းနဲ့ ထွက်ပေါက်ရှာမယ်”

“ပြောပါဦး...မင်းရဲ့ထွက်ပေါက်”

“ရှင်တို့လမ်းထိပ်က ဆရာမကြီးအိမ်မှာ အိမ်အကူတစ်ယောက်၊ ထွက်သွားလို့ မသိတာကို ရှာခိုင်းနေတယ်။ ကျွန်မ အဲဒီအိမ်မှာ အလုပ်

၄၈ က ကြယ်စင်ပျံ့လေ

ဝင်လိုက်မယ်”

“စဉ်းစားနော်...သူများအိမ်မှာ အခိုင်းအစေလုပ်ရမှာထက် စာရင် ငါပေးတဲ့အိမ်မှာနေပြီး သူဌေး...”

“အပျော်မယားပေါ့...ဟုတ်လား။ ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်... ကဲ...ကျွန်မ ကိုယ်ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးပါပြီ။ ဦးရဲရင့် ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို ရှင်တို့လမ်းထိပ်ကို ပြန်ပို့ပေးပါ”

“မင်းကွာ...အိမ်အကူအလုပ်ဆိုတာ လူ့အောက်ဆုံးလွှာကွ... ကျွန်ုပ်...။ မင်းမှာ ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးရှိမယ်လို့ ငါ နည်းနည်းမှ ထင်မထားဘူး”

“ကျွန်မကတော့ အပျော်မယားတွေ၊ အပျက်မတွေကိုပဲ လူ့ အောက်ဆုံးကလူတွေလို့ သတ်မှတ်တယ်။ အိမ်အကူဆိုတာ ဘိတ်ရှေ့ ပေါ့။ ဒါလည်း အခိုက်အတန့်လုပ်တာပဲလေ။ ဆရာမကြီးက ပညာ ရေးအားပေးမှာပါ။ အဆေးသင်နဲ့ ဘွဲ့ရအောင် ဆက်သင်မယ်။ လူကြား ကောင်းတဲ့အလုပ်တစ်ခုခုကို ပြောင်းမယ်။ တကယ့်ဘွဲ့ရပညာတတ် ရွှေမြန်မာတွေတောင် နိုင်ငံတကာမှာ အိမ်ဖော်သွားလုပ်ကြ၊ ကလေး ထိန်းသွားလုပ်ကြတာပဲ။ ကဲပါ...ကျွန်မကို ပြန်ပို့ပေးပါတော့”

“မင်း ဆုံးဖြတ်ချက်မပြင်တော့ဘူးလား”

“ရှင် ဒီလိုမေးနေတာကိုက ကျွန်မရဲ့စာရိတ္တ၊ ကျွန်မရဲ့ကိုယ် ကျင့်တရားကို စော်ကားရာကျနေပါပြီ”

“ပြီး...မင်းကို ငါ ခေါ်လာတာကြာပြီ။ တို့နှစ်ယောက် ရိုးသားပေမယ့် လူတွေက သို့လော သို့လော တွေးကြမှာ”

အချစ်က ကမ္ဘာကြီးကို သွက်သွက်လည်စေ ၄၉

“ကိစ္စမရှိဘူး။ ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်သန်ပို့ပဲ အရေးကြီးတယ်။ ဆဲ...ကျွန်မကို တံခါးဖွင့်ပေးပါ။ ပြန်ပို့ပေးပါ”

ဦးရဲရင့် ပုန်းညက်ဖို့၏စိတ်ဓာတ်နှင့်ခံယူချက်ကို သဘောကျ သွားပေမယ့် လက်တွေ့သမားလား၊ အပြောသမားလားဆိုတာကို အဆင်သင့်သဖြင့် သူမ တောင်းဆိုသည့်အတိုင်း ကိုယ့်လမ်းထိပ်သို့ ဆီဆောင်ပေးလိုက်သည်။

ဆရာမကြီးကို အကျိုးအကြောင်း ဖုန်းဆက်ပြောထားဦးမှ ခေါ်လေ။

အခန်း (၅)

ပုန်းညက်ဖို့...

အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး ဆရာမကြီးထံမှာ အိမ်အကူအလုပ်ကို လျှောက်မည်မို့ ဦးရဲရင့် ကားပေါ်မှ ချပေးသည်နှင့် ဆရာမကြီးအိမ်ရှေ့ လူခေါ်ဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်၏။

ဆရာမကြီးကိုယ်တိုင်ပဲ သူ့ကိုယ်လုံးဝဝလေးကို တလှုပ်လှုပ် သယ်ရင်း တံခါးဖွင့်ပေးခဲ့သည်။ ပုန်းညက်ဖို့ နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ မယ့် သူ့ကားထွက်သွားပြီမုန်း သိလိုက်သည်။

ပုန်းညက်ဖို့ဆိုတာ အကူအညီမလို၊ အမှီအတွယ်မလို၊ တော်ဝင်သဇင်ပန်း မဟုတ်။ ပင်မြင့်စံ သစ်ခွ မဟုတ်။

အင်း...တောထဲမှာ သဘာဝအတိုင်း တစ်တောလုံးလင်းတစ်ပင်လုံးမွှေးစေသည့် ပုန်းညက်ပန်းလေ။

သည်မနက် အတွေ့အကြုံကြောင့် လောကကြီးကို ရှုထောင့်တစ်မျိုးမှ ထပ်မံရင့်ကျက်သွားခဲ့ပေပြီ။

လောကဆိုတာ သင်ယူစရာ။ လောကခံတရားတွေကလည်း ထူထပ်ကုန်နိုင်ဖွယ်။

ပုန်းညက်ဖို့ ဆရာမကြီးကို ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ အထက်တန်းကျောင်းအုပ်ဘဝမှ အငြိမ်းစားယူထားသည့် ဆရာမကြီးဟာ တစ်ယောက်တည်းနေ၊ တစ်စိတ်တည်းထားဆိုသလို၊ သူ့သားနှင့် သမီးက နိုင်ငံခြားမှာ။ ယောကျ်ားက ဆုံးသွားခဲ့ပြီတဲ့။

“မင်္ဂလာပါ ဆရာမကြီး”

“အေးကွယ်...မင်္ဂလာပါ။ သမီးက ဘယ်သူလဲ။ လာ...လာအိမ်ထဲဝင်”

သူမကို အထဲသွင်းပြီး ခြံတံခါးကို မမှေ့မလျှော့ ပြန်ပိတ်သည်။ မြို့ဆိုတာ အတွားကြီးတစ်ယောက်တည်းရှိလျှင် အနုကြမ်းစီးတတ်၊ ထပြတိုက်တတ်လို့ ထင်ပါရဲ့။

ပုန်းညက်ဖို့ ဆရာမကြီးနောက်မှ လိုက်သွားပြီး သူမ ညွှန်ပြသည့် ဆိုဟာတစ်ခုမှာ ထိုင်ရသည်။ ဆရာမကြီးက သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်။

“သမီးက ဆရာမကြီးရဲ့တပည့်တစ်ယောက်ယောက်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာမကြီး။ သမီးက အိမ်အကူအလုပ် လာ

လျှောက်တာပါ”

“ဟေ”

ပုန်းညက်ပျို၏ဥပမိနှင့် အသွေးအမွှေးကို ကြည့်ပြီး ဆရာမကြီး အံ့အားသင့်သွားပုံရ၏။ ပုန်းညက်ပျို ရှင်းပြရပြန်သည်။

“ဒီလိုပါ ဆရာမကြီး...သမီးက ဦးရဲရင့်မာန်ဟုန်နဲ့ ဒေါ်ဖြူဖြူ ညှိတို့မောင်နှမနေတဲ့အိမ်ကပါ။ သူတို့မောင်အငယ်ဆုံး ကိုညီရင့်ရဲ၏ မမမြသရဖီရဲ့ ညီမပုန်းညက်ပျိုပါ”

“ဪ...အခု ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွယ်”

“ဒေါ်ဖြူဖြူညှိက သူ့မောင် ဦးရဲရင့်နဲ့ သမီးကို သံသယတွေ ဝင်ပြီး မကြည်မဖြူ ဖြစ်နေလို့ပါ။ ဆရာမကြီးအိမ်မှာလည်း အိမ်အထူ လိုတယ်ဆိုတာနဲ့ သမီး အလုပ်ဝင်လျှောက်တာပါရှင်”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွယ်...ဒါကြောင့် သမီး အဆင်က အိမ်အထူ အဆင် မထွက်တာကိုး။ သမီးမမက သဘောတူလို့လား”

“မမလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ပါဘူး ဆရာမကြီး။ သူ့ယောက်ျား ကိုညီရင့်က အလုပ်မလုပ်ဘဲ အစ်ကိုလုပ်စာထိုင်စားနေတာဆိုတော့ သူတို့မှာ ဘာပါဝါမှ မရှိပါဘူးရှင်”

“သမီးပုံစံလေးကို အိမ်အကူလုပ်ခိုင်းရမှာ ဆရာမကြီး အားသာ ပါတယ်ကွယ်...တခြားအလုပ် စဉ်းစားပါလား။ ပညာရေး ဘယ်နှုတ်တန်းတတ်လဲ”

“အဝေးသင်တက်မလို့ပါ ဆရာမကြီး...ဒေးနဲ့ ဒုတိယနှစ် (သင်္ချာ) ပြီးထားပါပြီ”

“ဪ...ကျွတ်...ကျွတ်...ကျွတ်...သမီးရယ်...ဖြစ်ပါ သေးကွယ်။ ဆရာမကြီးက အဖော်အလှော်လေးလည်းဖြစ်၊ ကိုယ့်ကို ချစ်ကိုင်းစေးဖို့လည်း လိုလို့ အိမ်အကူလိုချင်တာ။ ဟိုတုန်းကဆို ညီတို့ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွပ်တာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်မ ဒီမှာနေပြီး ဆရာမကြီး စိတ်ချမ်းသာ အောင် လုပ်ကိုင်ဖြည့်ဆည်းပေးပါ့မယ်ရှင်”

ဆရာမကြီးမှာ ပုန်းညက်ပျို၏ အသွေးအမွှေးနှင့် ဆက်စပ်မှုတွေ ကြောင့် မယုံရဲဖြစ်နေစဉ် သူမ၏ဖုန်းသို့ ဖုန်းဝင်လာခဲ့သဖြင့် ထကိုင် ဆိုက်ရသည်။

“ဆရာမကြီး...ကျွန်တော် ရဲရင့်မာန်ဟုန်ပါ”

“ဪ...အေးကွယ်...ဒီမှာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမကြီး၊ အိမ်မှာ မဖြူ သောင်းကျန်းနေလို့ ဆရာမကြီး သူ့ကို အခိုက်အတန့် လက်ခံပေးထားလိုက်ပါ။ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ သူတော့ မသိပါစေနဲ့။ တစ်လ၊ နှစ်လလောက် ထက်ခံပေးထားပါ။ ဈေးသုံးအဖြစ်လည်း တစ်လ တစ်သိန်း ပေးပါ။ ကျွန်တော် ပေးပါ့မယ်”

“ဪ...အေး...အေး”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွားလျှင် ဆရာမကြီးလည်း သူကြီးဖုန်းကို ခွက်ပေါ်သို့ ပြန်ချထားလိုက်သည်။

“သမီးကို လက်ခံပါတယ်ကွယ်...အိမ်အကူရယ်လို့ မဟုတ် ပါဘူး။ ဆရာမကြီးနဲ့ အဖော်အဖြစ်နေပါ။ တစ်လကို တစ်သိန်းလည်း

၄ တ ကြည်စင်စရာ

ချောသုံးပေးပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမကြီး... ကျွန်မ အဆေးသင်တက်နေတာနဲ့ သင်တန်းတက်ချိန်၊ ကျူရှင်တက်ချိန်၊ ပြေချိန်တွေမှာတော့ ခွင့်ပြုပေးပါ။ အိမ်အလုပ်လည်း မလစ်ဟင်းစေရပါဘူးရှင်”

“အေးကွယ်... ရပါတယ်... ပညာရေးပဲ အားပေးရမှာပေါ့။ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနေ... ဒီအိမ်ဟာ မေတ္တာတွေနဲ့ ပြည့်နေတဲ့အိမ်ပါကွယ်”

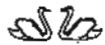
“ဟုတ်ကဲ့... သမီး ကျေးဇူးလည်းတင် ဝမ်းလည်းသာပါတယ် ဆရာမကြီး”

“အေး... အေး... သမီးလုပ်ရမှာတော့ တို့နှစ်ယောက် စားနေကိစ္စ၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေး၊ အဝတ်လျှော်တာလည်း စက်ရှိပါတယ်ကွယ်။ ဈေးလည်း မဝယ်ရပါဘူး။ ဆရာမကြီးရဲ့တပည့်တစ်ယောက်က လာဝယ်ပို့ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမကြီး”

ပုန်းညက်ပျို သည်အိမ်မှာ စိတ်ချမ်းသာသွားသည်။ ငြိမ့်စောင်းမြောင်းမှုတွေ၊ မစ္စရိယတွေ၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့နှင့် ကင်းဝေးရာ နိဗ္ဗာန်ဘုံလေးတစ်ခုပါပဲ။

အိမ်ထဲမှာ တရားသံ၊ ပရိတ်သံသာ တိုးတိုးပျံ့လွင့်လျက်။

အချစ်က ကမ္ဘာကြီးကို သွက်သွက်လည်စေ ❀❀ ၁၁

အခန်း (၆)

ပုန်းညက်ပျို...

အချိုးအကွေ့တွေက များလွန်းလို့ ဘဝကို ဘယ်လိုဆက်လက် ဇွှန်းကန်ရမှန်းပင် လောလောဆယ် တွေးမရ။

ပုန်းညက်ပျိုဆိုတာ ဘဝကို ရေစုန်မျောတတ်သည့် ရေသာခို အချောင်သမားတစ်ယောက် မဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။

မိန်းကလေးဘဝဆိုတာ အစွန်းအထင်းမရှိဖို့၊ လမ်းမမှားဖို့က လည်း အရေးကြီးသည့် အဓိကအချက်တစ်ချက်။

ပန်းကလေးတစ်ဖူးလိုပါပဲ။ မပွင့်ခင်က ပိုးကိုက်ခံရ၊ ပိတုန်းကိုက်ခံရလျှင် သည်ပန်းလေးဟာ ဘယ်လိုလန်းဆန်းနိုင်တော့မလဲ။ ဘယ်လိုတင့်တယ်နိုင်တော့မှာလဲ။

ဦးရဲရင့်အကြောင်းကို တွေးမိပြန်တော့ သူမရင်ထဲ နာကျင်စူးအောင့်ရပါသည်။

ကောင်းမိကောင်းရဲ့နဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ။

သူတော်ကောင်းကြီးလိုလို၊ ဘာလိုလိုနှင့် သူမဘဝကို ကူညီလမ်းပြတော့မယောင်။ လက်တွဲဖေးမတော့မယောင်နှင့် အယောင်ပြပြီးခါမှ ဘယ်လိုတွေ ချီးကျွေးသွားရတာလဲ။

သေချာတာကတော့ သူမကို လှေကားပေါ်မှ ပြုတ်မကျအောင် လှမ်းဆွဲဖက်ပွေထားရင်းမှ သူ့စိတ်တွေ ဖောက်ပြန်သွားတာလား။ ယိမ်းယိုင်သွားတာလား။

ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းထဲကလို၊ အချစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထဲကလို သူရဲကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်ပေမယ့် အဖြစ်က ဆိုးသည်။

သူတို့ကိုမှာနေပြီး သူ့အထောက်အပံ့နှင့် ဆက်လက်ရှင်သန်ရမတဲ့။ နောက် တစ်ပတ်တစ်ခါ သူလာတာကို လက်ခံပေးရမတဲ့။

သူမရဲ့ဘဝတစ်ခုလုံး သံပူရေနဲ့ လောင်းခံလိုက်ရသလို အဆိပ်ရည်နဲ့ ပက်ဖျန်းခံလိုက်ရသလို...

ယခု တွေးမိလျှင် ယခုပင် လူက မြင့်မိုရ်တောင်ထိပ်မှ ကန်ချခံလိုက်ရသလို ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ဦးစိုက်ကျွမ်းပြန်ကျလို့မဆုံး။

သူဟာ သူမ ရင်ထဲမှ (မသိစိတ်က) သူရဲကောင်းတစ်ယောက်မို့ အဖြစ်က ဆိုးသည်။ ရင်ပြင်တစ်ခုလုံး သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ထွက်လှအောင်ပဲ ရင်ထဲနာကျင်ရပါသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ တိတ်တခိုး ဖူးပွင့်တတ်

သည့် အချစ်သူရဲကောင်း...အနည်းဆုံး တစ်ယောက်တော့ ရှိရမည်ဆိုလျှင်ဖြင့် ဦးရဲရင့်ဟာ သူမရဲ့ တိတ်တခိုး အချစ်သူရဲကောင်းပါ။

သို့သော် သူမရဲ့အချစ်ပန်းဖူးလေးဟာ အဖူးဘဝမှာပဲ ကြွေလွင့်သွားခဲ့ရပါပြီ။

ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး တဆစ်ဆစ်မြည်အောင် လောင်ကျွမ်းခဲ့ခြင်းနေရသည့် ခံစားချက်ဟာ သေရာပါတော့မည်ထင်ပါရဲ့။

လောလောဆယ် ပန်းညက်ပျို ဆရာမကြီးဒေါ်သဉ္ဇာရဲ့အေးရိပ်အောက်မှာ ခေတ္တနားခိုချွေးသိပ်ရင်း ဘဝအတွက် ဆက်လက်ပျံ့သန်းဖို့ အားမွေးရပါဦးမည်။

သူမရဲ့အတောင်ပံတွေ သန်စွမ်းလာသည့် တစ်နေ့မှာ ဆရာမကြီးအတွက်လည်း ကူညီပိုးရင်း ပန်းညက်ပျို ကိုယ့်ဘဝကို အကောင်းဆုံး ရွေးချယ်တည်ဆောက်ရပါဦးမည်။

ပန်းညက်ပျို ဦးရဲရင့် တက်ခိုင်းခဲ့သည့် သင်တန်းအားလုံးကို ဆရာမကြီးလိုက်ပါသည်။ သူမ သူလမ်းကြောင်းကို ဆက်မလျှောက်တော့။ သူ့ကို မျက်နှာချင်းလည်း မဆိုင်ချင်တော့။

ကိုယ့်ရင်ထဲက တိတ်တခိုး ဟီးရီးဟာ သူမအတွက် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ ဘဝဟာ နွေကန္တာထီးထီးပါပဲ။ သို့သော် သူမ လျှောက်ထားရပါသည်။

တစ်နေ့...တစ်နေ့ အိမ်မှကိစ္စများကိုလုပ်ကိုင်ရင်း ဆရာမကြီးရဲ့ ဆယျာဝစ္စများကို လုပ်ကိုင်ပေးရင်း အားလပ်ချိန်များမှာ ဆရာမကြီး၏ စာအုပ်စင်မှ စာအုပ်များကို ယူဖတ်သည်။

တဒဂ်တော့ သူမဘဝဟာ နာဂစ်မုန်တိုင်းမိခံထားရသလို
ချောက်ချောက်ချားချား ရှိနေဆဲ။

သည်နေ့လည်း သူမ၏အိမ်အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ပြီးသည်နှင့်
ဆရာမကြီးနှင့်အတူ ဧည့်ခန်းထဲမှာ စာဖတ်သည်။ စကားစမြည်ပြော
ရသည်။ ငြိမ်းအေးရသည့်ဘဝပါပဲ။

ဆရာမကြီးက သူမ၏ ဘဝကောက်ကြောင်းကို စိတ်ဝင်စား
သည်။ ပုန်းညက်ဖျိုကလည်း ဦးရဲရင်းအိမ်ကို ရောက်လာသည်အထိ
အသေးစိတ် ပြောပြပါသည်။

အဲ...သူ ကမ်းလှမ်းသည့် တစ်ပတ်တစ်ရက်ကိစ္စတော့ မပါ။
ကြားလို့မကောင်း။

“သမီးရဲ့ဘဝက ကြမ်းတမ်းလိုက်တာကွယ်။ ဒါပေမယ့်
ဝမ်းမနည်းနဲ့နော်။ လောကကြီးထဲမှာ ကိုယ့်ထက်အဖြစ်ဆိုးတဲ့ ဘဝ
တွေ အများကြီးရှိသေးတယ်ကွဲ့...ပေါ်လီယာနားလေးလိုပဲ တွေးမို့
ကွယ်။ ငါက သူများတွေလောက် အဖြစ်မဆိုးဘူးလို့”

“သမီးထက်ဆိုးတဲ့ဘဝတွေ ရှိသေးလို့လား ဆရာမကြီးရယ်။
ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မိဘတွေကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ဘဝ
ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အစ်မဆီ ခိုလှုံလာပြန်တော့လည်း မကြည်မဖြူ ပြော
စောင်းမြောင်းတဲ့ ဒေါ်ဖြူပြာညိုနဲ့ တွေ့ခဲ့ရတယ်”

“ရှိသေးတာပေါ့ သမီးရယ်...သမီးထက်ဆိုးတဲ့ဘဝတွေ
အများကြီးရှိတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ မိဘမဲ့လေးတွေ၊ လူကုန်ကူးခံရတဲ့
မိန်းကလေးတွေ၊ မာဆတ်တွေ၊ ကေတီဦးတွေမှာ စားသောက်ဆိုင်တွေ

မှာ အပေါ်ယံဗန်းပြပြီး နောက်ကွယ်မှာ ဖျက်ဆီးခံနေရတဲ့ မိန်းကလေး
တွေမှ အများကြီးပါ”

“ဟုတ်တယ်နော် ဆရာမကြီး...သမီးက သူတို့လို ဘဝမဖျက်
သေးဘူး။ အားကိုးအားထားပြုစရာ ဆရာမကြီးလို သူတော်ကောင်း
နဲ့လည်း ဆုံဆည်းရသေးတယ်”

“ဘဝကို ဘယ်တော့မှ အရှုံးမပေးရဘူး သမီး။ လှေခွက်ချည်း
ဆန် အလံမလဲစတမ်းဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို အမြဲမွေးရမယ်။ သမီးရဲ့ဘဝ
ကိုလည်း ဆရာမကြီးက ကူညီပေးမသွားမှာပါ။ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့”

“မငယ်ပါဘူး ဆရာမကြီးရယ်...သမီး ကိုယ့်ဘဝကို
အကောင်းဆုံး တည်ဆောက်သွားမှာပါ။ ဘွဲ့ရရင် အလုပ်တစ်ခုခု
ထုပ်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာမကြီး လိုအပ်ရင်လည်း အဖော်အဖြစ်
ပြုစောင့်ရှောက်ပေးသွားမှာပါ။ သမီးက မိဘမဲ့တစ်ကောင်ကြွက်မို့
ဆရာမကြီးကို မိဘလို သဘောထားပြီး ပြုစုသွားမှာပါ”

“သာဓုပါ သမီးရယ်...သာဓုပါ။ ကဲ...စာဖတ်၊ ဆရာမကြီး
ရွေးပေးတဲ့ ဂျာနယ်ကျော်မမလေးရဲ့ သူမကို ဖတ်ကြည့်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမကြီး”

“တို့တွေ ခြံထဲဆင်းပြီး စာဖတ်ကြရအောင်”

နှစ်ယောက်သား ခြံထဲက ပက်လက်ကုလားထိုင်လေးတွေမှာ၊
သစ်ရိပ်မှာ ထိုင်ပြီး စာဖတ်နေကြစဉ် ခြံရှေ့မှ ကားဟွန်းသံကြားရ
သဖြင့် ပုန်းညက်ဖျို တံခါးသွားဖွင့်ပေးရသည်။

“ဦးရဲရင့်”

ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူဟာ သူမ ထင်မထားသည့် ရဲရင့်မာန် ဟုန်။သူက ကိုရီးယားကားထဲကလို စတိုင်များများနှင့် ဆင်းလာပြီး ဆရာမကြီးထံသို့ သစ်သီးခြင်းနှင့် လျှောက်သွား၏။

ဟင်း...ဘာလာရှုပ်တာလဲ။ သူနှင့်ဆရာမကြီးဟာ တစ်လမ်း တည်းဆိုတော့ သိနေမှာပေါ့လေ။

သူက ရိုရိုသေသေပင် သစ်သီးခြင်းကို ပေးလိုက်ရင်း ခပ်လှမ်း လှမ်းမှာ ရပ်နေသည့် ပုန်းညက်ပျိုကို လှမ်းကြည့်၏။

“သင်တန်းမတက်ဘူးလို့ ဆရာက လှမ်းပြောလို့ လိုက်လာ တာ။ မင်း ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ”

သူမေးလျှင် ပုန်းညက်ပျို မျက်မှောင်ကျွံ၏။

“ရှင်နဲ့မှ မပတ်သက်တော့ဘဲ။ ဘာသင်တန်းမှ တက်စရာမလို တော့ဘူး။ ကျွန်မ ဒီမှာအလုပ်ဝင်နေတာ မမြင်ဘူးလား”

“ဟ...ငါ ပေးထားရတဲ့ သင်တန်းကြေးတွေက နည်းတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ မင်း အရူးချေးပန်း လျှောက်မလုပ်နဲ့”

“ရှင်သာ အရူးချေးပန်း လျှောက်လုပ်နေတာ။ အခု ကျွန်မရဲ့ ဘဝလမ်းကြောင်းက ပြောင်းသွားပြီ။ ရှင်ရဲ့ပုံစံခွက်ထဲက ခုန်ထွက် လာခဲ့ပြီပဲ။ အခု ကျွန်မ ဆရာမကြီးရဲ့ အိမ်အကူလုပ်နေတယ်။ ရှင်ငါ ဘယ်နော်”

ရဲရင့်မာန်ဟုန် ခေါင်းကုတ်နေပြီး ဆရာမကြီးကတော့ ရယ်နေ ၏။ ပုန်းညက်ပျို သူ့ကို ဒေါသထွက်မိပါသည်။ သူ့အိမ်မှာ လက်ခံ တော့တဲ့သူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုဆက်ပြီး ပုံသွင်းချင်သေးလို့လဲ။

သည်စဉ် ခြံထဲသို့ နောက်ထပ် ကားတစ်စီး ဝင်လာခဲ့ပြန်သည်။ သည်ကားကိုတော့ ဆရာမကြီးက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် ဆီးကြို၏။

“ဒီတစ်ပတ် အစောကြီးပါလား သား...ဆရာမကြီးဖြင့် အရင်အပတ်က အစားအစာတွေတောင် မကုန်သေးဘူး”

“ဪ...ဆရာမကြီးမှာ အဖော်ရနေပြီဆိုတော့ နှစ်ယောက်စာ စားရပြီလေ။ ကျွန်တော်က မလောက်မှာနီးလို့ပါ”

“လာ...သားတို့...ဧည့်ခန်းထဲ သွားကြရအောင်။ သမီးက သူတို့ကို ဧည့်ခံဖို့ တစ်ခုခုယူခဲ့ပါကွယ်”

ဆရာမကြီးက ရှေ့မှသွားလျှင် ပုန်းညက်ပျို သစ်သီးခြင်းကို ယူကာ နောက်မှလိုက်ရ၏။ ဆရာမကြီးကို ဈေးဝယ်ပေးသည်ဆိုသည့် တပည့် ဖြစ်ရမည်။ ဦးရဲရင့်ရော သူပါ နောက်မှ တရွေ့ရွေ့ လိုက်လာ ခြင်းက အခြေအနေတွေ သိချင်လို့လည်း ဖြစ်မည်။

ဈေးဝယ်ပေးသည့် တပည့်က သူကားထဲမှ ဆွဲခြင်းကြီးကို သယ်ချလာခဲ့သည်။

ပုန်းညက်ပျို မီးဖိုတက်သို့ဝင်သွားပြီး ကော်ဖီနှင့်မုန့်များ ပြင်ဆင် ဖြီး ယူလာခဲ့ရသည်။

“ထိုင်...သမီး၊ သူက ဆရာမကြီး ပြောနေတဲ့ တပည့်လိမ္မာ သေး မောင်သော်ကရန်နိုင်တဲ့။ ဈေးထဲမှာ ဆိုင် ၄-၅ ဆိုင်လောက် ခိုထားတယ်။ ဘွဲ့ရပေမယ့် ဝန်ထမ်းမလုပ်ဘူး။ စီးပွားရေးပဲ လုပ်တယ်။ သားဆိုင်က ဘာဆိုင်တွေလဲ”

“ဪ...အစုံပဲ ဆရာမကြီး၊ ကုန်စုံတွေရော၊ အသည်ဆိုင်

တွေရော ဆိုင်ခွဲတွေပေါ့။ အလုပ်သမားတွေနဲ့ချည်း ပစ်ထားလို့မရဘူး ခင်ဗျ။ ကိုယ်တိုင်လည်း ဝင်လုပ်နေရတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ကွယ်...သားရေ...ခါကတော့ ဆရာမကြီး တို့လမ်းထဲက ဦးရဲရင့်မာန်ဟုန်တဲ့။ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီနဲ့ တူတယ်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ”

ရဲရင့်မာန်ဟုန်နှင့် သော်ကရန်နိုင်ဟာ အရွယ်ချင်း မတိမ်းမယိမ်း သို့သော် သော်ကရန်နိုင်ပုံက သူ့ကို အထင်သေးသည့်မျက်ဝန်းနှင့်

“ဆောက်လုပ်ရေးကဆိုတော့ အစိုးရနဲ့ပေါင်းပြီး လမ်း၊ တံတား ပါမစ်တွေယူ၊ ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာငွေတွေကို ဖြန့်တီးနေတဲ့သူတွေပေါ့... ဟုတ်လား။ စီမံကိန်းတွေက လမ်းတစ်လမ်းအတွက် သန်းတစ်ထောင် လောက်ချပေးလိုက်ရင် ငါးရာပဲ သုံးပြီး ငါးရာ အိတ်ထဲထည့် လမ်းတွေကတော့ ၄-၅ လတောင် မကြာဘူး...ပျက်ရော”

ရဲရင့်မာန်ဟုန် မျက်ခုံးပင့်သွားပေမယ့် အယူလွှဲနေသည့် သော်ကရန်နိုင်ကို စိတ်ရှည်စွာ တည့်မတ်ပေးဖို့ စိတ်ကူးပါသည်။ မဟုတ်လျှင် ထပြီး နုပန်းသတ်ဖို့ပဲ ရှိတော့သည်မဟုတ်ပါလား။

“ခင်ဗျားပြောနေတဲ့ ကုမ္ပဏီတွေက ဝန်ကြီးတွေနဲ့ ပြေလည် တဲ့၊ ပေါင်းစားနေတဲ့ ခါတော်မီ ခရိုနီကုမ္ပဏီတွေပါ။ ကျုပ်တို့လို သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ရပ်တည်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာထူးလဲဗျာ...ဆောက်လုပ်ရေးဆို ဒီအတိုင်းချည်းပါပဲ အစိုးရပိုင်၊ ပြည်သူပိုင် ကစားကွင်းတွေ၊ ပန်းခြံတွေကို တရားဝင်

ည်းလမ်းတွေနဲ့ ကိုယ့်မြေဖြစ်အောင်လုပ်၊ ပြီးတော့ ကွန်ဒိုတွေဆောက်၊ ပြန်ရောင်း...ဒီလို ခရိုနီတွေမှ မချမ်းသာရင် ဘယ်သူတွေ ချမ်းသာ နလဲ”

“ကိုယ့်လူကြည့်ရတာ ဘယ်တုန်းကတည်းက အစာမကြေနေ တာလဲ။ စကားပြောတာ မရမ်းကားပါနဲ့ဗျာ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စာမိတ်ကိုမကြည့်ဘဲ ရမ်းမတွယ်ပါနဲ့ဗျ။ ခင်ဗျားဗျာ...ဈေးရောင်း အားဘဲ လွှတ်တော်အမတ်လုပ်ဖို့ ကောင်းတယ်။ လွှတ်တော်ထဲမှာဆို ဆော်တော်စွာမယ့် တော်တော်ကြည့်ကောင်းမယ့်လူတစ်ယောက်ပေါ့”

သော်ကရန်နိုင် ရန်လိုနေပေမယ့် ရဲရင့်မာန်ဟုန် စိတ်ရှည်စွာ ချောင်ထွက်နိုင်ပါသည်။ ဆရာမကြီး သူတပည့်ကိုရော ရဲရင့်မာန်ဟုန် တို့ပါ တောင်းပန်လိုက်ပါသည်။

“စကားဆိုတာ မလောရဘူး သားရဲ့။ မောင်ရဲရင့်ဟာ အစိုးရနဲ့ ပေါင်းစားတဲ့ ခရိုနီတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ သူ့ကိုယ်ပိုင် အစွမ်းအစ ကိုယ်ပိုင်ငွေကြေးနဲ့ ကြီးပွားလာတဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီ ပါ။ ခရိုနီတွေလောက်လည်း မချမ်းသာ၊ မကြီးပွားပါဘူး။ သူ့အတိုင်း အတာနဲ့သူပဲ ရိုးသားကြိုးစားတဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုပါ”

“ဆောရီးပါဗျာ...ကျွန်တော်က ကလေးကစားကွင်းတွေ၊ ဝန်ခြံတွေ၊ ဘောလုံးကွင်းတွေကအစ မသုံးတော့တဲ့ အစိုးရရုံးဟောင်း တွေအဆုံး ခရိုနီတွေလက်ထဲ စာဖြုတ်ဖြုတ် ရောက်ကုန်တာကို မခံချင် တွန်းလှိပ်ပါ။ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှန်း ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမှန်းလည်း သိတော့ ခင်ဗျားကို ရမ်းကားမိသလို ဖြစ်သွားမိပါတယ်”

“ကျွန်တော် နားလည်ပေးပါတယ်ခင်ဗျာ။ ခင်ဗျား မကျေနပ်တာ ကျွန်တော့်ကို ခရိုနီတစ်ယောက်မှတ်လို့ မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်...ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်း မိတ်ဆွေလို သဘောထားကြရအောင်ဗျာ...နော်”

သော်ကရန်နိုင် လေးစားစွာ ထရပ်ပြီး ရဲရင့်မာန်ဟန်ကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လျှင် နှစ်ယောက်သား မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်သွားကြပုံ။

ပုန်းညက်ပျိုကတော့ ကော်ဖီကရားနှင့် မုန့်ပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ် တင်ခဲ့ပြီး မီးဖိုဘက်သို့ ပြန်လစ်ခဲ့သည်။

တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့လူတွေ။

အခန်း (၇)

ည (၉)နာရီမှာ ပုန်းညက်ပျို အိပ်ရာထဲဝင်ခဲ့သည်။ ဆရာမကြီး အိပ်ရာထဲ ဘုရားရှိခိုး၊ ပဉ္စာန်းရွတ်ပြီး အတူအိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြခြင်းပါပေ။

ဆရာမကြီးက လူကြီးမို့ ညဉ့်နက်အောင်မနေ။ ကျန်းမာရေးအရ ညဉ့်ဦးပိုင်းအိပ်ချိန်က ပိုပြီးကောင်းသည်မဟုတ်ပါလား။

သူများတွေလို ကိုရီးယားကားတွေ ထိုင်မကြည့်တော့ပါ။ သာလောဆယ် စာလည်းကျက်စရာမရှိသေး။ အဆေးသင်ကျူရှင်က သာလောကန်မှ စမှာ။

ပုန်းညက်ပျို အိပ်ရာထဲလှဲမိသည်နှင့် သူမ၏ဟန်းပုန်းက မြင့်မိုဝ်းလေးရော။ သူမ မျက်မှောင်ကျဲ့သွား၏။ ဘယ်သူဆက်တာလဲ။

ခေတ်စနစ်အရ ဖုန်းရှိနေပေမယ့် ပုန်းညက်ပျိုဟာ အလကား
နေရင်း ဖုန်းပွတ်နေတတ်သူတစ်ယောက်ပါ။

အလုပ်ပျက်အကိုင်ပျက်အဆင် ဖုန်းနှင့် ဂိမ်းကစား၊ အချင်းချင်း
အင်တာနက်မှ စာရိုက်၊ အရေမရ အဖတ်မရတွေနှင့် အချိန်ကုန်မခံ။
သူမ ဖုန်းကို ကိုင်လိုက်ရသည်။

“ဟဲလို”

သူမ အသံပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ဖက်မှ သဟောက်သဟ
အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရ၏။

“အစောကြီး ရှိသေးတယ်။ အိပ်ပြီလား”

“မအိပ်လို့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

သူက ဘုမ္မတီတော့ သူမကလည်း ပြန်ပက်၏။ လေးစားနေ
စရာ မလိုတော့ဘူးလေ။

“ငါ့မှာတော့ အလုပ်တွေများလွန်းလို့ ကွန်ပျူတာတစ်လုံးနဲ့
ခေါင်းကိုနောက်နေတာပဲ”

“ဒါကတော့ ရှင့်လောဘနဲ့ ရှင်ပဲလေ။ အလုပ်သမားငှားပဲ
လား။ စာရင်းကိုင်ငှားပါလား”

“ငှားထားပေမယ့် စိတ်မှမချရတာ။ စာရင်းတွေ ကိုယ်တိုင်
ပြန်စစ်ရတာပေါ့”

“ကဲ...ကျွန်မလိုလူစားကို ဒါတွေပြောပြနေတော့ ရှင့်
လေကုန်တာပဲ အဖတ်တင်မှာပေါ့။ နှုတ်ဆက်ပါတယ်ရှင့်...
ဌာနကိုင်”

ပုန်းညက်ပျို ဖုန်းပိတ်လိုက်ရင်း ပြေးနေမိစဉ် နောက်ထပ် ဖုန်းဝင်
စာပြန်၏။ သူမ မကိုင်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပေမယ့် နံပါတ်ကြည့်
ဆိုက်တော့ နောက်တစ်မျိုး။ ဘယ်သူလဲ...ဒီနေ့ ငါ တယ်ပြီး စန်းပွင့်
နေပါလား။

သူမ ကိုင်ကြည့်ရပြန်သည်။

“ဟဲလို”

“ကိုယ်ပါ...သော်ကရန်နိုင်”

“ဪ...လမ်း၊ တံတားကိစ္စ မပြတ်သေးရင် ဦးရဲရင့်နဲ့
ဆက်ပြီး ဆွေးနွေးပါရှင်...ကျွန်မ အရမ်းပင်ပန်းနေလို့ပါ”

သူမ၏စကားကိုကြားလျှင် တစ်ဖက်မှ ရယ်သံလွင်လွင်ကို
ကြားရ၏။ ရုပ်က သိပ်အချောကြီးမဟုတ်ပေမယ့် အသံတော့
ဆောင်းသား။

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ...ကိုယ့်ကို လူဆိုးလူရမ်းကားကြီးလို့ မင်း
အထင်မှားသွားမှာစိုးလို့ လှမ်းပြီး ဖြေရှင်းချက်ပို့တာပါ”

“ရပါတယ်...ကျွန်မကို ရမ်းတာမှမဟုတ်ဘဲ။ လူဆိုတာ
ဆိုယ့်ပေါင်ပေါ် မီးခဲကျမှ ပူတတ်တာမျိုးပါ”

“သူက မင်းရဲ့အုပ်ထိန်းသူဆို”

“အုပ်ထိန်းသူဆိုမှ ကျွန်မ ခုလို ဆရာမကြီးဆီမှာ အိမ်အကူ
ဘာလုပ်စရာ လိုပါ့မလား”

“အိမ်အကူဆိုတဲ့စကားက ရင့်သီးပါတယ်။ သိမ်လည်း
အိမ်ထဲပါတယ်။ အဲဒီစကား မပြောနဲ့ကွာ။ ကိုယ် မကြားချင်ဘူး”

“မကြားချင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ဒါ အမှန်တရားပဲ”

“မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဒီလောက်တောင် အလုပ်ရှားသလားကွာ
ကိုယ့်မှာ ဆိုင် (၅)ဆိုင် ရှိတယ်။ အလုပ်သမားတွေလည်း အမြဲ
လိုအပ်နေတာပဲ။ ကိုယ့်ရဲ့အထည်ဆိုင်မှာ အရောင်းစာရေးဝင်လုပ်ပါ
လား”

“အရောင်းစာရေးနဲ့ အိမ်အကူရာထူးချင်း ပိုပြီးမကွာပါဘူး
ကျွန်မ ဆရာမကြီးဆီမှာနေရတာ ပိုပြီး လုံခြုံမှုရတယ်။ ငြိမ်းချမ်း
တယ်။ ဘဝဆိုတဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ဖြတ်ကူးဖို့ ဆရာမကြီးရဲ့အိမ်
ဟာ ကျွန်မအတွက် အားဖြည့်စခန်းပဲ”

“စကားကတော့ တတ်ပါ”

“ရှင်ကရော ကိုယ့်ဆရာမကြီးရဲ့ အလုပ်သမားကိုတောင် ဝင်ပြီး
လုတယ်ဆိုတော့ မရမ်းကားဘူးလား။ ဆရာမကြီးကို ရှင် တကယ်
စေတနာမရှိလို့ပေါ့။ သူ့ခမျာ တစ်ယောက်တည်းနေရတာ”

“ဆရာမကြီးကို စေတနာရှိပါတယ်။ မင်းကိုလည်း စေတနာ
ရှိတယ်။ မင်းကို ပိုသွားလို့ဖြစ်မှာပါ”

“ရှင်...ကျွန်မကို မနေ့ကမှ မြင်ဖူးတာပါ”

“ဟုတ်တယ်...ဒါပေမယ့် ဘဝ...ဘဝက ရေစက်တွေ
ကြောင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ရင်းနှီးပတ်သက်ခဲ့သလိုပဲ ခံစားရတယ်”

“ရှေးရဲ့ရှင်...ကဲ...ဒါပဲလား။ ကျွန်မ အိပ်ချင်ပြီ။ ကောင်း
သောညပါ”

ပုန်းညက်ပျို သူတို့ဖုန်းနံပါတ် (၂)ခုလုံးကို ဘလက်လုပ်

ဆိုက်သည်။

မကိုင်ချင်ပါဘူး။

ပုန်းညက်ပျိုဆိုတာ ညှိမြဲ မဟုတ်။

မိအေးလည်း မဟုတ်။

ဇာတ်လမ်းထဲမှာ မိအေးနှစ်ခါနာလို့ ဆိုကြသည်။

သူမကတော့ လေသလပ်တာ၊ လေဟပ်တာတောင် မခံချင်သူ

မို့ ယောက်ျားတွေကို ဝေးဝေးကရှောင်ပါသည်။

ယောက်ျားဆိုတာ အပြင်ပန်းကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်လို့မရ။ ဦးရဲရင့်
ကြည့်ပါလား။

သူမက ဘုရားလောက်နီးနီး ထင်ထားမိပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာ
ဓာတ်ပြတာပဲမဟုတ်လား။

ဦးသော်ကရန်နိုင်ကရော...အရေမရ အဖတ်မရ စကားတွေနှင့်
မြဲဆွယ်ပြီးယောင်းသူ။ ကြည့်ပါလား။

ဘဝ...ဘဝက ရေစက်တွေကြောင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ရင်းနှီး
ဓာတ်သက်ခဲ့သလို ခံစားရတယ်တဲ့။

သူ့စကားတွေမှာ ပျော်ဝင်ဖို့ဝေးလို့။ မုန်းတောင်မုန်းသေးသည်။

ဆရာမကြီးအိမ်ဟာ လုံခြုံမှုရှိပေမယ့် ဒီလိုလူတွေ ဝင်ထွက်
သွားလာနေတာတော့ သူမ စိတ်ပျက်မိပါသည်။

သည်လို့ပဲ ကြည့်ကျက်ရှောင်ရတော့မှာပဲလေ။

ညီအစ်မချင်းတော့ ဆက်သွယ်လာသဖြင့် ပုန်းညက်ဖို့
အထိပ်က ဆရာမကြီးအိမ်မှာ အိမ်အကူလုပ်နေကြောင်း သိရသည်။
အစ်မတော့ စိတ်အေးရတာပေါ့။ ညီမလေးအတွက် လုံခြုံမှုလည်း
ရသွားသည်။

ဖြူပြာညို မြသရဖီ ကလေးထိန်းနေရာ ဝရံတာထိလိုက်လာ
ပြီး အော်ဟစ်ရန်တွေ့နေပုံက သရဲမရဲ စီးနေသည့်နယ်။

“ဟဲ့...မြသရဖီ...နင့်ညီမ လည်လှချည်လား။ ဒီအိမ်က
ဆင်းသွားသလိုလို့နဲ့ လမ်းထိပ်ကအိမ်မှာ ညိုမြလုပ်နေတာ ကောင်း
သလား။ ပြေးရင်လည်း ငါ့မောင်နဲ့ အဝေးဆုံးထိ ပြေးပါလား။”

မြသရဖီ မုန်းမုန်းနှင့် အရွံတိုက်ပြောသည်။

“မဖြူရယ်...အရွယ်ချင်းက သားအဖလောက်ကွာတာ...ညီမ
လေးက စဉ်းစားစရာလား။”

“ဟင်...ကြည့်စမ်း...ကြည့်စမ်း...စကားပြောတာ လူပါးဝ
ထိုက်တာ။ ငါ့မောင်ကိုများ သားအဖအရွယ်တဲ့။ ဟဲ့...ဒီမှာ ခုခေတ်
ဆောင်မတွေက သူဌေးဆိုရင် အမိအရပ်။ သွားမပါရင်နေ ကားပါရင်
ပြီးရောဆိုတဲ့ဟာမတွေ”

“မဖြူလည်း တစ်နေ့ တစ်နေ့ မစ္စရိယတွေများနေရတာ သနား
နဲ့တောင်ကောင်းနေပြီ။ ဘုရားဟောလည်း ရှိတယ်နော်။ ဒေါသနဲ့
သေရင် တိရစ္ဆာန်၊ မောဟနဲ့သေရင် ပြိတ္တာတဲ့။ ဘယ်မှပြေးမလွတ်ဘူး
နော်။ သတိထား...သတိထား။”

“အောင်မယ်...ကောင်မ၊ လင်ယူထားပြီး အစ်ကိုအိမ်မှာ

အခန်း (၈)

ဖြူပြာညို ဈေးကပြန်လာတော့ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ရန်လုပ်
ဝင်လာပုံကြောင့် မြသရဖီ ကလေးချီထားရင်းမှ ခေါင်းထောင်ကြည့်
မိသည်။

ဒီမိန်းမကြီးဟာ ဒီလိုပဲ။ လောကကြီးကို ဘယ်တော့မှ အလိုကျ
သည်မရှိ။ မြသရဖီ ကျွန်တစ်ယောက်လို၊ အိမ်အကူတစ်ယောက်လို
အလုပ်မလုပ်တာလည်း ကြည့်မရ။

ယခု ဈေးမှပြန်လာတာ လမ်းမှာ မြွေတွေလို့လား၊ ကျားတွေ
လို့လား။ မြသရဖီကလည်း သူ့ကို မုန်းပါသည်။ ညီမလေး
ပုန်းညက်ဖို့မမျှာ ဘဝလမ်းကြောင်းလေး ပြောမယ်မကြံသေး။ အ
လုပ်လိုက်လို့ လွင့်သွားရရှာပြီ။

ကပ်စားနေတဲ့ အချောင်သမားမ။ အရှက်ကို မရှိဘူး”

သူ့စကားတွေက နာတတ်လျှင် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေစရာပေမည်။
မြသရဖီ မနာတော့ပါ။ ပြောကြေးဆို ရွေးသူခိုးချင်း သွားဖြဲနေတာ
မဟုတ်လား။ အစ်ကိုဖြစ်သူက ကြည်ဖြူရင် ပြီးတာပဲ။

“အရှက်ရှိကြေးဆို မဖြူလည်း ရှက်ရမှာပေါ့။ လင်ယူထား
လင်နဲ့ကွဲ။ ကလေးတစ်ကောင် ပိုက်တက်လာတာလေ။ ကိုယ့်သမီး
လည်း ကိုယ်မေ့မထားနဲ့။ အတိတ်မေ့တာ မကောင်းဘူး”

“ဟင်... ကြည့်စမ်း... စော်ကားလိုက်တာ။ ဟဲ့... ငါ
ကိုရဲရဲအစ်မအရင်းခေါက်ခေါက်... ဟဲ့”

“ကျွန်မယောက်ျားကလည်း အစ်ကိုကြီးရဲ့ညီအရင်းခေါက်
ခေါက်”

“မခေါက်ဘူး... နင့်ယောက်ျားက ငါတို့နဲ့ အတူတူ မအေ့”

“ဒါပေမယ့် အစ်ကိုကြီးက သံယောဇဉ်ရှိတယ်။ ကျွန်မတို့
တာဝန်ယူပြီး ကျွေးမွေးထားတယ်။ ရှင်သာ ကြားထဲက မသေကြ
နေတာ။ အစ်ကိုကြီးဆီက ဈေးဖိုးတွေ နှင်းကန်တောင်းပြီး တစ်ဝတ်
လောက် ဖြတ်ခုတ်နေတဲ့ မိန်းမကြီး... သူခိုးမကြီး”

မှန်ရာကို ပြောလိုက်လျှင် ဖြူပြာညို ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့ ကုတ်
ဖို့၊ ခုန်အုပ်ဖို့ ပြင်လိုက်ပေမယ့် ညီရင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသဖြင့်
ဆတ်တင့်ငုံ ဖြစ်သွားသည်။

ညီရင့်ကိုတော့ ဖြူပြာညို ရွံ့ကြောက်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ်နဲ့... အဆင့်

မရှိဘူး”

“နင့်မိန်းမလေ ငါ့ကို သူခိုးမတဲ့။ အလကားစားနေရင် ငြိမ်ငြိမ်
စားဘူး။ စော်ကားမော်ကား လုပ်နေတယ်”

“ကိုယ်မဟုတ် မနာနဲ့ပေါ့ဗျ။ ဟုတ်မှနာပေါ့။ သရဖီကရော
ဘာဖြစ်လို့ မဖြူကို သူခိုးလို့ စွပ်စွဲရတာလဲ”

“သူက အစ်ကိုကြီးဆီက အိမ်စရိတ်အဖြစ် တစ်လ သိန်း
နှစ်ဆယ်လောက် တောင်းပြီး တကယ်သုံးတော့ ဆယ်သိန်းတောင်
မသုံးဘူး။ သရဖီတို့ကို မဝရစောကျွေးပြီး သူ့အိတ်ထဲပဲ ထည့်နေလို့
သူခိုးမလို့ ပြောတာ”

“ဒါတော့ သူ့နေရာ သရဖီရောက်ရင်လည်း ဒီလိုပဲလုပ်မှာ
မဟုတ်လား”

“မလုပ်ပါဘူး။ လူဆိုတာ အတ္တ... ပရ မျှရတယ်လေ။
ရသမျှ ကိုယ့်ဖို့ချည်း လုပ်နေလို့ ဘယ်တရားမလဲ။ သမ္မာအာဇီဝ
မဟုတ်တဲ့ငွေကို လုံးဝ ရွံ့တယ်။ အစ်ကိုကြီးက အားလုံး ဝဝလင်လင်နဲ့
စားဖို့ပေးတာကို သူက ခေါင်းပုံဖြတ်တယ်။ အချင်းချင်းရဲ့အသားကို
ဖဲ့စားနေတယ်။ ဒါ အိမ်တွင်းသူခိုးပဲ”

“နင် မတရားမစွပ်စွဲနဲ့... မတရားမပြောနဲ့”

“ဒါဆို ဒီတစ်ခါ အစ်ကိုကြီးကို ပြောမယ်။ အိမ်အတွက် ကျွန်မ
ဈေးဝယ်ပေးမယ်လို့။ အပြည့်အဝကို ဝယ်ပေးမှာပါ။ အားလုံး အလွန်
ဝယ်စားရအောင်... ဝဝလင်လင် စားရအောင်”

မှန်တာပြောလို့ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေသည့် ဖြူပြာညိုကို သရဖီတို့

လင်မယား ကျောခိုင်းခဲ့ရင်း ခြံထဲသို့ သားအမိ (၃)ယောက် ဆင်းခဲ့ကြသည်။

“ညီမလေး လွင့်ထွက်သွားတာ သူ့စနက်ပဲ”

“သူရော အဆင်ပြေရဲ့လား။ ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

“လမ်းထိပ်က ဆရာမကြီးအိမ်မှာ”

“အဆင်ပြေလား...မပြေလည်းပြန်ခေါ်လေ။ အစ်ကိုက ကြည်ဖြူပါတယ်။ မဖြူသာ မနာလိုဝန်တိုနေတာ”

“ပြောတယ်တဲ့။ အဲဒီမှာပဲ အခိုက်အတန့်နေပစေ”

“ဆရာမကြီးဆီကတော့ စိတ်ချရပါတယ်”

“အခုလည်း ညီမလေးကို ဝေးဝေးမသွားလို့ ဒေါသတွေ ထွက်နေတာ ကိုညီရေ...”

“သူကတော့ ထည့်ကိုတွက်မနေနဲ့။ ရှိသမျှအမွေ တစ်ယောက်တည်း လက်ဝါးကြီးအုပ်ချင်တဲ့ မိန်းမကြီး။ သူ့အကြောင်းထားလိုက်တော့ကွာ...တို့မိသားစု (၃)ယောက်ဆုံတုန်း ဓာတ်ပုံရိုက်ကြရအောင်”

ကင်မရာတစ်လုံးဖြင့် ညီရင့် အလုပ်ရှုပ်နေဆဲ မီးဖိုထဲမှာတော့ ဖြူပြာညို သောင်းကျန်းနေလေသည်။

အခန်း (၉)

ဖြူပြာညို...

ရဲရင့်မာန်ဟန် အိမ်ရောက်တာ (၃)နှစ်ရှိပြီ။ သူမရဲ့ယောက်ျား ထလည်း ညီရင့်လို လူဆိုးပါပဲ။ ဒါကြောင့် ညီရင့်ကို မြင်တိုင်း အနာရင်းနေတာ။

ကိုရဲရဲ့ စီးပွားဥစ္စာတွေက ဒီရေအလားတိုးတက်နေတော့ ဖြူပြာညို လောဘတွေ တက်နေမိသည်။ ဒါကြောင့် သူမကလွဲ၍ ဒီအိမ်မှာ မည်သူ့ကိုမှ မရှိစေချင်။

ကိုယ်ပဲ ခံစားချင်သည်။ လက်ဝါးကြီးအုပ်ချင်သည်။ သည်းကြားထဲ ပြီးခဲ့သည့် (၃)လကစပြီး ယောက်ျားနှင့် အဆက်အသွယ် ပြန်ရခဲ့သည်။

ယောက်ျားက ဖုန်းနှင့်လှမ်းပြီး ဆက်သွယ်တာ။ ဖြူပြာညိုဟာ ယောက်ျားကိုလည်း တကယ်ချစ်ခဲ့သည်မို့ သူက ဆက်သွယ်သည်နှင့် ကိုယ်က အလိုလိုပါပြီးသား။

“ဖြူရေ...သားလေးကို မောင် လာပြီးချောင်းတယ်။ ဖြူကို လည်း လာလာပြီး ခိုးကြည့်နေရတဲ့ မောင့်ဘဝပါ”

ဖုန်းထဲမှာ လှမ်းအောင်ချဲ့နေသည့် သံစဉ်ချိုချို။ မိန်းမဆိုတာ လည်း အမှတ်သည်းခြေနည်းသည်ထင်ရဲ့။ ပထမတော့ တင်းခံနေပြီး သူ့ဖုန်းလာသည်နှင့် ဖုန်းကို ဝိတ်ပစ်လိုက်တာ။

သူ့ဆူလည်း အပျိုတုန်းက ပိုးသလိုမျိုး ဇွဲရှိရှိနှင့် ချဉ်းကပ်နေ တော့ နောက်ဆုံး ဖြူပြာညို အရည်ပျော်သွားခဲ့တာပါပဲ။

‘မောင်ရေ’ ‘ဖြူရေ’ နှင့် ခိုးတွေ့ခိုးချစ်ရသည့်အရသာဟာ ဘာနှင့်မှမတူ။ သူငယ်ပြန်တယ်ပဲပြောပြော ဖြူပြာညိုအသက်က ဘာရှိသေးလို့လဲ။ သုံးဆယ်ကျော်ဆိုတာ အတွင်းကြီးမှ မဟုတ်ဘူး တာ။

နောက်တော့ ကိုမျိုးဒင်က မိသားစုအတွက် စီမံကိန်းတွေ ဆွဲလာချေသည်မှာ သူ့အရိုးနှင့်သူထိုး၊ စကောလောက်မှ စောက်မနက် သည့်အကြံတွေဖြစ်သော်လည်း သူတို့လင်မယားကတော့ အသွင်တူလို့ အိမ်သူဖြစ်နေကြလေရော။

“ဖြူလည်း သူ့အိမ်မှာ တစ်သက်လုံး ကျွန်ခံနေလို့မဖြစ်ဘူးနော်၊ သားလေးရှေ့ရေးက ရှိသေးတယ်။ သားလေး လူတစ်လုံးသူတစ်လုံး ဖြစ်ဖို့ဆိုတာလည်း ထည့်ပြီး တွက်ကြရမယ်”

“မောင်ရော...အခုဘယ်လောက်စုမိနေပြီလဲ။ ဘာတွေလုပ် ခုတာလဲဟင်...”

“မောင်က ဖြူတို့သားအမိကို အောက်မေ့လွန်းလို့ ဒီဘက် ပြန်ရောက်လာတာ။ ဖားကန်ဘက်မှာ ဆက်နေရင်တော့...”

“အို...မောင်ရယ်...အခု မြေစာပြိုတာတွေ ဘာတွေနဲ့ အန္တရာယ်များလှပါတယ်။ ဒီမှာပဲ ဆက်နေပါ။ ဖြူနဲ့လည်း မဝေးရ တော့ဘူးပေါ့။ သားအတွက် အဖေဆိုတာ ရှိနေရမယ်”

လင်မယားနှစ်ယောက် တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာ ခိုနီးတွေ့ကြပြီး အချစ်ဒီဂရီတွေ ကဲနေကြချိန်။

“အပြင်လောကဆိုတာ လုပ်စားကိုင်စားရတာ မလွယ်ပါဘူး၊ ဇိနီးမရယ်...ကိုယ့်တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက်တောင် မနည်းရုန်းကန် နေရတာ။ ခုဆို မောင် သူများအိမ်မှာ ကားဒရိုင်ဘာ လုပ်နေရတယ်”

“အို...ကျွတ်...ကျွတ်...ကျွတ်...မောင် အဲဒီအလုပ်က ထွက်လိုက်တော့။ ဂုဏ်မရှိ၊ သရေမရှိနဲ့...ဖြူ ကားတစ်စီးဝယ်ပေး စယ်။ ကားဆွဲစား...အိမ်လည်းငှားပေးမယ်”

“ဖြူ...မောင် အိမ်မှာနေရအောင် လုပ်ပေးပါလားဟင်... အလုပ်လည်း သူ့အလုပ် တစ်နေရာရာ ဝင်လုပ်ရရင်ရော မကောင်းဘူး လား။ ဖြူတို့သားအမိနဲ့လည်း အတူတူနေရရော”

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ် မောင်...ကိုရက (၃)နှစ်လုံးလုံး အစ်မနဲ့ တူကို ပစ်ထားခဲ့တဲ့ ယောက်ဖကို အစာကြေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဖြူမှာ ပိုက်ဆံရှိပါတယ်ကွယ်... ဒီလိုပဲ ဈေးဝိုင်းထဲက ကန်ပားတဲ့

ပိုက်ဆံတွေ”

“အဲဒါက ဘယ်လောက်ရှိမလဲ မိန်းမရယ်... မောင်ကတော့ ဥမကွဲသိုက်မပျက် အတူပြန်နေချင်ပြီ။ ယောက်ဖအိမ်မှာ ချေးပဲကျုံးရ ကျုံးရကွာ... ဖြူတို့သားအိမ်မျက်နှာနဲ့ မဲတင်းပြီးနေတယ်”

ဖြူပြာညို သနားကရုဏာသက်လို့မခုံး။ သူ့ယောက်ျားကိုလည်း တကယ့်အချစ်သူရဲကောင်းကြီး၊ ဟီးရီးကြီးအဖြစ် အထင်တွေကြီး အချစ်ဒီကရီတွေတိုး၊ ကိုးကွယ်လိုစိတ်က တဖွားဖွား။

အချစ်ဟာ အားမာန်တဲ့။ အချစ်ကြောင့် မျက်စိတွေ စုံလုံးကန်း ခဲ့သော ဖြူပြာညို။ ယခုလည်း စုံလုံးကန်းခဲ့ပြန်ပြီ။

သူ မောင်လေးကို တစ်နေ့ ခွင့်တောင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ နံနက်ဦးရဲ့ လက်ဖက်ရည်ပိုင်းမှာ မောင်လေးတစ်ယောက်တည်းရှိတုန်း ညီရင့်တို့ လင်မယားက အိပ်ရာမှတောင်မထသေး။

ဖြူပြာညို အဲဒီအုပ်စုကိုတော့ အသေမုန်းသည်။ အလကား ဆန်ကုန်မြေလေးတွေ။ သူတို့ကျတော့ အစ်ကိုအိမ်မှာလာပြီး သောင်တင်တာကအစ ဥမကွဲသိုက်မပျက်။ အစ်ကိုကလည်း ဘုရား အလောင်း၊ သူတော်ကောင်းကြီး။

သည်တော့ လောကကြီးဟာ မတရား။ ဖြူပြာညိုမိသားစု အတွက် တိုက်ပွဲဝင်ရမည်။ သူမ မောင်လေးနှင့် အနီးကပ်ထိုင်ရင်း ချိုသာစွာ စကားဆိုရသည်။

“ကိုရဲ... ဖားကန်ဘက်မှာ မြေစာတွေပြိုတဲ့သတင်း ကြားပြီး ပြီးလား”

“ကြားတယ်... ဘာလဲ... အဲဒီအထဲ အစ်မယောက်ျား ပါသွား သို့လား”

ယောက်ဖက ဂျလေဗီ၊ လူဆိုးမို့ ရဲရင့်မာန်ဟုန် ကြည်တာ မဟုတ်။ သည်တော့ အငေါ်တူးတာမလွန်။ သို့သော် ဖြူပြာညိုက တော့ ဟတ်ထိသွားသည်။ ရဲရင့်မာန်ဟုန်ကို ကေးဝဋ်ပုဏ္ဏား ပြီးနည်း ပြီးမိသွား၏။

“မပါပါဘူးကွယ်... သူ့ခမျာ အပြေးကောင်းလို့ လွတ်လာခဲ့ရ တယ်”

“အပြေးကောင်းလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ မြေစာတွေပြိုကျတာက ဘယ်လိုမှ ပြေးမလွတ်ဘူး။ လူတွေ ရာနဲ့ချီပြီး သေကုန်ကြတာပဲ။ သူက အဲဒီအရပ်မှာ အလုပ်မလုပ်ခဲ့လို့ လွတ်တာ”

သူ ရဲရင့်ကို ညာလို့ဝါးလို့ မရ။ ရဲရင့်ဆိုတာ ဦးနှောက်က ပြေးပြီးသား။

“ကဲ... အဲဒါတွေ ဘာလို့ပြောနေရတာလဲ။ ဘာလဲ... ငယ်ငယ် တုန်းကလိုပဲ အဲဒီကောင်နဲ့ ပြန်ပြီးခိုးရာလိုက်ချင်ပြန်ပြီလား”

ရဲရင့်စကားတွေက အမှန်တရားဖြစ်ပေမယ့် ဖြူပြာညိုကတော့ အသည်းဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာ၏။ သို့ပေမယ့် လူကတော့ ဖျက်သွားသည့်မျက်နှာကို ပြန်ပြင်ပြီး မချီသွားပြန်နှင့်။

“မလိုက်ပါဘူး မောင်လေးရယ်... ဒါပေမယ့် သားလေးခမျာ လည်း ဖခင်မေတ္တာဆိုတာ လိုတယ်မဟုတ်လား”

“ဖခင်မေတ္တာဆိုတာ ဘာလဲဗျ။ ဒီလိုပဲ ကိုယ်ပျော်သလိုနဲ့...”

သောက်စားမူးယစ်နေပြီး ခုမှ အစ်မအနား ပြန်ကပ်လာတာ ဘာသဘောလဲ။ ကျုပ်ကတော့ အစ်မနဲ့တူကဲ့သို့ လက်ခံတာ။ ယောက်ျား လူဆိုးကို လက်မခံဘူး။ မဖြူတို့ အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင်လည်း လိုက် သွားကြပေါ့။ မလိုက်ခင် စဉ်းစား...ကျွန်တော်ကတော့ နောက်တစ်ခါ ကလေးတွေနဲ့ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်ဆို မရဘူး။”

သူမကို ဒီလိုပြောရပါမည်လားဟု ဖြူပြာညို ရန်ပြီးတွေ့သိုနေ တာ ရဲရင့်ကတော့ မသိ။ သူ့အစ်မကို ဆုံးမ၊ နားချလို့။

“မဖြူယောက်ျားက ဘာမှလည်း အစွမ်းအစမရှိ။ သည်ကြား ထဲ အသောက်အစား အပျော်အပါးနဲ့ မဟန်ပါဘူးဗျာ”

“နင်...ညီရင့်တို့တော့ မိသားစုလိုက် လက်ခံထားတယ်။ တရားသလား...ညီရင့်လည်း လူဆိုးသူခိုးပဲ။ လူကောင်းမှမဟုတ် တာ”

“မတူဘူး...ညီရင့်က ကျွန်တော့်ညီ၊ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ သစ္စာရှိတယ်။ ခယ်မနဲ့တူမလေးကလည်း လုံးဝ အေးအေးဆေးဆေး ပဲ။ အစ်မလိုတောင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေနဲ့ ငြီးငြီးလောင်မနေ ဘူး...အေးချမ်းတယ်”

“ဟင်...နင်က သူတို့ နှင့်နောက်ကွယ်မှာ ဘယ်လိုခြေပုန်းတွေ ခုတ်နေတယ်ဆိုတာ သိမှမသိဘဲ။ ညီရင့်က နှင့်ကိုသတ်ပြီး နှင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို ယူမှာ...သိရဲလား”

ဖြူပြာညို မျက်စိတွေပြာသွားပြီး မပြောသင့်တာတွေ ပြောလိုက် ပေမယ့် ရဲရင့် မယုံ။ သည်စဉ် ညီရင့်လည်း ထမင်းစားခန်းထဲသို့

အင်္ဂလိပ်နင်ကြုံလေရာ...

ဖြူပြာညို မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ညီရင့်ဆိုတာ ခပ်ရိုင်းရိုင်း အကောင်။ မဟုတ်တာတွေ့လို့ကတော့ အားနာနေမှာမဟုတ်။ အင်္ဂလိပ်အတိုင်းပါပဲ။ ညီရင့် စားပြွန်ဝင်ထိုင်ရင်း အေးအေးဆေးဆေး။

“ကျုပ်အစ်မ ညီအစ်ကိုကြီး ဘာတွေ သပ်ကြီးကြီး လှူနေတာ ထဲ။ ညီအစ်ကိုဆိုတာ ကျားကတောင် ကြောက်ရတယ်ဗျ။ ဘာလဲ... ခင်ဗျားယောက်ျားကို အိမ်ထဲသွင်းလာချင်တာနဲ့ ကျုပ်ကို ရှင်းထုတ်နေ တာလား။ ဖြုတ်၊ ထုတ်၊ သတ် လုပ်နေတာလား။ အစ်ကို သတ်ထား ချင်။ ဒီမိန်းမကြီး သူ့ယောက်ျားနဲ့ ပြန်တွဲခုတ်နေတာ တွေတယ်။ ဘိုတစ်နေ့က တည်းခိုခန်းထဲ အရှက်မရှိဝင်သွားကြတာ မြင်တယ်။ ဘိုသူမရှက် မြင်သူရှက်ဆိုတာ အဲဒါပေါ့”

ဖြူပြာညို အနာပေါ်တုတ်ကျသွားလေပြီ။ သူ့ဒေါသက ကုလား ခန့်ရခိုင်မဲ။ ညီရင့်အပေါ်သို့ စုပြုံကျ၏။

“ဟင်...နင်...မတရားတွေမပြောနဲ့။ ငါ့ယောက်ျားနဲ့ ငါ သွားတွေ့တာ ရာဇဝတ်မှုလား...ပြော”

“ကိုယ့်ယောက်ျား ကိုယ်မပြတ်လို့ ခိုးတွေ့တာ ရာဇဝတ်မှု မဟုတ်ပေမယ့် သိက္ခာကျတာပေါ့ဗျာ။ မောင်တွေ ရှက်ရတာပေါ့။ အရေးကြီးတာက ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ညီအစ်ကိုကြား သပ်မလှူနဲ့။ ကျုပ်က လိုအပ်လာရင် အစ်ကိုရှေ့က မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ပြီး အသေခံကာကွယ်ပေးမယ့်လူဗျ။ ခင်ဗျားလို ကျေးဇူးမကန်းဘူး။ ဘယ်တော့မှ ဆင်ကြမကြဘူး... မယုတ်ကန်းဘူး။ အဲဒါ ခင်ဗျားကြီး

၈၂ က ကြယ်စင်ပျံ့စေ

မြဲမြဲမှတ်ထား”

ညီရင့်ပြောတာကို ရဲရင့်က ကျေနပ်စွာ ကြည့်နေတော့ ဖြူပြာညီ နှစ်ယောက်လုံးကို စိတ်နှင့် မီးလောင်တိုက်သွင်းပစ်နေ၏။

ငါနဲ့ငါ့ယောက်ျား ကွဲနေရသလို သင်းတို့လည်း ကွဲနေရမယ်။ ငါတို့မိသားစု ခွဲနေရသလို သင်းတို့လည်း ခွဲနေရမယ်။

ဖြူပြာညီ ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ ရင်ထဲမှာ အမုန်းတရားတွေ ပြည့်လျှံနေရစဉ် ညီရင့်ကတော့ သူ့အစ်ကိုဘက်သို့ ကြည့်ကာ ခပ်အေးအေး။

“အစ်ကို...ကျွန်တော်တို့မိသားစုကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက် ထားတာ ကျွန်တော် အမြဲကျေးဇူးတင်နေတယ်။ အစ်ကိုကျေးဇူးတရား ကို အသက်နှံတောင်လဲပြီး ဆပ်ရဲတယ်။ ဒီမိန်းမကြီး သွေးရူးသွေးတန်း လျှောက်ပြောတိုင်း မယုံပါနဲ့။”

“အေးပါကွာ...မယုံပါဘူး။ ညီသဘောလည်း အစ်ကို သိပြီး သားပါ”

သည်စဉ် ဖြူပြာညီ ထွက်သွားသဖြင့်...

“လူဆိုတာ ကျေးဇူးတရားလေးမှ မသိတတ်ရင် ဘာမှသုံးလို့ စားလို့ မရပါဘူး။ သူ့ကို သတိထားပြီးသာ ဆက်ဆံပေတော့ အစ်ကို သူ့ယောက်ျားနဲ့ ပြန်ပြီးဆက်သွယ်နေတယ်။ သူ့ယောက်ျားက ဓားပြမှု လုယက်မှုတစ်ခုမှာပါလို့ ထောင်ကျသွားခဲ့တာ။ မကြာသေးခင်ကမှ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်နဲ့ ပြန်လွတ်လာတာ”

“ဒါကို မဖြူ မသိဘူးလား”

အချစ်က ကမ္ဘာကြီးကို သွက်သွက်လည်စေ ၈၃

“သူကတော့ ကိုယ့်ယောက်ျားကို အချစ်လွန်နေတာပဲ။ ပြော ဆည်း ယုံမှာမဟုတ်ဘူး။ ပြီး...အစ်ကိုက ကိုယ့်မိသားစု ဆောက်လောက်ငှငှစားဖို့ အိမ်စရိတ်တွေ ပိုပိုလျှံလျှံ ထုတ်ပေးပေ မယုံ သူက တစ်ဝက်လောက် ဖြတ်တောက်ပြီး သူ့အိတ်ထဲထည့်တာ။ ကျွန်တော်တို့ကို မသေရုံကျွေးထားတာ။ တစ်ချက်လောက်တော့ ပြန်ကြည့် အစ်ကို။ အကြီးအကဲဆိုတာ ကိုယ့်အောက်မှာ မသမာမှု တွေဖြစ်နေသလား၊ မတရားမှုတွေ ပေါ်ပေါက်နေလားဆိုတာလည်း ပြန်ပြီးစိစစ်သင့်တယ်”

“အေးပါကွာ...ငါ တစ်ခါတစ်ခါ ချက်(ခံ)လုပ်ပါ့မယ်။

ထဲ...စား...စား...ဒီနေ့ အစ်ကိုကို ကားမောင်းဖို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ အစ်ကို”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းတည်း ဖြစ်နေတာကို ချစ်မိသူကတော့ မီးဖိုဘက်မှ ဒေါသုပုန်ထနေသည့် ဖြူပြာညီ။

အခန်း (၁၀)

မြသရဖီ သမီးကိုချီးပြီး လမ်းထိပ်သို့ ထွက်လာတာ ညီမလေး နှင့်တွေ့ဖို့ပါ။ ညနေ (၅)နာရီလောက်ရှိ ပုန်းညက်ဖို့ အလုပ်အားနေ လောက်သည်။

မင်းပင်ကောင်းလျက် မင်းမြောင်ဖျက်ဆိုသလိုပါပဲ။ သူတို့ကို အိမ်ရှင်က ကြည်ဖြူပါလျက် ဒေါ်ဖြူပြာညိုကြောင့် ခုလို ညီအစ်မတွေ တစ်ကွဲစီ ဖြစ်နေကြရတာ။

အစ်ကိုကြီးရဲရင့်ကိုလည်း မြသရဖီ အံ့သြသည်။ သူ့အစ်မကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ဦးစားပေးနေရတာလဲ။ သူ့အစ်မကဖြင့် ဘာနဲ့ သိုက်တူးမည့်သူ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ကိုယ့်မောင်ကိုပင် သေကြောင်းကြံစား မလားမသိ။

ယခုဆို သူ့ယောက်ျားနှင့် ပြန်ပြီးဆက်သွယ်နေပြီမို့ ပိုပြီး မရိုးသားတော့။

မြသရဖီတို့လင်မယားကတော့ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင် အစ်ကိုကြီး၏ အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ်ကို ထိပါးလာလျှင် ကိုယ့်အသက်ကိုတောင် ခွဲပြီး ကာကွယ်ရမှာပဲ။

ဒီနေရာမျိုးကျ ကိုညီရင့်က ပါးသည်။ ဖြူပြာညိုကို အလွတ် ပေး။ သတ်နှင့် အမြဲစောင့်ကြည့်သည်။ သူက လူအားမို့ ဖြူပြာညိုကို ခွဲပြီးလိုက်သည်။ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးလုပ်သည်။ ၈ (၃) လုံးထက် နိသည့် ၈ (၄)လုံးကိုယ်တော်။

နေ့လယ်က ဒေါ်ဖြူပြာညို အိမ်ကကားနှင့်မသွားဘဲ တက္ကစီနှင့် ထွက်သွားတော့ ညီရင့် နောက်မှလိုက်ပြီး စုံစမ်းထောက်လှမ်းသည်။

အိမ်မှာ ကား (၂)စီးရှိပြီး ကိုရဲရင့်က တစ်စီးမောင်းသည်။ အိမ်မှာ အကြမ်းသုံးက တစ်စီး၊ မောင်းတာကတော့ အဆင်ပြေသလို ဖြူပြာညိုရော ညီရင့်ပါ ကားမောင်းတတ်ကြပါသည်။

ညီရင့်လည်း အိမ်ကကားကို မသုံး။ တက္ကစီနှင့်ပဲ လိုက်သည်။ သူထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ။ ဖြူပြာညို သူ့ယောက်ျားနှင့် သွားတွေ့တာ။

ကိုညီရင့်က မြသရဖီကို လှမ်းပြီး ဖုန်းဆက်သတင်းပေးခဲ့၏။

“မိန်းမရေ...အိမ်က ဘွားတော်ကြီးတော့ သူ့ယောက်ျားနဲ့ နီးကြောင်နီးဝှက် သွားတွေ့တာ။ တောက်...တည်းခိုခန်းထဲဝင်သွား တာ”

“ဪ...အစ်ကိုရယ်...လင်မယားပဲ”

“လင်မယားဆိုလည်း ပြန်ပေါင်းကြပါလား။ လုံးဝ မရိုးသား သူ။ သူ့ယောက်ျားကဖြင့် သူ့ခိုး၊ ဓားပြ...အပေါင်းအသင်းတွေက

၈၆ . ၇၇ ကြယ်စင်ယုဒ

လည်း သူလိုချည်းပဲ”

“မပူပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်...အစ်ကိုတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်
ပေါင်းပြီး ကာကွယ်ရင် ဒီမိန်းမကြီးလင်မယားကို ကြောက်စရာမလို
ပါဘူး”

“ပြောလို့ရတာ မဟုတ်ဘူးကွ။ ငါ အစ်ကိုဆီသွားပြီး အကျွန်
အကြောင်းပြောရဦးမယ်”

“သူတို့ပုံရော ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်လား”

“ရိုက်တာပေါ့။ သူတို့ကတော့ မိုးမမြင် လေမမြင် ဖြစ်နေကြ
ပြီ”

ယခုထိ ကိုညီရင့်တို့ညီအစ်ကို ပြန်မလာကြသေး။ မြသရဇီ
အားငယ်လာချင်သဖြင့် ကိုယ့်ညီမကို အကျွန်အကြောင်းပြောဖို့ ပြန်ခေါ်
ဖို့လာခဲ့ခြင်းပါပေ။

မြသရဇီ ခြံရှေ့မှ ဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်တော့ ပုန်းညက်ဖို့ ခြံတံခါး
လာဖွင့်ပေး၏။

“လာ...မမ...ဆရာမကြီးနဲ့ တွေ့ရအောင်လာတာလား”

“အမလေးဟယ်...မေးရက်လိုက်တာ။ နင်နဲ့တွေ့ဖို့လာတာ
ပေါ့။ အခု အိမ်မှာ ဒေါ်ဖြူပြာညို့ ပြီးဟန်မျှနေပြီ...သိလား”

“သူကတော့ အစကတည်းက စိတ်ထားကောင်းတဲ့လူနဲ့
မဟုတ်ဘဲ။ အဆန်းလား မမရဲ့”

ပုန်းညက်ဖို့ တူမလေးကို လှမ်းချီရင်း အိမ်ထဲဝင်မည်ပြုတော့
မြသရဇီ လှမ်းဆွဲထား၏။

အချစ်က ကမ္ဘာကြီးကို သွက်သွက်လည်စေ ၈၇

“အိမ်ကအကြောင်းတွေ ပြောချင်လို့ပါ။ အပြင်မှာပဲ စကားပြော
ကြရအောင်”

“ဆရာမကြီး တစ်မျိုးထင်ဦးမယ်။ သူ့ဆီမှာ ခွင့်တောင်းပါဦး
ဧ”

“အမလေးဟဲ့...ဆရာမကြီးက သဘောကောင်းပါတယ်။
နင်က ကြီးကျယ်နေတာပါ”

“ညီမ နေရတာ အိမ်အကူအဖြစ်နဲ့ နေရတာနော်။ အိမ်လည်
ဏာနေရတာ မဟုတ်ဘူး”

“အေးပါ...ငါ သိပါတယ်။ တောက်...ဒီမိန်းမကြီးကိုပဲ ငါ
စိတ်နာပါတယ်”

ဆရာမကြီးထံမှာ ခွင့်တောင်းပြီးမှ မြသရဇီ အိမ်ကအခြေအနေ
တွေကို ပြောပြရသည်။ ပုန်းညက်ဖို့ နားထောင်ပေးပေမယ့် အကြံ
မပေးတတ်။

“မမရယ်...သူကမှ သူ့အစ်မကို ယုံကြည်နေတာပဲ။ မမက
ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ စိတ်ကို လျှောထားပေါ့”

“အမယ်...မမ အစ်ကိုကြီးလောက် သဘောကောင်းတာမရှိ
ဘူးနော်။ ငါတို့လင်မယားက သူ့ကို ခိုခိုနေရတာ။ သူ့အန္တရာယ်ကို
တော့ သတိနဲ့ ကာကွယ်ပေးရမှာပဲ”

“အင်းလေ...ကာကွယ်ပေါ့။ ညဘက်ဆိုလည်း အိမ်တံခါးတွေ
သေသေချာချာ ပိတ်၊ အိမ်မှာ စီစီတီတီတွေလည်း ရှိတယ်မဟုတ်
လား”

“ရှိတယ်...ညဘက်ဆိုလည်း ငါတို့မှာ နီးနီးကြားကြား အိပ်ရတယ်။ အိမ်တံခါးတွေ ဘယ်လောက်လုံလုံ ဖောက်ထွင်းရေးသမားတွေကလည်း အစွမ်းထက်တယ်မဟုတ်လား။ အပြင်သွားတဲ့လူတွေကိုလည်း အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်မှာစိုးရ။ ခုထိ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး ပြန်မလာသေးလို့ မမမှာ စိတ်ပူနေရတာ”

“ဖုန်းဆက်ကြည့်လေ... အဆက်အသွယ်မရဘူးလား”

“ဖုန်းလိုင်းတွေကလည်း မမိဘူးလေ။ ဘယ်သူ့ဆီမှ မဝင်ဘူး”

“ကဲ...မမ အိပ်ပြန်။ ခေါင်းအေးအေးနဲ့သာစောင့်...တရားကို နတ်စောင့်ပါတယ် မမရယ်။ သူတော်ကောင်းဆို နတ်ကောင်းမပါတယ်။ အင်း...ဒါပေမယ့် မမ လူတွေက သူတော်ကောင်းတွေတော့ မဟုတ်ဘူးနော်”

“အရေးထဲ နင်ကလည်းဟယ်...ငါက နင့်ကိုများ အားကိုးရမလားလို့ လိုက်လာတာ”

“ညီမက သူများအိမ်မှာ အစေအပါးလေ မမရဲ့။ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ကဲပါ...သွားပါ။ ဒီထက်အရေးကြီးမှ ညီမကို လာခေါ်”

“နင့်အလုပ်က အချိန်မရွေး ထွက်လို့ရပါတယ်ဟယ်...ငါ့မှာ အဖော်မရှိလို့ပါ။ အိမ်မှာ မသိတာတို့နှစ်ယောက်နဲ့ ငါတို့သားအိမ်ရှိတယ်”

“အမယ်...ဒေါ်ဖြူဖြူညိုရဲ့ မစ္စရီယာမျက်နှာကြီးကိုလည်း”

တွေ့ချင်ပါဘူး။ ဦးရဲရင့်ကရော ဘာထူးလဲ။ ညီမကို နှင်ထုတ်တာပဲ”

“ဘယ်တုန်းက နှင်ထုတ်လို့လဲ...သူကြည့်ရတာ နင့်ကို သဘောကျနေပဲပါ။ မနေ့ကတောင် ဖုန်းဆက်မရလို့ ဒေါသတွေကြီးနေတာ မြင်နေရသေးတယ်”

“မမ...မသိပါဘူး။ ကဲ...ပြန်...ပြန်...အိမ်ထဲကပဲစောင့်။ အန္တရာယ်ဆိုတာ မလွယ်ဘူး။ ဒေါ်ဖြူဖြူညိုတို့လင်မယားရဲ့ရန်က ကျော်သွားနိုင်အောင် အကောင်းဆုံး တိုင်ပင်ကြပေါ့”

“သြ...နင်ကတော့ သာတုန်းနားပြီး နာရင်ထွက်ပြေးတဲ့ ကြောင်မပေါ့...ဟုတ်လား”

“ပျို ထွက်ပြေးတာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့က နှင်ထုတ်လိုက်ကြတာ။ ကဲပါ...မမနဲ့ စကားအချေအတင်တွေ မပြောချင်ပါဘူး။ သွားတော့”

“အေးပါ...အေးပါ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင် ဒီအလုပ်ကထွက်ဖို့လည်း စဉ်းစားထား။ ဒီဘွားတော်ကို ငါတို့က ကြောက်စရာလား။ သူက တစ်ယောက်တည်း။ ငါတို့က အများကြီး”

“ဒါကြောင့် သူကျွေးတာစားနေရတာ။ သူကို ဘယ်သူမှ မလွန်ဆန်နိုင်ဘူးလေ။ ကဲပါ...မမရယ် ပြန်ပါတော့”

မြသရဖီ ကိုယ့်တပ်လည်း ကိုယ်မနိုင်တာမို့ နောက်ကြောင်း ပြန်ဆုတ်ရပါသည်။

၁၆

အခန်း (၁၁)

ပုန်းညက်ပျို အိပ်ရာဝင်တော့ ည (၁၀)နာရီ။ သူမရဲ့ဖုန်းကို တစ်နေ့လုံး ပိတ်ထားပြီး ယခုမှ ဖုန်းဖြင့်တာ အင်တာနက်သတင်းလေး ဘာလေး ကြည့်မလို့ပါ။

သို့သော် ဖုန်းတန်းဝင်လာသည်ကြောင့် ပုန်းညက်ပျို မျက်မှောက် ကျုံ့သွားရ၏။ နံပါတ်အသစ် ဘယ်သူလဲ။ သူမ စဉ်းစားနေတုန်း တစ်ဖက်မှ ကြိမ်းမောင်းသံကြီးကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဖုန်းကို ဘာလော့ပစ်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့နော်။ မင်းလို မလောက် လေးမလောက်စားလေးကများ ငါ့လိုလူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ကို ဖုန်းလက်ခံမပြောချင်ရသလား”

“လူကြီးလူကောင်းကြီးကရော အချိန်တွေ သိပ်အားနေလို့လား။ ကျွန်မဆီ ဘာကိစ္စ အလကားနေရင်း ဖုန်းဆက်နေရတာလဲ။ ကျွန်မ မအားဘူး”

“ဒါ အိပ်ချိန်ပဲ။ ဘာလို့မအားရမှာလဲ”
“ရှင်ကရော အကြောင်းတူးမရှိဘဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဖုန်းဆက်ရသလား”

“ဖုန်းဆက်တာပဲ... နိုင်ငံတော် ပုန်ကန်မှုကျနေတာပဲ။ အကြောင်းရှိလို့ဆက်တာပေါ့”

“ကျွန်မတို့ကြားမှာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး ထင်ပါတယ်”
“ရှိတာပေါ့။ မင်း မနေ့ညက ဘယ်သူနဲ့ ဖုန်းပြောနေတာလဲ။ ငါ ခေါ်နေတာ တစ်ချိန်လုံးပဲ။ ပြော... ဘယ်သူလဲ”

“ဒါ ကျွန်မရဲ့ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်ပါ။ ရှင်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”
“မရဘူး... မင်းကို လွတ်လပ်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး။ ငါကလွဲရင် မင်း ဘယ်သူနဲ့မှ ဖုန်းမပြောရဘူး”

“ရှင် စိတ်တော့ကောင်းပါသေးတယ်နော်”
“ဘာ”

ပြောကံအိုးတွေ အတွဲလိုက်ပေါက်သလို ဆူညံသံတွေကြားရ တော့မည်ပို့ ပုန်းညက်ပျို ဖုန်းပိတ်လိုက်ပါသည်။ ဖုန်းကို စက်ပိတ် လိုက်တာကြောင့် ဘယ်သူ့အနှောင့်အယှက်ကိစ္စ မခံရတော့။

တစ်နာရီလောက်ကြာမှ ဖုန်းကို စက်ပြန်ဖွင့်ခါ သူမ အိပ်ရာဝင် လိုက်ပါသည်။

ဖြူပြာညို...
နေ့လယ်က သူ့ယောက်ျားကိုမျိုးဒင်နှင့် တည်းခိုခန်းမှာ ပြန်တွေ့ ကြတာကို သတိရနေရင်း လူက တလူးလူး ဝှာလိန်လိန်။ လယ်မယားမို့

၂ က ငယ်စဉ်ပျဉ်း

လင်မယားလို ပြန်တွေ့တာ မဆန်းပေမယ့် (၃)နှစ်အတွင်း သူ့စိတ်တွေ ပိုပြီး ထက်သန်ကြမ်းရှုလာသည်ထင်။ ဖြူပြာညို ကိုယ့်ယောက်ျားကို စွဲလမ်းတပ်မက်ရပါဘိ။

အတွေးက နေ့လယ်ဘက် ပြန်ရောက်သွား၏။ ရုပ်ရှင်အနား ပြကွက်နှယ်။

လင်မယားနှစ်ယောက် ကွဲကွာနေတာ (၃)နှစ်တောင်ရှိပြီဆို ပြန်တွေ့တိုင်း နားသိုးကြီးပြတ်၊ နားဝတ်ရေကျဖြစ်နေသည့် ခင်ပွန်း ဖြစ်သူကို ဖြူပြာညို ကရုဏာသက်လို့မဆုံး။

အပြောတွေကလည်း နွယ်လို၊ တိမ်လို ရစ်ပတ်ယှက်နွယ်။ အိပ်ရာထဲမှာ အတူထိုင်ပြီး...

“ဖြူရယ်...မောင်တော့ အတူတူနေချင်ပြီကွာ။ ခုလို ခိုးကြောင် ခိုးဝှက်တွေနေရတာလည်း အားမရဘူး...မတင်းတိမ်ဘူး”

“ဖြူလည်း မောင့်လိုပါပဲကွယ်။ အတူတူနေချင်လှပါပြီ။ ဖြူမှာ (၃)နှစ်လုံးလုံး ခိုးဝှက်စုထားတာမှ ငွေက သိန်းခြောက်ဆယ်လောက် ပဲ ရှိတယ်”

“ကားတောင်မဝယ်လောက်ဘူး။ ကားလေးတစ်စီးလောက် ဝယ်နိုင်ရင်တော့ မောင်... ဖြူနဲ့သားကို ကားမောင်းပြီး ကျွေးပါတယ် ဗျာ”

“နေစရာက လိုသေးတယ် မောင်ရဲ့...ကိုရဲက ဖြူတို့မိသားစု ကိုတော့ လက်မခံဘူးလေ။ သူ့မိသားစုတော့ ကြည်ဖြူတယ်။ ညီရင် ခယ်မကိုတောင် ခေါ်ထားလိုက်သေးတယ်။ ဖြူ ကြမ်းလွှတ်လိုက်လို့

အာ မရှိတော့တာ”

“ဖြူမောင်က မတရားပါဘူးကွာ...မောင်နမချင်း မကြင်နာ ဘူး။ သူ့ညီပဲ ကြင်နာတယ်။ ဖြူ...ကိုယ့်မောင်ဆီက အမွေတောင်း ခါလား”

“အမလေး...ဘယ်ရမလဲ မောင်ရဲ့...ဒါ မိဘအမွေမှမဟုတ် တာ။ မိဘက ပညာအမွေပဲ ပေးတာ။ သူ့အစွမ်းအစနဲ့ ကြီးပွားလာ တာ”

“စွမ်းစွမ်းနိုင်လွန်းကွာ...ဖြူမောင်က ခရီးလား။ ဘယ်ဝန်ကြီး နဲ့ထပ်ပြီး ကြီးပွားမှန်းမှ မသိတာ။ ဒါမှမဟုတ် မူးယစ်ဆေးများ ဆောင်းဝယ်နေသလား”

“မဟုတ်ဘူး မောင်ရဲ့...သူ့အရည်အချင်းနဲ့ သူပဲ။ အဲဒီတော့ အမွေတောင်းလို့မရဘူး”

“မရတော့လည်း ရသလို လုပ်ရမှာပေါ့ကွာ”

မျိုးဒင်စကားကြောင့် ဖြူပြာညို လန်သလိုဖြစ်သွားပေမယ့် သူမရဲ့ ဝင်ကိုစိတ်ကလည်း မျိုးဒင်နှင့်မထူး။ သူတစ်ပါး၏စည်းစိမ်ဥစ္စာကို အချောင်ရယူချင်သူ။ သို့သော်...

“မောင်နော်...ကိုရဲကို သတ်မလို့လား”

“သတ်လို့တော့ မဖြစ်ပါဘူးကွာ...သူ သေတော့ရော ဖြူရရှိမှ သေချာတာ။ သူ့အိမ်ပေါ်မှာ ညီရင်တို့မိသားစုလည်း ရှိနေတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်...တစ်ပြုလုံး လျှောက်သတ်နေလို့လည်း မငြိမ် သေးဘူး။ အကုန်ပေါ်ကုန်လိမ့်မယ်။ မြန်မာနိုင်ငံက ရဲတွေကို လျှော

တွေက်နဲ့”

“လျှော့မတွက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အင်းယားလမ်းထဲ (၅)လောင်းပြိုင်လူသတ်မှုကိုတော့ ဘယ်လိုမှဖော်လို့မရပါဘူးနော်”

“ဪ...မောင်ရယ်...တိုးတိုးပြောစမ်းပါ။ ဒါကတော့ အချိတ်အဆက်နဲ့သူရှိမှာပေါ့”

“ကဲ...တော်ပြီ...တော်ပြီ...လူတော့ မသတ်ဘူး။ မောင် ထောင်ထဲပြန်မဝင်ချင်တော့ဘူး မောင် ဘော်ဒါတစ်ယောက်နဲ့ပေါင်းပြီး ဖောက်ထွင်းမှုပဲ လုပ်မယ်။ ဖြူ ကူညီပေါ့...ဘယ်နှယ်လဲ”

ဖြူပြာညို စဉ်းစားနေမိခဲ့သည်။ လွယ်ပါ့မလား။

“မောင်ကိုယ်တိုင်ပါလို့တော့ မကောင်းဘူးထင်တယ်။ လွတ်သွားရင် ကိစ္စမရှိဘူး။ မိသွားရင် ကိုရဲနဲ့ဖြူ သေခန်းရှင်ခန်းပြတ်မှာ။ အဲဒီကျမှ ဖွတ်မရ ဓားမဆုံးဖြစ်မယ်”

“မောင့်လူတွေချည်း လွတ်လို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ လူဆိုတာ လောဘသားတွေ။ မီးခံသေတ္တာဖောက်လို့ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေလည်း မြင်ရော မောင်တို့ကို တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မပေးဘဲ လစ်သွားရင်...ပြီးရော”

“အင်း...ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ။ ကဲ...ကြံစမ်းပါ ဦးမောင်ရယ်...မိသားစုအတူတူနေချင်ပြီ”

နှစ်ယောက်သား စားရင်းသောက်ရင်း ကြံစည်ခဲ့သည်များမှာ-

“ဒီလိုလုပ်...မောင် ရုပ်ဖျက်ပြီး ဖြူတို့အိမ်နားကို လာပြီး လေ့လာမယ်။ ဖြူကလည်း မောင့်ကို အိမ်ထဲခေါ်သွင်းလိုက်။ မောင်

ချသည်ယောင်ဆောင်ပြီး လာခဲ့မယ်”

“အင်း...ကိုရဲရော ညီရင့်ပါ မရှိတဲ့အချိန်မှ ဖြစ်မယ်။ ဒီကောင်မကိုတော့ ထည့်မတွက်နဲ့”

“အိုကေ...အဆင်ပြေရင် မောင့်ဖုန်းကို ဆက်လိုက်။ မောင် ဆာပြီးကြည့်မယ်”

ဖြူပြာညို အတွေးများနှင့် ကြည်နူးရင်း မောင့်ရုပ်ကို ပြန်ပြီး ခြင်္သေ့ယောင်ကြည့်နေမိသည်။ ယောက်ျားပီသသော ကိုယ်ခန္ဓာမှာ အက်တူးတွေကလည်း ပြည့်လို့။

အသားညိုပေမယ့် မိုက်တိုမိုက်ကန်းရုပ်နှင့် ခပ်ချောချော။ နှုတ်ကြိုက်လို့ နားချောတာလည်းပါမှာပေါ့။

အိပ်ရာထဲမှာ လူးရင်းလှိမ့်ရင်း သားရဲအိပ်ရာသို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။ အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ ကုတင် (၂)လုံးသွင်းပြီး သားအမိနှစ်ယောက် အတူအိပ်ကြခြင်းပင်။

သူတို့ လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်လို့ရအောင် ညီရင့်နှင့်မြသရဖီကို ဘယ်နှင်လွှတ်ရမလဲ။ တစ်ညလုံး တွေးရင်းနှင့်ပင် ကာမဝိတက်များနှင့် ဖြူပြာညို အိပ်မပျော်။

သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို မတော်လောဘနှင့် လိုချင်တပ်မက်သူ တစ်ယောက်၏အဖြစ်က ယခုပင် ပူလောင်ကျွမ်းမြိုက်နေရသည့်အဖြစ်။

၁၆

အခန်း (၁၂)

သည်နေ့ ဆရာမကြီးနှင့်ပုန်းညက်ပျို ဈေးဝယ်ထွက်ရမည်။
ဆရာမကြီးကို ဈေးဝယ်ပေးနေသည့် သောက်ရန်နှင့် စင်္ကာပူသို့
သွားသဖြင့် ကိုယ်တိုင် ဝယ်ရမည့်အခြေ။

ပုန်းညက်ပျိုကတော့ ပျော်သည်။ သူမ အပြင်မထွက်ရတာ
ကြာပြီ။ အိမ်ထဲမှာပဲနေ အိမ်အကျယ်ချုပ်ကျသလို နေနေရတာ
သည်အိမ်ရောက်ကတည်းက။

အိမ်မှာ ကားရှိပေမယ့် ဆရာမကြီးက မမောင်းရဲတော့သလို
ပုန်းညက်ပျိုကလည်း မမောင်းတတ်ပါ။

နှစ်ယောက်အတူ ဈေးခြင်းကြီးကိုဆွဲပြီး လမ်းမကြီးပေါ်ကျမှ
ထူထိန်းစီးကြည့် စိတ်ကူးနှင့် လမ်းလျှောက်လာကြစဉ် အနားသို့
ဆုတ်လာသည့်ကားကြောင့် လှည့်ကြည့်ဖြစ်၏။

“ဦးရဲရင့်”

“ဈေးသွားကြမလို့လား...လာ...တက်ကြ။ ကျွန်တော်
ဆိုင်ပို့ပါမယ် ဆရာမကြီး”

ပုန်းညက်ပျိုသဘောအတိုင်းဆို မလိုက်ချင်ပေမယ့် ဆရာမကြီး
တော့ လူကြီးပီပီ ကားရှေ့မှဝင်တောင်ထိုင်လိုက်သေး၏။ ကောင်း
ထယ်။ ပုန်းညက်ပျို နောက်မှစီးရသည်။

ဦးရဲရင့်သဘောထားတွေကို ပုန်းညက်ပျို မကြိုက်။ သူ့အိမ်မှာ
ဆိုင်ခံချင်သူတစ်ယောက်အား သူများအိမ်ရောက်မှ အတယ်ကြောင့်
ဆိုင်ပြီး ဂရုစိုက်နေရတာလဲ။

လွယ်သည့်ကိစ္စကို ခက်အောင်လုပ်နေသူ။ သူမကတော့ သူ့ကို
ဘေးကားတစ်ခွန်းမှမပြော။ ဆရာမကြီး၏အိမ်အကူ ပီပီသသ။
အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းကြတော့ ဆရာမကြီးက ကျေးဇူးတင်စကားတွေနှင့်
ခွန်းဝေနေပေမယ့် သူမကတော့ ဘာမှမပြော။

မျက်လုံးအပြုံးသားနှင့်သာ ကြည့်နေလိုက်၏။

“ဆရာမကြီးတို့ ဈေးဝယ်ကြပါ။ ကျွန်တော် စောင့်ပေးမယ်။

အချိန်ရတယ်”

“စောင့်နေမယ့်အတူတူ သားပဲ သွားဝယ်ပေးပါလားကွလား။
ဆရာမကြီးက သူမရှိလို့သာ ကိုယ်တိုင် လိုက်လာရတာ။ ဒီဗလွှဲကြီးနဲ့

လူတောတိုးရတာ အဆင်မပြေပါဘူးကွယ်”

“ဪ...ဖြစ်ပါတယ် ဆရာမကြီး။ ကျွန်တော် အဖော်လိုက်ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

ဆရာမကြီးကို ထားခဲ့ပြီး ရဲရင့် ပန်းညက်ပျိုနှင့်အတူ ရွှေထီးဝင်ခဲ့သည်။ ပန်းညက်ပျို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသည်။ စာလမ်းက ရင်ခုန်နေဖွယ်မရှိ။ ဇာတ်က ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်နေပြီ။

ကိုယ့်အိမ်မှာရှိခဲ့သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား သူများမှာ အစေအပါးဘဝရောက်အောင် ဖန်တီးပေးပြီးမှ အသည်းအသန်လိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်နေတာ ဘာသဘောလဲ။

ပန်းညက်ပျို သူ့ကို လှည့်မကြည့်။ ဝယ်ရမည့်စာရင်းအတိုင်း တစ်နေရာပြီးတစ်နေရာ လျှောက်ဝယ်သည်။ ဈေးဝယ်တယ်ဆိုတာလည်း အရည်အချင်းရှိသည့်မိန်းကလေးတိုင်း တတ်ကျွမ်းသည့်ကိစ္စ။

သူ နောက်မှပါသလား၊ မပါသလားလည်း ငဲ့တောင်မကြည့်။ ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်းလာသလိုမျိုး ခပ်မြန်မြန် လျှောက်ဝယ်နေလိုက်၏။

ဈေးဆွဲခြင်းကြီးလေးလာတော့ သူက ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်သည်။

“မင်း ဘယ်လိုလဲ...ငါ့ကို အရွဲတိုက်နေတာလား”

“ဘာဖြစ်လို့ တိုက်ရမှာလဲ။ ကျွန်မအလုပ် ကျွန်မ လုပ်တာ”

“ဒီအလုပ်ကို တော်တော်နဲ့မကံနေတယ်ပေါ့...ဟုတ်လား”

“ဒီအလုပ်ကို မစုံမကံလို့ ကျွန်မက မာဆတ်မှာ၊ အရက်ဆိုင်မှာ သွားပြီးအလုပ်လုပ်ရမှာလား”

“ငါ့ကို တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ပက်နေတာ ဘာသဘောလဲ။ ငါ့ရဲ့ အမှတ်ပေးစည်းမျဉ်းအရ မင်း အမှတ်က သုညပဲ”

“ဒါတော့ ရှင့်သဘောပေါ့”

စကားပြောနေပေမယ့် စာရင်းအတိုင်း လျှောက်ဝယ်နေရင်းနှင့် ပါ။ သူမက ရှေ့မှလျှောက်ဝယ်နေပြီး သူက နောက်မှ ရန်လိုက်လုပ်နေသည့်အဖြစ်။

ဈေးဝယ်ပြီးသွားကြတော့ ကားဆီပြန်လှည့်ဖို့ ပြင်၏။ ပန်းညက်ပျို သူ့လက်ထဲမှ ဆွဲခြင်းကြီးကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပါသည်။

“ပေးပါ...ကျွန်မအလုပ် ကျွန်မ လုပ်ပါ့မယ်”

“ဆွဲခြင်းက လေးတယ်”

“ရှင်ဟာလေ...ရေထဲတွန်းချပြီးမှ ကမ်းပေါ်က စိုးရိမ်တကြီး ဘောကွင်းပစ်ပေးနေတဲ့လူမျိုးပဲ”

“မင်းစကားပုံက ထိသုချည်လား။ ကဲ...အခု ငါက ဘောကွင်းပစ်ပေးရုံတင်မဟုတ်ဘူး။ ဆင်းဆယ်နေပြီ။ မင်း ဘယ်လို ပြောဦးမလဲ”

“အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာတယ်။ အပိုတွေလုပ်နေတယ်လို့ပဲ ခြင်တယ်။ ရှင့်မှာ အလုပ်တွေ အများကြီးပါ။ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်သွားပါတော့”

“ငါ မင်းကို တိုင်ပင်စရာလေးတွေရှိလို့ပါ”

“ရှင် မှားနေပြီ။ ကျွန်မလိုလူစားကို ဘာမှတိုင်ပင်နေစရာ မလိုဘူး”

နှစ်ယောက်အတွဲ ဈေးထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြပေပြီ။ စကားတွေထဲ ပြောလို့မပြီးသေး။ ဒီကောင်မလေးဟာ လုံးဝ အသွင်ပြောင်းသွားလား။ သူ့အိမ်မှာနေစဉ်က ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်နှင့် ကျိုးနွံလှသမျှ ယခုကလေး ဆိုးတစ်ကောင်လို မှုန်ကုပ်ကုပ်။

ဒါဟာပဲ မိန်းမသဘာဝလား။

သူ လက်ထပ်ခွင့်တော့ မတောင်းချင်သေး။ သူမကို လေ့လာ အကဲခတ်ဖို့တွေ အများကြီးရှိသေးသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဆိုတာ ချစ်သူဘဝရောက်ပြီးမှ အကဲခတ်လျှင် အလုံးစုံ မြင်နိုင်ဖွယ် မှန်နိုင်ဖွယ်မရှိ။

ယခုလို ပဝါတစ်ကမ်း၊ လက်တစ်လှမ်း ရန်သူလိုလို၊ မိတ်ဆွေ လိုလိုပုံစံနှင့် အကဲခတ်မှသာ။

ကားနားမရောက်ခင် သူမက သူ့ကို သတိပေး၏။

“ဒေါ်ဖြူပြာညိုကိုတော့ သတိထားပါ။ အခု သူ့ယောက်ျားနဲ့ ပြန်ပြီးဆက်သွယ်နေပြီ။ သူ့ယောက်ျားက သူ့ခိုး၊ ဓားပြ။ ရှင်ကို ဒုက္ခ ပေးနိုင်တယ်”

“သူ့ကိုယ်နဲ့ မောင်နှမအရင်းခေါက်ခေါက်တွေပါ”

“စည်းစိမ်ခွစွာနဲ့၊ တန်ခိုးအာဏာနဲ့ပတ်သက်လာရင် မောင်နှမ အရင်းတွေ၊ ညီအစ်ကိုအရင်းတွေ၊ သားအဖအရင်းတွေတောင် သတ်ကြဖြတ်ကြတာ ရာဇဝင်ရှိတယ်”

“စိုးရိမ်ရင်လည်း အိမ်ပြန်လာပြီး ကိုယ့်ကို စောင့်ရှောက်ပေးပါ သေး”

ပုန်းညက်ဖို့ သူ့ကို စကားမပြောတော့။ ကိုယ့်ဝတ္တရားကုန်ပြီ။ ကျွန်စစ်သား၊ စောလူးမင်းနှင့် ငရမန်ကန်းတို့လိုပဲ ခံပေါ့။ သို့သော် သူ့အတွက် နည်းနည်းတော့ စိုးရိမ်စိတ်ကမကုန်။

“ရှင် မဟုတ်တာတွေ လာပြောမနေနဲ့။ ကိုယ့်ဘာသာ အရာရာ ဆက်နေ။ မောင်နှမဆိုပေမယ့် အကြွင်းမဲ့မယ့်နဲ့”

“မင်းက ငါတို့မောင်နှမကြား သပ်ကြီးကြီး လျှိုနေတာပဲ”

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်မဝတ္တရားကုန်ပြီ”

“ဘယ်သူသေသေ ငတေမာပြီးရောစိတ်ထားတော့မယ်ပေါ့၊ ဘုတ်လား”

“ရှင်ပဲအမျိုးမျိုးပြော”

ကားသို့ရောက်ရှိလာပြီမို့ ဝယ်လာသည့်ပစ္စည်းများကို အရင် ထည့်၊ ပြီးမှ ကားပေါ်သို့ တက်ကြသည်။ ရဲရင့်မာန်ဟန် သက်ပြင်းချ ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပြန်ဖို့ရ၏။

ငါလုပ်ပုံ ဟုတ်သေးရဲ့လား။ ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာသလို၊ စတန် ထွင်သလိုဖြစ်နေပြီ။

ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို လွယ်လွယ်တကူမယူဘဲ ဓာပတ် ငြီးယူနေသလို ဖြစ်နေ၏။ လောလောဆယ်တော့ အိမ်ပြန်လာရုံပဲ နီးတော့သည်။

၁၁၂

အခန်း (၁၃)

ရဲရင့်မာန်ဟုန် ပုန်းညက်ပျို၏သတိပေးစကားများကို ပြန်လည် သုံးသပ်ရင်း ညီရင့် သတိပေးတာကြောင့်ပါ။ မမဖြူကို စောင့်ကြည့် ရတော့မည့်အနေအထားကို စဉ်းစားရသည်။

လူဆိုတာ လောဘသားတွေချည်းပါပဲ။ သူတစ်ပါး၏ပစ္စည်းကို မတော်မတရား လိုချင်ကြသူတွေများသည်။

ည (၉)နာရီလောက်ရှိပေမယ့် ညီရင့် ပြန်မရောက်သေးသဖြင့် ရဲရင့်မာန်ဟုန် ဧည့်ခန်းထဲမှာပဲ တီဗီကြည့်ရင်း ထိုင်စောင့်နေ၏။ ဒီကောင် ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေပါလိမ့်။

မြသရဖီတို့သားအမိလည်း ဧည့်ခန်းထောင့်မှာထိုင်ရင်း ခြံဝကို ချစ်နေကြ၏။ သူ့အစ်မသားအမိကတော့ အပေါ်ထပ်မှာလား၊ ခြံထဲ အထားမသိ။ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေကြ၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အချိန်တွေ အိုရင့်လာတော့ ရဲရင့်မာန်ဟုန် ညီရင့်ကို စိတ်ပူမိပြန်သည်။ ဘယ်သူနှင့် ရန်ဖြစ်နေသလဲ။ မဖြူ၊ ဆောက်ဖွဲ့ဆိုတာကများ အန္တရာယ်ပေးနေသလား။ ညီရင့်ကို တော်ရုံ အန်ရုံနှင့်တော့ ရန်ရှာလို့မရလောက်။

ည (၁၀)နာရီကျော်မှ ခြံထဲသို့ ကားတစ်စီး တရကြမ်း မောင်းဝင် ဆာခွဲသဖြင့် ရဲရင့်မာန်ဟုန်ရော မြသရဖီပါ အပြေးအလွှား ရောက်သွား ကြသည်။

“ဟင်”

အိမ်ကကား။ မောင်းသူကတော့ သူတို့မသိ။ ထိုလူက အရေး တကြီး ဆင်းလာပြီး-

“ကျွန်တော် ကိုညီရင့်ရဲ့သူငယ်ချင်းပါ။ သူ...သူ...လူမိုက် အုပ်စုတစ်ခုနဲ့ ရန်ဖြစ်လို့ ဆေးရုံတင်ထားခဲ့ရတယ်။ အိမ်သားတွေ ဆိုက်ခဲ့ပါတဲ့”

“ဟင်...ဟုတ်လား...ဒုက္ခပါပဲ”

မြသရဖီမှာ ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီနှင့် သူ့သမီးကို ပြေးချီပြီး ထိုက်ဖို့ပြင်နေစဉ် ရဲရင့်မာန်ဟုန်ကတော့ သေသေချာချာ စစ်မေးနေ လေ၏။ ပုန်းညက်ပျိုက အရာရာ သတိမရလို့ ပြောထားသည်မဟုတ် သေး။

“ဘယ်ဆေးရုံမှာလဲ...ညီလေး”

“ဟို...အဲ...ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာပါ”

“ဒါဆို ညီရင့် ရန်ဖြစ်တာ ဘယ်နေရာမှာလဲ။ ဘယ်သူလိုက်တာလဲ။ မင်းနာမည်ကရော ဘယ်သူလဲ။ သူ့ကို လူနာရှင်မခိုထားခဲ့တာလား”

“ဟာဗျာ...အမေးအဖြန်းကလည်း ထူလိုက်တာ။ ဝဲ...တစ်တက်...လာကြ...ဟိုမှာ လူနာက အသည်းအသန်ဖြစ်နေပြီ”

“အစ်ကိုတို့ ကိုယ့်ကာနဲ့ကိုယ် လိုက်ခဲ့မယ်”

“မင်း ပြန်တော့။ ဒီကား ထားခဲ့”

“တောက်...ခင်ဗျား တော်တော်စွာခြောက်ပါလား။ ကျွန်ုပ်တို့ ခင်ဗျားညီအတွက် ကူညီနေတဲ့သူဗျ”

“ကျေးဇူးတင်တယ်...မင်း သွားတော့။ ငါ့ဘာသာ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးကို သွားမယ်”

ရဲရင့်မာန်ဟုန်၏စကားကို ကြားလျှင် တစ်ဖက်လူအသွင်က ၅၅၅၅၅၅။ သူတို့အနားသို့ ဖြူပြာညှိလည်း ရောက်ရှိလာ၏။ ထိုလူက

“မဖြူ...ခင်ဗျားမောင် ကြည့်လုပ်ဦး။ ညီရင့်တစ်ယောက်လုံး ဆေးရုံတင်ထားရတယ်ဆိုတာတောင် ကားထားခဲ့ဆိုပြီး လုပ်တယ်”

ဖြူပြာညှိ မျက်လုံးပြူးပြဲလိုက်တာ ရဲရင့် ခြင်သွား၏။ ဒီတော့တွေ ကလိမ်ကကျစ်ကျန်နေပြီ။

“ဟုတ်သားပဲ...မောင်လေးကလည်း ညီရင့်တစ်ယောက်လုံး

ဆာကောင်ပေါင်းလဲဖြစ်နေတာတောင် ဥစ္စာခြောက်နေရသေးတယ်။ သူနဲ့ပဲ လိုက်သွားလိုက်ပေါ့”

“ဒီကောင့်ကို မယုံလို့။ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးကို ဖုန်းဆက်မေးလိုက်မယ်”

“ဆေးရုံကြီးက အကြီးကြီးဗျ။ ဒီလိုမေးလို့ သိမလား...တောက်”

“ရတယ်...ဘယ်လိုဆက်သွယ်ရမယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်။ အရေးပေါ်ကို ဆက်ကြည့်မှာ။ ငါ့မိတ်ဆွေတွေ ရှိတယ်”

တကယ်ပင် ရဲရင့်မာန်ဟုန် ဖုန်းဆက်ကြည့်နေတုန်း ထိုလူထားပေါ် လှစ်ခနဲတက်လိုက်လျှင် သူကလည်း ခြေထောက်နှင့် လှမ်းကစလိုက်၏။ အွတ်ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ထိုလူ မြေပေါ်မှာ အင်ကွေးလိုက်။

“အလကား...ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာ ညီရင့် ရောက်မလာဘူး။ ဟောကောင်...မသွားနဲ့။ သရဖီ ခြံတံခါးသော့ခတ်လိုက်။ ဒီကောင့်ကို မသင်္ကာဘူး။ ရဲလက်အပ်မယ်။ ညီရင့်ကို ရှာရမယ်”

ထိုလူနှင့်အတူ မျက်လုံးအပြူးကြီး ပြူးရသူမှာ ဖြူပြာညှိ။ သူတို့ ဧည့်ဝါးကိုက်ထားသမျှ မမျှော်လင့်ဘဲ လွဲချော်ကုန်ရပြီ။

ရဲရင့်မာန်ဟုန်ကို သမင်မှတ်လို့ ကစားမိတာ။ ယခုကျ ထိုးတောင်ပြည့်ကျားကြီး ဖြစ်နေ၏။

မြသရဖီက ခြံတံခါးကို ပြေးဝိတ်သလို ရဲရင့်ကလည်း ရဲဌာနသို့ ချက်ချင်း လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“အမြန်ဆုံးလာပါ။ ကျွန်တော့်ညီကို သတ်ပစ်ပြီး သူ့ကားကို မောင်းလာ။ ကျွန်တော်တို့ကို လိမ်လည်ပြီးခေါ်နေတဲ့ လူဆိုးဝားပြော အိမ်ထဲမှာ ရောက်နေပါတယ်”

“ဟေ့လူ...ခင်ဗျားထင်တာတွေ စွတ်တိုင်မနေနဲ့။ ကျွန် ခင်ဗျားညီကို မသတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူသတ်တာလဲ”

“ဘယ်သူမှ မသတ်ဘူး။ လွှတ်ဗျာ...ကျုပ်ကို လွှတ်”

ရဲရင့် သူ့ကို ဖမ်းချုပ်ထားသဖြင့် ထိုလူ ကမူးရှူးတိုးဖြစ်နေသလို ဖြူပြာညိုမှာလည်း ဂဏ္ဍာမငြိမ်။ အရေးတော်ပုံမအောင်ခင် အကြံ အစည်တွေ ပျက်ကုန်လျှင်ဖြင့် ရွှေဘုံပေါ်မစံရဘဲ ထောင်နန်းခံကြရ မည့်အဖြစ်။

နောက် အလိုကြီးအရနည်းဆိုသည့်အတိုင်း ရဲရင့် အိမ်ပေါ်မှ ခွေးပြေးဝက်ပြေး ဆင်းပြေးကြရမည့်အဖြစ်ကိုလည်း မလိုလားဝါ။ ဖြူပြာညို လိုချင်သည်က သားရွှေအိုးထမ်းလာဆိုသလို ရဲရင့်မာန်ဟန် ရဲစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို လူမသိ သူမသိ ဖောက်ထွင်းခိုးယူလိုက်ချင် တာ။

ယခုကိစ္စကလည်း သူ့ယောက်ျားနှင့် တိုင်ပင်ပြီး ဉာဏ်ဆင်ကာ ရဲရင့်နှင့်မြသရဖီတို့ကို အိမ်ထဲမှ ထုတ်ပြီး သူ့ယောက်ျားမျိုးဒင်နှင့် သူ့မိတ်ဆွေက အိမ်ထဲဝင် မီးခံသေတ္တာဖောက်မည့်အစီအစဉ်။

ယခုတော့ အကြံအစည် မအောင်မြင်မည့်အပြင် အားလုံးရဲ့ လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်ခံရတော့မည်အဖြစ်။

ဖြူပြာညို အိမ်ထဲပြေးဝင်ပြီး အခြေအနေတွေကို သူ့ယောက်ျား ဆီအောင် ဖုန်းလှမ်းဆက်ရသည်။ နောက် သူ့ယောက်ျားထံမှ ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက်တွေလည်း လှမ်းပြီးတောင်းခံရသည်။

“ညီရင့်ကို ရှင်တို့ ဘာလုပ်ထားကြသလဲ။ လွှတ်ပေးလိုက်မှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ ဒီမှာ ရဲရင့် သောင်းကျန်းနေပြီ”

“ညီရင့်ကို ချုပ်ထားတယ်လေ။ ဒီကောင် မလွယ်ဘူး။ နိုင်ကောင်ကရော ဒါလေးတောင် မပိရဲဘူးလား...တောက်”

“အမလေး...ရှင်အကောင်က အူကြောင်ကြောင်။ မှင်မှ သေဘဲ။ ဖြူ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ...ပြော”

“သူ့ကိုလွှတ်အောင် ကြံဖန်လုပ်ပေးလိုက်ပေါ့။ ရဲလက်ထဲ နောက်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ အကုန်ရကွရောက်ကုန်မယ်”

“ညီရင့်ကိုလည်း လွှတ်ပေးလိုက်တော့။ သူ့ညီပျောက်နေရင် ချွတ်တို့လည်း မလွယ်ဘူး။ နောက်မှ တစ်မျိုးစီစဉ်”

“အေးပါ...အေးပါ...ဟို ကောင် အောင်မိုးကို သာ ထွတ်အောင် ဖန်ပေးလိုက်”

ဖြူပြာညို ဖုန်းပြောပြီး အောက်ထပ်သို့ ပြန်ပြေးဆင်းလာခဲ့ပြန် သည်။ ရဲတွေကတော့ ရောက်မလာသေး။ အောင်မိုး ကြည့်ရတာ ထည်း သွေးစုတ်နေပြီ။ ဖြူပြာညို သူတို့အနားသို့ သွားလိုက်၏။

“တိုရဲ...ဒီကောင်ကို သေချာစစ်။ နင်တို့ ညီရင့်ကို ဘယ်လို လုပ်ခဲ့ကြသလဲ။ နင့်မှာ အုပ်စုနဲ့လား။ တစ်ယောက်တည်းလား”

“အုပ်စုနဲ့ပါ...သူ...သူတို့ ညီရင့်ကို သတ်ပစ်လိမ့်မယ်။

ကျွန်တော် ပြန်မလာဘူးဆိုရင်ပေါ့”

“လှမ်းဖုန်းဆက်စမ်း...ညီရင့်ကို ပြန်လာဖို့လို့။ ကိုရဲ...ညီရင့်ကို အရင်ကယ်ထုတ်လေ။ ဒီကောင်ကို ကိုင်ထား”

“ရဲတွေလာရင် ဆက်လုပ်လိမ့်မယ်”

“ဪ...တော်ကြာ ရပ်လာရင် မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်စေမိလို့ ပြောနေတာ။ ညီရင့်က ပိုပြီးအရေးကြီးတယ်။ ရော...ဟိုကောင် နင်လူတွေ နင်ဆက်”

အောင်မိုးထံ ဖုန်းပစ်ပေးပြီး ဖြူပြာညို ဉာဏ်ဆင်နေစဉ် ရဲကားရောက်လာသဖြင့် အောင်မိုး ခြံနောက်ဘက်သို့ စွတ်ပြေးလေ၏။ နောက် အုတ်တံတိုင်းကို အတင်းကျော်တက်ပြီး လွှတ်မြောက်သွားတော့သည်။

ခြံထဲမှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်။ ရဲကားရောက်လာပေမယ့် အောင်မိုး၏ လျှင်မြန်မှုနှင့် ဖြူပြာညို ကိုးရိုးကားရား လုပ်နေမှုတို့ကြောင့် လွတ်သွားပေပြီ။ ဖြူပြာညိုအသွင်က သူ့ပဲ ဖမ်းပေးတော့မယောင်။

ပြဿနာကတော့ လွယ်မယောင်နှင့် ခက်သွားပေပြီ။ ညီရင့်ကို ဘယ်လိုရှာရမလဲ။ ရဲရင့် ဖြူပြာညိုကို မသင်္ကာ။ သူ့အစ်မ၏စနက်တွေ များ ပါနေလေမလား။ ကားမောင်းလာသူနှင့် သိနေသလို၊ သူတို့ရဲ့ တွေ့က မရိုးသား။

ခြံထဲသို့ဝင်လာသည့် ရဲတွေကို ရဲရင့် အကျိုးအကြောင်းပြောပြရသည်။

“ဒါဆို ကိုရဲရင့်ညီ ပျောက်ဆုံးနေမှုကို ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲ။

တိုင်ချက်ဖွင့်မလား”

ရဲရင့် ဘာမှမပြောရသေးခင် ဖြူပြာညိုကပင် ပျာပျာသလဲ ခေါ်ပြော၏။

“စောစောက ထွက်ပြေးသွားတဲ့ ညီရင့်သူငယ်ချင်းကို ကျွန်မ ခေါ်တယ်။ သူ့နောက်လိုက်ရင် ရမှာပါ။ ကိုရဲရယ်...အလုပ်ရှုပ်လို့ တိုင်ချက်ဖွင့်မနေပါနဲ့တော့။ ရဲအရာရှိကြီးများကိုလည်း အားနာပါတယ်။ လွယ်တဲ့အမှု ခက်အောင်လုပ်မနေပါနဲ့”

“မဖြူ...အာမခံလို့လား။ ကျွန်တော်ကတော့ တိုင်ချက်ဖွင့်ချင်တယ်”

“ဟာ...ရဲတွေပါလာရင် အမှုက ရှုပ်ထွေးလာရော။ တိုင်မနေနဲ့တော့။ မမ စုံစမ်းပေးမယ်”

ရဲရင့်မာန်ဟုန် ချီတုံချတုံ။ တိုင်ချက်ဖွင့်လိုက်လို့ သူ အလုပ်ရှုပ်အလည်း တွေးရသေး၏။ နောက်ဆုံး သူ ရဲအရာရှိများကို တောင်းပန်ပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်ရသည်။

၁၁

“ကဲ...မဖြူ...အဲဒီပြေးတဲ့ကောင်နောက်ကို လိုက်ရအောင် အစ်မ သိလား...သူအိမ်”

“အင်း...သိတယ်...နည်း...မမ သူ့ကို ဖုန်းဆက်မေးကြည့်မယ်”

“ခင်ဗျားရော ရိုးရဲလား။ ဒီကိစ္စထဲများ ထဲထဲဝင်ဝင်ပါဇာ သလား”

“အယ်...မဟုတ်တာ မောင်လေးရယ်...ကိုယ့်မောင်ကိုတော့ မကောင်းကြံပဲမလားကွာ”

“ပြောနိုင်ဘူးလေ။ ခေတ်ကြီးက လောဘဦးစီးလာရင် ဘုန်းတောင် သိုက်တူးကြတာ”

“ကဲ...ကဲ...မောင်လေးလည်း နားထောင်လေ။ မဖြူ ဟိုကောင်ဆီ ဖုန်းဆက်ကြည့်မယ်။ သူက ညီရင့်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မဖြူ

အခန်း (၁၄)

ဆီ ဖုန်းခဏခဏဆက်လို့ သူနဲ့ပါတ်ကို သိနေတာ ကံကောင်းသွားတယ်”

ရဲရင့်ရှေ့တွင်ပင် ဖြူပြာညို အောင်မိုးထံ ဖုန်းခေါ်သလိုလိုနှင့် သူ့ယောက်ျားထံ ဖုန်းခေါ်သည်။

“အောင်မိုး...နင် ထွက်ပြေးလည်း မလွတ်ဘူးနော်။ ညီရင့်ကို နင်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ထားလဲ။ ပြဿနာမတက်ချင်ရင် အိမ်ပြန်ပို့လိုက်ပါ”

တစ်ဖက်လှည့်နှင့် သူ့ယောက်ျားထံ သတင်းပို့နေခြင်းပင်။ တစ်ဖက်မှလည်း ပါးနပ်ပြီးသား။

“ပြန်ပို့လို့မရဘူး။ ညီရင့် မှောက်နေပြီ။ သူ့ကို အရက်တွေ ဖူးအောင် နင်းကန်တိုက်ထားမိလို့။ တစ်ယောက်ယောက် လာခေါ်”

“ဘယ်သူ လာခေါ်ရမှာလဲ”

“သူ့အစ်ကို လာခေါ်ပေါ့။ ဒီညလာခေါ်ရင်ခေါ်...မခေါ်ရင် သူ့ကို ရှင်းပစ်လိုက်မယ်”

တစ်ဖက်မှပြောစကားကို အတိုင်းသားကြားနေရလျှင် ရဲရင့် ဒေါသပူပန်ထသွား၏။ ဖုန်းကို ဆွဲလှပြီး အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းပစ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်...မင်းတို့ ရူးနေသလား။ လူတစ်ယောက် အသက်ကို အကြောင်းမရှိဘဲ သတ်ပစ်ရအောင် ညီရင့်က မင်းနှမကို ဘာလုပ်လို့လဲ”

တစ်ဖက်မှ မခိုးမခန့် ရယ်သံကြောင့် ရဲရင့် ဖုန်းကို ပိတ်ပစ်

၁၂ က ကြယ်စင်ပျား

လိုက်ပြီး လူက စိတ်ဆိုးလွန်းသဖြင့် ဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ သူ့အစ်မကို သူ မသင်္ကာ။ သူ့ကို အပိုင်ကိုင်ထားမှဖြစ်မည်။

“ကဲ...ကျုပ်အစ်မ သူတို့နောက်လိုက်မယ်။ လူမိုက်ဆိုတာ ခွေးရူးလိုပဲ။ အကိုကခံရရင် ဆေးမမီဘူး။ တော်ကြာ ကျုပ်ညီ ရေတိမ်နစ်နည်းမယ်။ တောက်...ရဲကို တိုင်ချက်မဖွင့်မိတာ နာတာပဲ”

“ဒါဆို မြသရဖီပါ ခေါ်သွားမယ်။ သူ့ယောက်ျားဆိုတော့ သူလည်း စိတ်ပူမှာပဲ”

“အိမ်မှာ အစောင့်ရှိဦးမှပေါ့။ သရဖီ ကျန်ခဲ့...ဘာမှစိတ်မဝ နဲ့။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း တံခါးဖွင့်မပေးနဲ့။ အပြင်က လိမ်လည် လှည့်ပြီး ခေါ်လည်းမယုံနဲ့။ ကဲ...ကျုပ်အစ်မ...တက်...အောင်မိုး ဆီ သွားကြစို့”

ဖြူပြာညို ဘာမှ စောဒကမတက်နိုင်တော့ဘဲ ရဲရင့်နှင့်အတူ ကားနှင့်လိုက်ပါသွားရသည်။ ရဲရင့်က သူ့အစ်မကို သူ့အနားမှာပဲ စီးစေသည်။ တိတ်တဆိတ် ဆက်သွယ်မှုတွေ၊ အစီအမံတွေလုပ်မှာ စိုးလို့ပါ။

သူ အချိန်ကြည့်လိုက်တော့ ည (၁၂)နာရီ၊ ညီရင့်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်က တဖြည်းဖြည်းတက်လာ၏။ လူမိုက်တွေ ဘာအကြံ အစည်နဲ့ ညီရင့်ကို ဖမ်းထားကြတာလဲ။

ပြန်ပေးဆွဲတာလား။ ငါမရှိဘဲနဲ့ အိမ်ကိုဝင်ပြီး ဖောက်ထွင်းချင် လို့လား။ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး ရဲရင့် စဉ်းစားရသည်။

သူတစ်ယောက်တည်း လိုက်ရမှာထက် အဖော်ပါလျှင် ပိုကောင်း

အချစ်က ကမ္ဘာကြီးကို သွက်သွက်လည်စေ ၁၃

ည်ရှိ သူ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ဒုရဲအုပ်အောင်သူကျော်ကို ဝင်ခေါ်ဖို့ နှိုးဖြတ်လိုက်သည်။ သူ့ကို အရင်ဖုန်းခေါ်လိုက်၏။

“ဟဲလို...အောင်သူရေ...ငါ့မှာ အရေးတော်ပုံပေါ်နေတယ် ဘွား။ အတွင်းမီးတွေ လောင်နေလို့ မင်း ငါ့နောက် လိုက်ခဲ့စေချင် တယ်”

“အေး...ဒါဆို ငါ ဝင်ခေါ်မယ်။ လက်နက်ယူခဲ့”

ဖြူပြာညို ဘေးမှ မျက်လုံးပြူးနေ၏။ အောင်သူ ဘာကောင် ဆိုတာလည်း သူ သိသည်။ သူ့ယောက်ျားထံ ဖုန်းသတင်းပို့ဖို့ ဖုန်းဖွင့် ဆိုက်လျှင် ရဲရင့် သူမ၏ဖုန်းကို ယူထားလိုက်သည်။

“တော်ပြီ...ကျုပ်အစ်မ...ဘယ်ကိုမှ ဖုန်းမဆက်နဲ့တော့။ ကျုပ် အံသယမဝင်ချင်ဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး မောင်လေးရယ်...သားများ နိုးနေလို့ မအေကို တွေ့ရင် အော်ငိုနေမှာစိုးလို့ပါ”

“ပူမနေနဲ့...အိမ်မှာ လူတွေရှိတယ်”

ခဏကြာလျှင် ရဲရင့် သူ့သူငယ်ချင်းကို ဝင်ခေါ်လိုက်သည်။ ဘစ်ယောက်တည်းဆို သေလူ။ နှစ်ယောက်ဆိုမှ အဖော်နှင့်မို့ နှင်လှတဲ့။

မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသည့် ဖြူပြာညို သူ့ယောက်ျားနှင့်လည်း ဆက်သွယ်ရတော့ဘဲ အောင်မိုးအိမ်သို့ ခေါ်သွားရသည်။ ကြိုတင်ပြီး သတင်းပေးခွင့်မရ။ မျိုးဒင်တော့ သူမကို စိတ်ဆိုးတော့မှာပဲ။

ဖြူပြာညို ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် ထုတ်ရသည်။ အောင်မိုးတိုက်ခန်း

ကို တိုက်ရိုက်ခေါ်မသွားဘဲ ဘေးတိုက်ခန်းကို သွားတံခါးခေါက်ကာ သွယ်ယာကျားနှင့်အဖွဲ့ ကြိုတင်ပြီး လှုပ်ရှားလို့ရအောင်ပါ။

ဘေးတိုက်ခန်းသို့ တံခါးသွားခေါက်တော့ အိမ်ရှင်တွေ နှိပ်ပြီး စိတ်တွေဆိုးကြ၊ တောင်းပန်ကြရသည်။ သည်တော့ သည်တစ် တိုက်ခန်းမှ မျိုးဒင်နှင့်အဖွဲ့ အခြေအနေကို ရိပ်မိသိရှိသွားကြသည်။

“တောက်...ဒီမိန်းမ ဖုန်းတော့ ကြိုမဆက်ဘူး။ သူမောင်အ ရဲပါခေါ်လာတာ”

“လစ်...လစ်ကြစို့...ဟေ့ကောင်...နောက်မှ မင်းမိန်းမနဲ့ နပန်းပဲသတ်သတ်...”

“ဒီအတ္တဘောကြီးကိုရော”

“ထားခဲ့ကွာ...ဒါကြီးသယ်နေလို့ အကုန်ကွဲကုန်မယ်လစ်ကြစို့”

မျိုးဒင်နှင့် (၃)ယောက် နောက်ဘက်မှ လစ်ထွက်သွားကြတော့ ရဲရင့်တို့ကတော့ သူ့အစီမံ၏လှည့်ကွက်မှာ ယောင်လည်လည်။

“အိမ်...သေသေချာချာ မသိဘူးလားဗျ။ ခက်တော့တာပဲ— ကံကောင်းလို့ အရိုက်မခံရတယ်။ မမ မမှတ်မိလို့လား”

“ဆောရီး ကိုရဲရယ်...မမ အမှတ်မှားလို့ပါ။ ဒီ...ဒီဘက် ထင်တယ်”

“ခေါက်တောင်မခေါက်ရဲတော့ဘူးဗျာ...မမ ကြည့်လည်း လုပ်”

“မမ ခေါ်ကြည့်ပါမယ်”

ဖြူပြာညို တံခါးခေါက်လိုက်၊ နားလိုက်နှင့် အချိန်အတော်ကြာ ညည်အထိ အထဲမှ တုံ့ပြန်သံမကြားရ။ ရဲရင့်နှင့်အောင်သူ မျက်မှောင် ချဲ့သွား၏။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။

“ဒီအိမ် သေချာလား...မဖြူ”

“သေချာတယ်ထင်တာပဲ”

“အထဲမှာ လူမရှိတော့ဘူးထင်တယ်”

တိုက်ခန်းဆိုပေမယ့် အကောင်းစားတိုက်ခန်းတော့ မဟုတ်။

အကြမ်းစားတိုက်ခန်း။

“ကျုပ်တို့ တံခါးဖျက်ဝင်ရင်ရော”

“လုပ်ကွာ...ငါ တာဝန်ယူတယ်”

တံခါးကလည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်းမို့ သူတို့နှစ်ယောက် ကိုယ် အောင်းတိုက်တာနှင့် ပွင့်ထွက်သွားသည်။

“ဟင်”

အိမ်ရှေ့ခန်းမှာပင် ညီရင့်ကို သွေးသံရဲရဲနှင့်တွေ့လိုက်လျှင် ရဲရင့် ဇာပျာသလဲ ပြေးပြီးပွေ့ယူလိုက်သည်။

“ညီလေး...ညီလေး...ဟာ...အောင်သူ...လာပါဦး။

ကြည့်ပါဦး...သင်းတို့နှိပ်စက်ထားတာ...တောက်”

“ဆေး...ဆေးရုံကား လှမ်းခေါ်”

“ငါ့ကားနဲ့ပဲ ခေါ်သွားမယ်ကွာ...မင်း မောင်း...တောက်...

ငါ့ညီကို နှိပ်စက်တဲ့လူတွေ မိလို့များကတော့ကွာ...အမှန်ကြိတ်ပစ် ဖယ်ဟေ့...တွေ့ရာသင်္ချိုင်းပဲ”

သစ် ကို ကြယ်စင်ယုဝေ

အချစ်က ကမ္ဘာကြီးကို သွက်သွက်လည်စေ ၁၁၇

ညီရင့်ကို ပြောပြီး ကားထဲထည့်၊ အောင်သူနှင့်သူ အလုပ်လုပ်နေကြတုန်း ဖြူပြာညို သူ့ယောက်ျားထံ လှစ်ခနဲ သတင်းပို့ပြီးသား။

“ကိုမောင်ရေ...ညီရင့်ကို ဘယ်လိုလုပ်ထားတာလဲ။ ရဲရင့်တော့ ဆတ်ဆတ်ခါနေပြီ။ မောင်ရေ...ကိုင်းရင်လည်း နိုင်အောင် ကိုင်နော်...ရဲရင့်က အဆိပ်ပြင်းတယ်။ ပြီး...သူ့သူငယ်ချင်းထဲ ရဲအုပ်”

“ရဲလည်း အထင်မကြီးပါဘူးကွာ...မချီမဆန့် အမှုကြီးတွေ တောင် ဖော်နိုင်တာမှမဟုတ်ဘဲ။ နားထားစမ်းပါ”

“မောင်တို့ ညီရင့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်နိပ်စက်ကြတာလဲ”

“ဘာလဲ...မင်းက ကိုယ့်မောင်တွေထဲလို့ နာသလား...ခင်ချစ်ချစ်ကြီးရဲ့”

“မဟုတ်ဘူး...မောင်တို့ အပြစ်ပိုကြီးမှာစိုးလို့ပါ။ ကဲကွာ...လိုရင်းပဲပြော။ မောင့်ဦးတည်ချက်က ဘာလဲ။ ဖြူ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

“ဖြူက ဆက်ပြီးပေးနေ။ အတွင်းလူလုပ်ထား။ အချို့သတ်ထား။ ညီရင့်ကို ဒုက္ခိတဖြစ်အောင် လုပ်ထားတာ။ ဒါမှ မောင်တို့ ဝင်ရင် လမ်းကြောင်းရှင်းသွားအောင်”

“ပြီးရော...သတိလေးလည်းထားဦး”

ဖြူပြာညို ရဲရင့်တို့ကားထဲ အပြေးလိုက်၊ အပြေးထိုင်ပြီးချိန်မှာ ကားလည်း ထွက်လေ၏။

BURMESE CLASSIC

အခန်း (၁၅)

ညီရင့်ကို မချီမဆန့် နိပ်စက်ထားသဖြင့် လောလောဆယ် လယ်မထူနိုင်။ ရဲရင့် ဒေါသတွေ ဘယ်လိုထုတ်ပစ်ရမှန်းမသိ။

ဒါ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ။ သူ့အစ်မကိုလည်း အသေအချာ ခွပ်စွဲလို့မရ။ သို့သော် ရဲရင့် ကိုယ့်အစ်မကို သံသယဝင်နေပြီ။

ညီရင့်ကို ဆေးရုံတင်ထားရသည်မို့ မြသရဖီတို့သားအဓိက သူ့နာစောင့်။

ရဲရင့်ကလည်း အလုပ်တစ်ဖက်၊ ညီရင့်ကိစ္စကတစ်ဖက်နှင့် နှင်ရှင်လည်နေသည့်အခါ အိမ်မှာ ဖြူပြာညိုတစ်ယောက်တည်း အောင်ပွဲခံနေသလို။

၁၁၈ ကြယ်စင်များ

ရဲရင့် ဥစ္စာခြောက်သည်မဟုတ်ပေမယ့် သူ့လူတွေဖြစ်သည့် သီတာနှင့်မပုတို့ထံမှ သတင်းတိုးတိုးရပြီးသား။

“ဆရာ မရှိရင် ဒေါ်ဖြူပြာညိုရဲ့အပေါင်းအသင်းတွေ ရောက်ရောက်လာကြတယ်။ ကျွန်မတို့ကို ပြန်တိုင်ရဲတိုင်ကြည့်...သတိမထားမိ ပြောထားတာ”

“တောက်...ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမှန်းကို မသိဘူး အိမ်မှာ အရမ်းအရေးကြီးနေတာ”

ရဲရင့် ပြေးမြင်မိတာ ပုန်းညက်ပျို။

သူ့မှာ ကမ္ဘာမီးလောင်သလို မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေရတာ သူမက နေစိမ့်သလား။ သူမရဲ့စေတနာ၊ မေတ္တာကို အကဲဖြတ်ရတာ မှာပဲ။

အေးလေ...ငါကလည်း ငါပဲ။ ငါ စမ်းသပ်တာများသွားတယ်။

သူ ပုန်းညက်ပျိုဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ သဗ္ဗေသတ္တာ သကာလား။ မရရအောင် ဆွဲခေါ်ရမှာလား။

“ဟဲလို”

တစ်ဖက်မှ အသံချိုချိုလေးကြောင့် ရင်ထဲမှ မောင်းတင်တာတွေပင် ပျော့ချင်ချင်။

“ညီရင့် ဆေးရုံတက်နေရတယ်”

“ရှင်...ဘာ...ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်...အို...မမကလည်း ကိုတောင် အကြောင်းမကြားဘူး”

အချစ်က ကမ္ဘာကြီးကို သွက်သွက်လည်စေ ၁၁၉

“မင်းကို စိတ်နှလုံးနေမှာပေါ့။ တို့တက်မှာတော့ ကမ္ဘာပျက်နေတာပဲလေ။ မင်းကမ္ဘာမှာသာ လသာနေတာ”

သူ အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ပြောချလိုက်ပေမယ့် မချောက အထက်ကလန်မနေတော့။ သူ့အစ်မလင်မယားအကြောင်းသာ မေးနေသလို။

“ကိုညီရင့် ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင်”

“မနေ့ညနေက ကာနဲ့ထွက်သွားတာ။ ည (၉)နာရီလောက်မှာ သူ့ကားနဲ့ လူတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး ညီရင့် ဆေးရုံတင်ထားရတယ်ဆိုပြီး ညာခေါ်တယ်။ ရဲတိုင်တော့ ထွက်ပြေးတယ်။ မဖြူ သီတာယံဆိုတာနဲ့ ငါတို့ လိုက်သွားတော့ အခန်းတစ်ခုထဲမှာ ညီရင့်ကို သွေးဆိုင်ထဲမှာ တွေ့လိုက်ရတာ”

“အို...တော်တော်အခြေအနေဆိုးသလားရှင်”

“သေတော့မသေတော့ပါဘူး။ တော်တော်ကုနေရတယ်။ အခု အိမ်မသားအမိက ဆေးရုံမှာ လူနာစောင့်နေရတယ်။ အိမ်မှာ မဖြူ တစ်ယောက်တည်း ထင်တိုင်းကြုံနေတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းတို့ပဲ ပြောတယ်။ သူ့ကို သတိထားဆို”

“ရှင်က အစ်မကို တော်တော်ယုံကြည်တယ်။ ချစ်တယ်မဟုတ်ဘူး”

“တော်ပါကွာ...ဒီလောက် ကိုယ်တို့ ဒုက္ခရောက်နေတာ ပေးတာပြီးကုညီဖို့ မကောင်းဘူးလား”

“ရှင်အစ်မတစ်ယောက်လုံးရှိနေသမျှ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာဘူး”

“သမီးယောင်းမတွေ...သိပ်ချစ်နေကြတယ်ပေါ့လေ”

“စကားအဖြစ်တောင် မကျီစားပါနဲ့ရှင်...အော့နှလုံးနာလွန်းလို့”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ...သူ့ကိုလား၊ ကိုယ့်ကိုလား”

“နှစ်ယောက်လုံးကိုပဲ”

“ကဲ...ဒီအချိန်ဟာ စကားနိုင်လှနေဖို့ အချိန်မဟုတ်တော့ဘူး ကိုယ့်အတွက်တော့ ကိုယ့်အိမ်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ဖို့ မင်းတို့ မရှိမဖြစ် လိုအပ်တယ်”

“ရှင်အစ်မ ရှိနေတာပဲ။ ကျွန်မ မလာပါဘူး”

“မရဘူး...သူ့ကိုမယုံလို့ မင်းကိုပင့်တာ။ လာရင်လာ...မလဲရင် ငါ အတင်းလာခိုးမှာနော်”

“ရှင် စကားပြောတာ ရမ်းလုချည်လား”

“ခပ်ရမ်းရမ်းပဲ။ မင်းကို ဒီအချိန်မှာ ရဲဘော်ရဲဖက်စိတ်အပြည့် ရှိတာပဲ မြင်ချင်တယ်”

“ရှိချင်စရာပဲ...ရှင်ကရော အာမခံလား”

“ဘာလဲ”

“ကျွန်မကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိပါဘူး၊ ကလီကမာစိတ် မမွေးပါဘူးလို့”

“စိတ်ချ...ကမ္ဘာပေါ်မှာ မင်းတစ်ယောက်တည်း မိန်းမ ရှိနေတာ

တောင် ငါ မပစ်မှားပါဘူးလို့ ကတိပေးတယ်”

“ဒါဆို ရှင်ကိုယ်တိုင် ဆရာမကြီးဆီမှာ လာပြီးခွင့်တောင်း”

“အမလေး...ကိုယ့်အိမ်ကလူ ကိုယ်ပြန်ခေါ်တာ မိန်းမတောင်းရတာကျနေတာပဲ။ သေချင်စော်ကိုနဲ့ရော”

“သေချင်စော်နဲ့လည်းနေပေါ့”

“ဟိတ်...ဟိတ်...နေဦး...လာတောင်းမယ်”

“ဘာ”

“လာပြီး ခွင့်တောင်းမယ်လို့။ တကယ်ပါကွာ... အိမ်မှာ သူမမာကတစ်ဖက်၊ အိမ်ကတစ်ဖက်၊ ကုမ္ပဏီကတစ်ဖက်နဲ့ ကိုယ်တကယ် စိတ်ဖိစီးလွန်းလို့ပါ”

“တော်ပြီ”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းပိတ်သွားလျှင်သွားခြင်း ရဲရင့် ဆရာမကြီးအိမ်သို့ တွေ့ရုံနှင့်မောင်းဝင်သွားလိုက်တာပါပဲ။ ဖုန်းဆက်နေတာကိုက အိမ်နားချောက်မှ ဆက်တာလေ။

နံနက် (၈)နာရီသာရှိသေးပေမယ့် ရဲရင့်ရင့်ထဲ တော်တော်ပူပြင်းချေပါပြီ။ ညီရင့်ရော အကောင်းပကတိ ဖြစ်ဖြစ်ပါဦးမလား။

ခေါင်းကိုရိုက်၊ လက်တွေ၊ ခြေတွေရိုက်ထားသဖြင့် လူက ကြောင့်တောင်တောင်။ ညီကို ထိပြီမို့ သူ ရဲကို တိုင်ချက်ဖွင့်လိုက်ပါပြီ။ အလုပ်ဘယ်လောက်ရှုပ်ရှုပ်ပေါ့။

ဆရာမကြီးကို ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူတပည့်မနှစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံပြောနေတာ တွေ့လိုက်ရ၏။

ရှင်းဘောင်းဘီနှင့် စပို့ရှပ်မီးခိုးဝတ်ထားသည့် ရဲရင့်အသွင်က စတိုင်ကျကျ။ သို့သော် စိတ်ရှုပ်ထွေး၊ စိတ်မချမ်းသာနေဟန်က ပေါ်လွင်လျက်။

“ဟော...မောင်ရဲရင့်ပါလား။ ဘာတွေ စိတ်ညစ်နေသလဲ ကွယ်...လာ...လာ...ထိုင်”

ဆရာမကြီးက ခရီးဦးကြိုပြုနေစဉ် မီးဖိုထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေသူ မှာ ပုန်းညက်ပျို။

“ဆရာမကြီးက အကြားအမြင်ရနေတဲ့ ဗေဒင်ဆရာမကြီး ကျနေတာပဲ။ ကျွန်တော် စိတ်ဖိစီးနေရတာ တန်းသိတာပဲနော်”

“ပြောပါဦးကွယ်...ဘာပြဿနာတွေများရှိလဲ”

ဆရာမကြီး လမ်းဖွင့်ပေးသဖြင့် ရဲရင့် ကိုယ့်အိမ်အခြေအနေကို အကြမ်းဖျင်း ရှင်းပြရသည်။

“အိမ်မှာ တော်တော်အကျပ်အတည်းတွေနေလို့ ပုန်းညက်ပျိုကို ပြန်ခေါ်သွားပါရစေ ဆရာမကြီး”

“ကာယကံရှင်ရဲ့သဘောပါပဲကွယ်...သူလိုက်ချင်ရင် ခေါ်သွားပါ။ အစကတည်းက မောင်ရဲရင့်အိမ်မှာနေတာပဲကွယ်”

“သူ့ကိုတော့ ရှင်းပြပြီးပါပြီ။ သူက ဆရာမကြီးကို နောက်ဆုံးတန်းနေတာ”

“ဒီလိုပါပဲလေ။ ဆရာမကြီးကတော့ အထီးကျန်ဘဝမှာ နေသားကျနေပါပြီ။ အဖော်ဆိုတာ ရှိသင့်ပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံ ကျတော့လည်း တစ်ယောက်တည်းနေရတဲ့ ငြိမ်းအေးမှုက ဘာနဲ့

နှိုင်းသားတဲ့ သန္တိသူခပါပဲ”

သူတို့ပြောဆိုနေကြစဉ် ဆရာမကြီးအိမ်ထဲသို့ ကားတစ်စီး အပ်ဝင်လာပြန်၏။

“ဟော...သားသော်ကပါလား”

ဆရာမကြီးရဲ့ လက်ရုံးတပည့်၊ လက်ရင်းတပည့်မို့ သော်ကရန်နိုင်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ဝင်းခနဲ လက်သွားတာမလွန်။ သော်ကရန်နိုင်ကလည်း လက်ချည်းမလာ။ စားစရာ ခြင်းကြီး တစ်လုံးနှင့်။

“ဆရာမကြီး နေကောင်းတယ်နော်။ ကျွန်တော်လည်း စင်္ကာပူ မှာ နည်းနည်းကြာသွားလို့”

“ကောင်းပါတယ် သားရယ်...အလုပ်ကိစ္စတွေရော အဆင်ပြေရဲ့လားကွယ်...ငါ့သားကတော့ ကြီးပွားပြီးရင်း ကြီးပွားနေ တော့တာပဲဟေ့”

“ဒီလိုပဲ ကြီးစားရတာပေါ့ ဆရာမကြီးရယ်...ကျွန်တော်လည်း အိမ်ထောင်ပြုရမယ့်အရွယ်ရောက်ပြီလေ။ အဆင်ပြေပါတယ်။ အလုပ် တွေက အဆင်အပြေတောင် လွန်နေတယ်။ အိတ်စပို့တွေ၊ အင်ပို့တွေ အကုန်ချိတ်ဆက်ခဲ့တယ်...အဟင်း...ဟင်း”

“သောက်ကြား”

ဒါကတော့ ရဲရင့်စိတ်ထဲက ကြိတ်ပြီး ဆဲနေမိတာ။ အတိုင် အောက်ကလည်း ညီပါပေ။ ဘုန်းကြီးရှူးနှင့်လှေလူး။ ဆရာမကြီးကို ဆောင် သူ နည်းနည်းအကြည်ညိုပျက်သွား၏။ သူ့လူသူ ခြံနေလိုက်

တာလေး။

“ကောင်းတာပေါ့ သားရယ်...ဆရာသမား၊ မိဘကို သိတတ် တဲ့လူဟာ ဘယ်တော့မှ အချည်းနှီးမဖြစ်ဘူးပေါ့။ ဒီမနက်စာ ဒီမှာ ထမင်းစား...သား။ မင်း ညီမကလည်း ဒီနေ့မှ အထူးချက်မှာ”

စောစောကပဲ သူ ပုန်းညက်ဖို့ကို ပြန်ခေါ်သွားဖို့ ခွင့်တောင်းပြီး သား။ ခွင့်ပြုပြီးသား။ ယခု ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။

ရဲရင့်မာန်ဟန်ဆိုတာလည်း အားနာတတ်သူမဟုတ်။ အားနာ လျှင် ခါးပါသွားမှာလေ။

ပုံလည်းကြည့်ဦး။ သော်ကရန်နိုင်ရုံပဲက ကိုရီးယားမင်းသား တစ်ယောက်လို မျက်နှာမှာ ဘာတွေလိမ်းထားသည်မသိ။ ပြုလို့ နုလို့၊ မွေးလို့၊ ကြိုင်လို့။

ဝတ်ထားသည့် ဝတ်စုံကလည်း တကယ့်ဘရန်တွေ။ ကိုယ် လည်း တန်ဖိုးကြီးတွေ ဝတ်တာပါပဲ။ သို့သော် ကိုယ်က နုနုလှလှ ကြွကြွရွရွတွေ ရွေးတာမဟုတ်။ ခန့်ခန့်ညားညား။

သော်ကရန်နိုင်ပုံစံက မင်းသားတစ်ယောက်လို နုနုနေပြီး ကိုယ် ကတော့ အမေရိကန်မင်းသားတစ်ယောက်လို ခပ်ကြမ်းကြမ်း။

လုပ်ရတဲ့အလုပ်ချင်းကလည်း မတူဘူးလေ။ သူက နုနု ကုမ္ပဏီ။ ကိုယ်ကတော့ ဆောက်လုပ်ရေး၊ တည်ဆောက်ရေးကုမ္ပဏီ အင်ဂျင်နီယာ။

မိန်းမတွေကရော ဘယ်လိုပုံစံမျိုးကို ကြိုက်တာလဲ။ အထူး သဖြင့် ပုန်းညက်ဖို့...

သိုးကလေးလိုလိုနှင့် တကယ့်တကယ်ကျ ကျားမလေး။ အွယ်ယားနေတဲ့ ကျားပျိုမလေး။ သူမ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲလို့ သိချင်သဖြင့် သူ အခြေအနေကို ငြိမ်သက်စွာပဲ စောင့်ကြည့်နေလိုက် သည်။

သူမကို အခြေအနေတွေ အကုန်ရှင်းပြပြီးပြီလေ။ သူမဘာသာ ဆုံးဖြတ်ပေါ့။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်၊ ရွေးချယ်ပိုင် ခွင့်ပေပဲ။

သူ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ငုတ်တုတ်ကြီး မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ထိုင်နေ ခိုက်တာ အချိန်တွေ အားလွန်းလို့တော့ မဟုတ်ပါ။ ဒီလိုပဲ ဝင်လာ သည့် ဖုန်းတွေကို တိုတိုရှင်းရှင်းနှင့် လိုရင်းကို ဖြေပေးနေရတာ။

သူလိုပဲ သော်ကရန်နိုင်ကလည်း ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် ညွှန်ကြားချက် ဆွဲပေးလို့။

သည်စဉ်မှာပဲ ဆရာမကြီး၏တပည့်မ (၂)ယောက်က ဆရာမ ကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ဖို့ပြင်ကြသည်။ ဆရာမကြီးက ခြံပေါက်ဝ အထိကိရိနေသဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူနှင့်သော်ကရန်နိုင်။

နှစ်ပြည့်ထောင်စစ်ခင်းနေသလို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဆိုတင်းတင်း ကြည့်နေကြစဉ် ဆရာမကြီး ပြန်ရောက်လာပြီး-

“ကဲ...ကြည့်စမ်း။ ဟိုတစ်ခါလည်း မင်းတို့ကို မိတ်ဆက်ပေး ပြီးသား... မသိတဲ့သူတွေကျလို့ကွယ်...နှစ်ယောက်လုံးကို ဆရာမ ကြီး ထမင်းစားဖိတ်တယ်နော်။ ဒီမနက်စာ ဒီမှာ စားသွားကြ”

နှစ်ယောက်လုံး သွားတွေအကျဲသားနှင့် ဘာဆက်ပြောရမှန်း

မသိ။ မအားကြပေမယ့် အလျော့လည်းမပေးချင်။

မယ်သီတာကို လေးတော်တင်ကြသည့် ရှာမနှင့်လက္ခဏာ
ရှာမနှင့်ဒသဂီရိလား။

မီးဖိုထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေသည့် မညိုမြကို သူတို့နှစ်ယောက်
လှမ်းမြင်နေကြရသဖြင့် တစေ့တစောင်း ကြည့်နေမိကြတာလည်း
အမှန်။

အိမ်နေရင်းမို့ ချည်ထည်ပန်းခရမ်းရောင် ဝမ်းဆက်လေးနှင့် သူ
အသွင်က ဘာမှ အထူးတလည် ပြင်ဆင်ထားပေမယ့် သနင်
ပါးကွက်လေးနှင့်ပင် ဝင်းဝင်းပပ။ အင်တာနေရှင်နယ် ကိုယ်လုံး
နှင့် ဆံပင်ရှည်လေး ကျောပေါ်မှာဝဲနေတာကိုက ကဗျာ။

မချောကလည်း စောစောက ပြောထားလျက်နှင့် ညို
လုပ်နေလိုက်တာ။ တကယ်ပဲ နံနက်စာ (နေ့လယ်စာ) ချက်ပြုတ်
ကျွေးမွေးတော့မည်လားမသိ။

ရဲရင့်မာန်ဟုန် အသည်းတွေယားနေလိုက်တာ ရင်ထဲမှာ
ကျလိကျလိ။

ပန်းညက်ဖျို စိတ်ထဲမှာကျတော့လည်း ရဲရင့်မာန်ဟုန်ကို စိတ်
နေလိုက်တာ။

သူပဲ ကောင်းမိကောင်းရဲ့နဲ့ ပြောထားပြီး ယခုကျ မသိ
ယောင်ဆောင်နေလိုက်တာ။

သူမက မိန်းကလေးပဲ။ သူပြောမှ အထုပ်ဆွဲပြီး လိုက်လို့က
မှာပေါ့။ ယခုကျ အခြားယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်၏ရှေ့မှာ သူ

နင်းမဆင့် ဗုံမပါ ဘယ်လို ထလိုက်ရမှာလဲ။

သူ စောစောက ပြောထားသည့်ကိစ္စကို အစပြန်ဖော်ပါလား။

သောကရန်နိုင်ကို အရေးစိုက်သည်မဟုတ်ပေမယ့် ဘဲလင်းကြီး
ထလိုက်ရမှာ သူမ ရှက်သည်။ သည်တော့ သူခေါ်နိုးခေါ်နိုးနှင့်
အစွင့်ရင်း မီးဖိုထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေလိုက်သည်။

အင်း...ဒီပုံနဲ့တော့ မိုးကြီးချုပ်တော့မှာပဲ။ နေစမ်းပါဦး။ သူတို့
နှစ်ယောက်ဟာ ငါ့ကို အရူးလုပ်နေကြတာလား။ အရူးလုပ်မလို့လား။
သရေမကြီးကလည်း ဘာမှဆုံးဖြတ်ချက် ဝင်မပေး။

မြွေမသေ တုတ်မကျိုးလား။

ယာလည်းညက်စေ၊ ကြက်လည်းစောစေလား။ ဟာ...ဒီစကား
မကြီးက မကောင်းပါဘူး။ ငါ ကြက်ဖြစ်ရောပေါ့။

သည်လိုနှင့် နံနက် (၁၁)နာရီထိုးတော့ ပန်းညက်ဖျို ထမင်းပွဲ
ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

ဘယ်သူမှ မလှုပ်လည်းနေကြပေါ့။

ပန်းညက်ဖျို ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ငွေမောင်းလေးကို ထုလိုက်
ပြီး အချက်ပေးသည်။ သူတို့ဧည့်ခန်းမှ ထလာသည်ကို မြင်သည်နှင့်
ကြွက်ကလေးလို လှစ်ခနဲ တွင်းထဲဝင်ပြေးနည်းမျိုး ကိုယ့်အခန်းထဲသို့
ဝင်ပြေးတော့သည်။

အထုပ်အိုးတွေ တိတ်တဆိတ်ပြင်နေမိတာ သူများခေါ်မလား
ဆိုပါ။ မိန်းမသားဆိုတာ သူကမစဘဲ အထုပ်ဆွဲပြီး ဘယ်လိုလိုက်ရဲ့
မှာလဲ။

လူ့ခွစာကြီးရယ်...ရှင် သိဖို့ကောင်းပါတယ်နော်။

“ဒီကောင်မလေး ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။ ခြေ...သူ ပြည့်စုံအောင် ပြင်ဆင်ပေးသွားတာပဲကွယ်။ အချိန်ကအစ ပြင်ပေး သွားတယ်”

ဆရာမကြီးက သူတို့နှစ်ယောက်ကို နေရာချထားပေးပြီး ထမင်း စတင်စားကြဖို့ တိုက်တွန်းပေးမယ့် နှစ်ယောက်လုံး နေထိုင်ထိုင်မသာ။

သူတို့ တစ်မနက်လုံး အချိန်တွေဖြုန်းခဲ့ရတာ ဆရာမကြီးအဲ့ ထမင်းလက်ဆုံစားချင်လို့မှ မဟုတ်တာ။

မင်းသိဖို့ကောင်းပါတယ် ပုန်းညက်ဖို့။ ငါတို့ကိုများ အငတ်တွေ မှတ်နေသလား။

နှစ်ယောက်သား အိပ်လည်လည်ရပ်တွေနှင့်ပင် ထမင်းထို တို့ခနန်း ဆိတ်ခနန်း စားကြပြီး အချိန်ဆက်စားရသည်။

နောက်ဆုံး သူမ ဘယ်လိုမှ ပေါ်မလာတော့သဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက် တပ်ခေါက်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြရသည့်အဖြစ်။

အခန်း (၁၆)

ရဲရင့်မာန်ဟုန် စိတ်တွေတိုနေရသည်။ အိမ်မှာ ဒီလောက် ဒုက္ခ၊ သူတွေတွေ ရောက်နေတာတောင် နေမိမ့်သည့်ကောင်မလေး။ ဖုန်းရင်းနဲ့ ဆရာပေါက်ပစ်ဖို့ကောင်းတယ်။

သူမတော့ တပည့်နှစ်ယောက်လောက် ခေါ်ထားပြီး ဆေးရုံ အတွက် ဝေယျာဝစ္စလုပ်ပေးဖို့ တစ်ယောက်၊ အိမ်မှာ စောင့်ကြည့်ဖို့ အလီအသွင်နှင့်တစ်ယောက် အဆင်ပြေအောင် မနည်းစီစဉ်ညွှန်ကြား ဆေးနေရသည်။

နေစမ်းပါဦး...

သူမရှိလျှင်ရော...ငါ့ယန္တရားကြီးက လည်ပတ်နေတာပဲ။ မဟုတ်လား။ ငါ ဘာတွေများ မျှော်လင့်နေတာလဲ။ စိတ်တိုနေတာလဲ။

ချင်းစိမ်းနဲ့မိတ်သလင် သူကြင်မှကိုယ်ကြင်ပေါ့။

တွေးလိုက်သော်လည်း ရင်ထဲမှာ ပေါ့မသွား။ ငါ့နှလုံးသားတွေ အဖြစ်နေတာလဲ။

သူကြောင့် မာကျောနေတဲ့ ငါ့နှလုံးသားတွေ နာဖျားချည်းပဲ ဖြစ်လား။

“တောက်...”

ည (၈)နာရီကျမှ အိမ်ပြန်ရောက်လာတော့လည်း မာလီအတွက် ယူထားသည့် တံပည့်ကျော်က သတင်းပေးတာ ရင်ပူဟပ်စရာ။

“ဆရာ...ညနေက ရုပ်ဖျက်ထားတဲ့ လူနှစ်ယောက် ဆရာ့အရှေ့မှာ ဟိုလိုလို ဒီလိုလို အကဲခတ်လေ့လာနေတယ် ဆရာ။ ဘာလဲတော့ မသိဘူး။ ဆရာသူငယ်ချင်းကို ဒီအိမ်မှာ ခေါ်ထားပါလား ဆရာ။ လူဆိုးတွေ ဟန့်တာပေါ့”

“အောင်သူကလည်း မအားဘူးကွ။ ပတ္တရောင်လှည့်ရုံနဲ့ ဂျူတီကျရနဲ့။ ငါ ရဲဌာနကို အကူအညီတောင်းထားပါ့မယ်ကွာ”

သူ ညစာကိုပင် မစားတော့ဘဲ ရေချိုးအဝတ်လဲပြီး အခန်းဝင်နေလိုက်၏။ သည်စဉ် သူ့အိမ်မ လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်တွေ လက်တစ်ချပ်နှင့် သယ်ပြီးဝင်လာ၏။ သူမအသွင်က ပြုံးပြုံးချိုချို။

“ကိုရဲ ထမင်းမစားရင်လည်း လက်ဖက်ရည်လေး၊ မုန့်တော့ စားလိုက်ပါဦး။ တော်ကြာ ကိုရဲပါ လဲနေမယ်။ ညီရင့်အတွက် ဒီလောက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့။ ပြန်ကောင်းသွားမှာပါ မောင်လေးရဲ့ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်ဦးပေါ့”

“ထားခဲ့...မမ။ ငြီးမှ စားလိုက်မယ်”

“ဪ...အခု ပူတုန်းလေး သောက်လိုက်၊ စားလိုက် အေးစက်စက်ဆို ဘယ်ကောင်းမလဲ။ စားလိုက်နော်...မောင်

ထည့်ပေးမယ်”

သူ့ကို တယုတယနှင့် လုပ်ကိုင်ပေးနေသည့် မမဖြူအား ကြည့်ပြီး သူ ကြည်နူးနေမိစဉ် မသိတာ အပေါ်ထပ်သို့ မောကြီးပန်းကြီး ဖြတ်တက်လာလေ၏။

“ဆရာ...ဆရာ...မပန်းညက်ဖို့ အောက်မှာ အထုပ်အဝါတွေ ရောက်လာတယ်။ ပုံကြည့်ရတာ ဟိုအိမ်က ထွက်လာတာနဲ့ တူတယ်”

“ဟင်...ဟုတ်လား”

စောစောက ပျော့ခွေနေသည့် ရဲရင့်မာန်ဟန် ငေါက်ခနဲ ထခါ ဆရာမှ ထထိုင်စဉ် ဖြူပြာညို ပြေးဆင်းသွားလိုက်ပုံက အရွယ်နှင့်ပင် မလိုက်။

“ဟ...သိတာ...လိုက်...လိုက်...ငါ့အိမ်မ ပန်းညက်ဖို့ကို သွားသောင်းကျန်းနေဦးမယ်”

“ဆရာလိုက်...ဆရာကိစ္စ ဆရာရှင်း။ ကျွန်မလည်း ဒီမှာ နေလိုက်ဦးမယ်။ ဒီလက်ဖက်ရည်တွေ၊ မုန့်တွေ မစားနဲ့ ဆရာ”

“ဟေ...အေး...အဲဒါဆိုလည်း ရှင်းလိုက်ဟာ။ ငါ့ကိစ္စ ငါ ခြေရှင်းဦးမယ်”

ရဲရင့်မာန်ဟန် ကုတင်ပေါ်မှ ဆင်းပြေးပြီး အောက်ထပ်သို့ သူတားကို ခုန်ကျော်ဆင်းလိုက်တာ ပန်းညက်ဖို့နှင့်မဖြူ ထိပ်တိုက် ခြုံငုံခဲ့လို့ပါ။ သို့သော် ချောပြောင်နေသည့် လှေကားထစ်တွေပေါ်မှ သူ့ရော လျှောခနဲ။

“အား”

လှေကားက (၂)ဆစ်ချိုးထားတာမို့ သိပ်အမြင့်ကြီးမဟုတ်ပေမယ့် ရဲရင့်မာန်ဟုန် အရှိန်မထိန်းနိုင်။

လှေကားရဲ့ ဒုတိယအချိုးမှ လျှောခနဲ ပြုတ်ကျလာပုံက ကိုညိုကားယား။ သို့သော် မထင်မှတ်သည့်အဖြစ်အပျက်ကလည်း မြဲမြန်။

ဖြူပြာညိုက လန်ပြီးပြူးကြည့်နေပေမယ့် လှေကားအောက်မှာ ရောက်နေသည့် ပုန်းညက်ပျိုက အရှိန်နှင့်လျှောကျလာသည့် သူ့ဆီးပြီး ဖမ်းထားပုံက စွန့်စွန့်စားစား။

သူ့ဗလကြီးနှင့် သူ့အရှိန်ကြောင့် ပုန်းညက်ပျိုမျှာ ထိုင်ရင်း လွင့်ကျသွားခဲ့၏။ ရဲရင့်ကတော့ မရှုမလှဖြစ်ရမည့်ဘေးမှ လွတ်သွားပြီး အရှိန်တန်သွားရသည်။

သူ ထူပူနေရာမှ ကြည့်လိုက်မိတော့ ပုန်းညက်ပျိုနှင့် သူ့အသွယ်က နှစ်လွှာပေါင်းမှတစ်စွက်၊ နှစ်ခုပေါင်းမှ တစ်ချောင်းဖြစ်သည့် အကြာကွေးလို့။

ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ဖက်ထားမိတာလေ။

သို့သော် သူမကတော့ သူ့အရှိန်အဟုန်ကြီး ပြုတ်ကျလာတာကို ဆီးဖမ်းထားမိတာကြောင့် ခါးနာ၊ တင်ပါးနာသွားရတာ။

အားနာလို့ ခါးနာတာ မဟုတ်။ သူ လွင့်ကျလာပုံကြီးက ဥဏှာလို ကြယ်တံခွန်လိုမို့ မသိစိတ်နှင့်တောင်မှ သူ့အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ပေးခဲ့မိတာ။

ရှုံ့မဲ့နေသည့် သူမကို သူ ညင်သာစွာ ဆွဲထူလိုက်ပါသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ...အိစလန်ဝေသွားပြီလား”

အထုပ်အဝှမ်းနှင့် ပြန်လာကတည်းက လှိုက်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည့် နှလုံးသားဟာ သူ့ကို အသက်စွန့်ပြီး ဆီးဖမ်းလိုက်သည့်အခါ နှလုံးသားတစ်ခွေလုံး အရှည်ပျော်သွားရတာ။

ဒါ လျှပ်တပြက်ရိုက်ချက်လေ။

မေတ္တာရဲ့ပြယုဂ်။ စေတနာရဲ့ပြယုဂ်။ အစ်မအရင်းကတောင် အားသင့်ပြီး အသားလွတ်ကြည့်နေခဲ့ပေမယ့် သူ့ရဲ့ကျားပေါက်မလေး အွယ်ယားနေတဲ့ ကျားမလေးကတော့ မိုက်မိုက်မဲမဲ ဆီးဖမ်းထားခဲ့တာ။

ပွဲကပြီးသွားခဲ့ပြီ။

ဒါဟာ အချစ်ရဲ့စမ်းသပ်ချက်တစ်ခုလား။ ဘဝရဲ့စမ်းသပ်ချက်တစ်ခုလား။

ရဲရင့်မာန်ဟုန် ရှုံ့မဲ့နာကျင်သွားသည့် ပုန်းညက်ပျိုကို ညင်သာစွာ ပွေ့ချီလိုက်သည့်အခါ ဖြူပြာညို ဘယ်လိုတားဆီးရမှန်းပင် မသိတော့။

အခြေအနေက အထွတ်အထိပ်။ သူ ကြားဝင်လို့ရမည့်အခြေအနေမဟုတ်။

သို့သော် မိန်းမတို့ခွဲကလည်း သေမှလျှော့ရမှာပါပဲ။ ဖြူပြာညို ကိုတောက်ပြီး-

“အလိုတော်...အရှက်မရှိ အထုပ်ဆွဲပြီး တက်လာတဲ့ မိန်းမ

ကိုများ တယုတယတွေ လုပ်နေလိုက်တာ။ မောင်လေးရယ်... နေလှကားက လိမ့်ကျထားတာ။ ကိုယ်တွေ့လက်တွေ့ နာနေပါမယ်။ ဘယ်ထိသွားလဲဟင်... ကိုရဲ”

ရဲရင့်မာန်ဟန် သူ့အစ်မကို အပြုံးနှင့် ကြည့်လိုက်ပေမယ့် အပြုံးက လှောင်ပြုံး။

“ဟင်္သာတထွန်းရင်ရဲ့ စကားပြောသော အသည်းနှလုံးထဲ... လို... သား... လူလေး... ဘယ်များနာသွားလဲ သားရယ်... လို့ မေးချင်လို့လား”

“အသည်းနှလုံးက စကားပြောတယ်ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော့် ဆီးမဖမ်းဘဲ ရှောင်ပေးတဲ့အစ်မနဲ့ ဆီးဖမ်းတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့အပြော အတိမ်အနက်ကို ကျွန်တော် ခန့်မှန်းမိပါပြီ”

“ဟဲ့... အဲဒါ ဓာယာတွေ။ အပေါစားဓာယာတွေ။ နင့် သူဌေးတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်တော့ အိုက်တင်လုပ်ပြရမှာပေါ့”

“ဒါဆို အစ်မကရော... ကျွန်တော့်ရဲ့ ယုံကြည်မှုကိုရဖို့ ဘာကြီး လို့ အပေါစားအိုက်တင်တောင် လုပ်မပြနိုင်ရတာလဲ”

“ငါတို့ကတော့ မောင်နှမတွေလေ။ အပေါစားအိုက်တင်လုပ်ပြစရာမလိုဘူး။ တစ်ယောက်ရင်ထဲကို တစ်ယောက် ဖြင့်ပြီး သွေးဆိုတာ ရေထက်ပျစ်ပါတယ်။ မောင်လေးရယ် နားလည်စေ”

“နားလည်ပါတယ်ဗျာ... ကဲ... ကျွန်တော် သူ့ကို ဆေးလိပ်ပေးလိုက်ဦးမယ်။ သိတာ... နောက်ကလိုက်ခဲ့ဦး။ သူ့အခန်းထဲ လိုက်ခဲ့”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ဒေါ်ဖြူပြာညို ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်၊ မဖျက်နိုင်တော့ပါ။

“သွားပြီ... ဆေးမတိုးတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဖြူပြာညိုတဲ့ ဆစ်ညိုတည်းရှိတယ်။ သင်းတို့ကို ရအောင်ဖျက်ပြမယ်။ ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

“အင်း... သင်းတို့ကို အကြမ်းတိုက်လို့တော့ မရဘူး။ အချိုသတ်မှဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ ငါ့ဗျူဟာတွေပြောင်းမှ။ မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာနမ်း၊ မနမ်းသော်လည်း ပင့်သက်ရှုမှဖြစ်မယ်”

ဖြူပြာညိုတစ်ယောက် စိတ်တွေ ကယောက်ကယက်ဖြစ်ကာ လိုက်ချမ်းလိုက်နှင့်ဖြစ်နေစဉ် အပေါ်ထပ် ပုန်းညက်ဖို့ရဲ့ အခန်းထဲ နာတော့ ရဲရင့်နှင့် မသိတာ။

ခါးနာသွားသည့် ပုန်းညက်ဖို့ကို ခါးမှာ ဆေးလိမ်းပေးဖို့ စီစဉ် ညွှန်ကြားနေသူကတော့ ရဲရင့်မာန်ဟန်ပါ။

“အား... အား... ရှင်... ထွက်... ထွက်ပါ။ မသိတာ လိမ်းပေးသိမ့်မယ်”

“အာ... ကျွန်မ... ကျွန်မ ကြောက်တယ်။ မမက တအားအော်ချတာ။ မကိုင်ရဲဘူး”

“ခက်တော့တာပဲ။ ပေး... ငါ့ လိမ်းပေးမယ်။ သိတာ... နင်က သူ့ကိုချုပ်ထား”

“ဦးရဲရင့်နော်... သူလည်း ဘာမှမတတ်ဘဲနဲ့။ လူကို အဲဒီလို ချင်နေတယ်။ သွား... ဒေါက်တာရမ်းကုကြီး”

“အောင်မာ...ကိုယ်က စေတနာနဲ့လည်း ဆေးလိမ်းပေးချင်
မယ်။ ဒေါက်တာရမ်းကုသလည်း ပေးသေးတယ်။ မိကျားနော်—
မိကျား”

“ဘာ...လူကိုများ မိကျားတဲ့...ဦးရဲရင့်နော်”

“မိကျားလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မင်းလောက်စွာတာ ခင်း
ရှိတယ်။ အစွယ်ယားနေတဲ့ ကျားမလေးနဲ့တူလို့”

“ရှင် ပြောချင်တာ ခွေးလို့မဟုတ်လား”

“ကဲ...စကားတွေများတယ်။ မှောက်...မှောက်...ခါး
ဆေးလိမ်းပေးမယ်”

“အား...အား...မှောက်လို့မရဘူး။ သူ့ဗလကြီးနဲ့ လူကို ဝမ်း
ထားတာကြီး။ အရိုးတွေ ကျိုးကုန်ပြီလား။ အကြောတွေ ညပ်ကုန်
လား မသိပါဘူး”

“အဲဒါပေါ့...အရိုးကျေကျေ အရေခန်းခန်းဆိုတဲ့အချစ်”

“ဟာ...ဦးရဲရင့်နော်...ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ
ဆေးတစ်ခါလိမ်းဖို့အရေး ကဲကဲဆတ်နေ၊ ရှက်နေသဖြင့် ရဲရင့်
မာန်ဟုန် မသိတာကို မပုပါခေါ်ဖို့ အောက်သို့ လွှတ်၏။

“ကဲ...သိတာရေ...မပုပါ သွားခေါ်။ နင်တို့နှစ်ယောက်
ချုပ်...ငါက ဆေးလိမ်းမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...ဆရာ”

မသိတာ ပြေးဆင်းသွားတော့ ရဲရင့်မာန်ဟုန် တံခါးကို ပြေးသွား
လိုက်သဖြင့် ခါးနာနေသည့်ကြားမှ ပုန်းညက်ဖို့ မျက်လုံးပြူးလေး

ထရပ်သည်မှာ မားခနဲ။

ရဲရင့် ကုတင်နားသို့ ပြန်ရောက်လာ၏။

“လဲ...ကိုယ်...ခါးကို ဆေးလိမ်းပေးမလို့။ မင်း ရှက်နေတာ
မဟုတ်လား။ ကဲ...မရှက်နဲ့တော့။ လူစိမ်းတွေ မရှိတော့ဘူး”

ပုန်းညက်ဖို့ တော်တော်စိတ်ညစ်သွား၏။

တော်တော်မသိသားဆိုးတဲ့ လူကြီး။ သူမ ရှက်နေတာ သူ့ကို
ဆို ဘယ်လိုပြောပြရမှာလဲ။ သူက ခါးကို ဆေးလိမ်းပေးမလို့
အနားကပ်လာလျှင် ပုန်းညက်ဖို့ ခါးလေးစောင်းစောင်းနှင့်ပင် အခန်း
ထဲမှာ ပတ်ပြေးနေမိ၏။

ပါးစပ်ကလည်း အော်လို့။

“သူ့ကို ရှက်တာ။ ကဲပါ...ရှင်...ပြန်ပါတော့။ ကျွန်မ မပုတို့
သေတာတို့လာမှ လိမ်းပါ့မယ်”

“သူတို့လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ်...မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်တယ်လေ”

“ဟင်...ရှင်...ရှင်...ကတိပေးထားတယ်လေ။ ကျွန်မကို
ထက်ဖျားနဲ့တောင် မထိပါဘူးဆို”

“အင်းလေ...အခုက ဆေးလိမ်းပေးမှာပဲ။ ကဲ...မမ ပဲတွေ
များမနေနဲ့။ ကိုယ့်ဆေးလိမ်းလို့ မပျောက်ရင် ဆယ်ဆပြန်လျော်ပေး
မယ်...ဆယ်ဆ”

ပုန်းညက်ဖို့ စိတ်ညစ်နေပေမယ့် ဆေးမလိမ်းရမချင် မပြီးမည့်

အဖြစ်မို့ မျက်နှာလေးဆိုဆိုနှင့်ပင် ဆေးလိမ်းခံရတော့မည်ပုံ။

“ဆေးလိမ်းပြီးရင်တော့ ဦးရဲရင့် ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်မှာ မဟုတ်လား”

“အင်း...ပြန်မှာပါ”

“ဒါဆိုလည်း လိမ်း...မြန်မြန်လိမ်း...မြန်မြန်ပြန်”

မျက်နှာလေးကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်အုပ်ပြီး သူကလေး ကုတင် ပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်နေပုံမှာ သနားစရာ။ အပျိုမလေးခမျာ ကိုယ်လုံးလေး တဆတ်ဆတ်တုန်လို့။

အင်း...ငါ ကျီစားတာများနေတယ်။ ဆင်ကျီစားရာ ဆိတ်ခေါ် နိုင်ဖြစ်နေရှာပြီ။

“မရှက်ပါနဲ့ကွာ...ကိုကိုက ပျိုကို အနာသက်သာစေချင်လို့ ဆေးလိမ်းပေးမှာပါ။ အသားယူချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး”

“အာ...ဒီလူကြီး”

ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ မသိမသာ ဆတ်ခနဲ လိမ်းပေးတာလား။ ခုတော့ ယိုးဒယားပတ်ပျိုးနှင့် ယိုးဒယားက နေလိုက်တာ သေသာသေလိုက်ချင်ပါရဲ့။

“ရှက်ရင် ကိုကိုရင်ဘတ်မှာ မျက်နှာဝှက်ထားနော်...ထိုင်း ဆေးလိမ်းတော့မယ်”

ရှက်တာတော့ တစ်ကိုယ်လုံး ရေခွေးကန်ထဲ ဆင်းနေရသလို ပူထူနေပြီမို့ ပုန်းညက်ပျို ဘာမှန်းညာမှန်းကို မသိတော့ပါ။

သူ ဆွဲကပ်ထားသည့်အတိုင်း သူရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်ထား

လေသလား။

လုံချည်ကိုလျှော့ပြီး ခါးတစ်ဝိုက် ဆေးလိမ်းပေးနေသလား။ သူလက်နှင့်ထိသည့် သူမရဲ့ခါးတစ်လျှောက် ပိန်းကြာဖက်ပေါ် ရေမတင်သလို ရောဂါတွေ ပြေကျပျောက်ကွယ်သွားရတာလည်း အံ့ဩစရာ။

သူဟာ တကယ့်ဆရာကြီးလား။

စလေအညာက ပုလွေဆရာကြီးလား။

စိတ်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ရောဂါကို စိတ်နဲ့ကုပေးလိုက်တာလား။

ခါးတစ်ဝိုက် ညင်သာစွာ လိမ်းပေးနေသည့်ဆေးကရော ဘာဆေးလဲ။ ဆရာဖီဝကရဲ့ဆေးလို အစွမ်းထက်တာလား။

သူရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်ထားရသည့် သူမရဲ့တစ်ကိုယ်လုံး အဖျားတက်သလို တုန်ယင်နေတာကရော...

ရှက်လိုက်တာ။ သူမ အရမ်းရှက်မိပါသည်။ ပုန်းညက်ပျိုဆိုတာ ဒီလောက်တောင် ကြမ်းရှိုင်းရသလား။

တစ်သက်လုံးက ယောက်ျားဆို ယင်ဖိုတောင်မသမ်းဘူးလို့ လား။

မဟုတ်သေးပါဘူး။ သူမ ရထားပေါ်မှာ၊ ကားပေါ်မှာ ယောက်ျားတွေနဲ့ ဆုံဖူးပါတယ်။ တုန်လှုပ်ဖို့ ဝေးလို့။ အသားချင်းထိရင် မကြိုက်တာ၊ ဒေါသဖြစ်တာပဲ ရှိ၏။

ကိုယ့်ခံစားချက်ကို ကိုယ်နားမလည်ရသည့်ကြားထဲ မျက်ရည် ထည်ရွဲဖြစ်လာသည့် သူမကို သူက မျက်နှာလေးမော့ဟဲ့ပြီး...

သူပါးနှင့် မျက်ရည်တွေ ကပ်သုတ်ပေးနေလိုက်တာ။

တော်ပါတော့ ဦးရဲရင့်ရယ်...

ကျွန်မကို ဒီထက်ပိုပြီး မပြုစားပါနဲ့တော့။

မှော်ဆရာကြီးက သရဲမလေးကို ပြုစားသလို၊ နိုင်စားသလိုမျိုး မနိုင်စားပါနဲ့တော့။ ကျွန်မခေါင်းထဲမှာ အမြဲပဲ အချက်အလက် ခေါင်းလောင်းသံတွေ ကြားနေမိတယ်။

ကမ္ဘာဦးအစကတည်းက ရှိခဲ့တဲ့ လူတန်းစားပြဿနာ၊ လူတန်းစားအလွှာဆိုတာကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး။ သူတို့နဲ့ မပီမသ ညည်းတွားသံတွေလား။ သူမရဲနားထဲမှာ မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်။

“ချစ်တယ် ကလေးရယ်...ကိုယ့်ဘဝမှာ မင်းမရှိရင် မဖြစ်တော့ဘူး” တဲ့။

သွားစမ်းပါ။

ရှင် ပြောဖူးတယ်လေ။ ရှင် ကမ်းလှမ်းဖူးခဲ့တယ်။ ကျွန်မတို့ နင်းချေဖို့။

ဒါကိုပဲ အချစ်တဲ့လား။

သွားစမ်းပါ။

တံခါးပိတ်ထားတယ်။

ကံကြမ္မာကြီးက ရက်စက်ရိုင်းရန်လွန်းလို့။

အခန်း (၁၇)

ရဲရင့်မာန်ဟန်...

ညက အချစ်မူးလို့လား၊ အစာမရှိလို့လားမသိ။ တစ်ညလုံး အိပ်လို့မရခဲ့။

ရိုးစင်းကြမ်းရိုင်းလှတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့အရည်အချင်းတွေက ဆော့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထွက်ပေါ်လျက်။

ညက သူမကို ဆေးလိမ်းပေးခဲ့ရသည်။

မုဒုလက္ခဏာဒေဝီကို မြင်လိုက်ရတဲ့ ရသေ့ကြီးလို သူ ဈာန်လျှော့ဖို့ ကြိုးစားနိုင်ခဲ့၏။

မကြိုးစားလို့လည်း မဖြစ်။

ကောင်မလေး သူ့ကို အထင်လွဲစရာတွေ ရှိခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

သူ့ကို မိန်းမ ခရေစီ၊ မိန်းမလိုက်စားသည့်သူလို့ အထင်အမြင်မခံနိုင်။

ယောက်ျားကောင်းဆိုတာ ကိုယ့်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်ရမည်။

သူ့ အချစ်ကြောင့် တုန်လှုပ်နေသည့်အချစ်ကြောင့် နာဖျားနေသည့် မိန်းမပျိုကို ယုယညင်သာစွာ ပိုက်တွေးပြီး ကျောက်ရုပ်ကြီးဆို ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ကိုယ့်အချစ်ကို မှတ်ကျောက်တင်နေမိပါသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ အချစ်ကဗျာတွေ တဖျတ်ဖျတ် ဖူးပွင့်လျက်။

အချစ်ပန်းဖူးလေးတွေ တဖျပ်ဖျပ် ဝင်းပလျက်...

အချစ်က ငါ့ကို...

ငှက်တစ်ကောင်လို...

လေလွင့်ရွက်ဝါတစ်စင်းလို...

ပေါ့ပါးရွှင်မြူးစေတယ်။

လေးနက်ခိုင်ကျည်ခဲ့တယ်။

ငါ့ဦးနှောက်က ငါ့အသည်းနှလုံးကို စေစားခဲ့ အာဒံနဲ့ဧဝလိုပဲ။

မစားကောင်းတဲ့ သစ်သီးလေးရေ

ခါးသည်းချိုမြခဲ့ပေါ့။

အချစ်က ငါ့ကို

သွက်သွက်လည်အောင် ရူးနှမ်းစေခဲ့ပြီ။

* * *

သူမရဲ့စိတ်လာတဲ့ မျက်ရည်များကို ငါ့ပါးပြင်နဲ့ ကူးလူးကြောက်သွေ့စေခဲ့တယ်။

ကျန်စစ်သားမင်းကြီးလိုပေါ့။

ဘယ်လက်နဲ့ အချစ်ရဲ့မျက်ရည်တွေကို ခန်းခြောက်စေပြီး...

ညာလက်နဲ့ အချစ်ရဲ့ တုန်လှုပ်နေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို

တာကွယ်မှု၊ ငြိမ်းချမ်းမှုတွေ ပေးမယ်။

ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကမ္ဘာမှာ နာရီသံတွေ ဆိတ်သည်းချတယ်။

နာရီတွေအားလုံး ပျက်သွားခဲ့ပြီ။

သည်အချိန်မှာ

ကိုယ့်ရဲ့အချစ်နတ်သမီးလေးက

တိုးတိုးလေး အမိန့်ပေးခဲ့တယ်...

“ရှင် ပြန်တော့” တဲ့။

စမ်းချောင်းလေးတွေ တသုန်သုန်စီး ဆင်းနေတဲ့ ငါ့ရဲ့အချစ်

ကမ္ဘာလေး ပူပေါင်းတစ်လုံးလို အသံမမြည်တဲ့ ပေါက်ကွဲသွားခဲ့တယ်။

သို့ပေမယ့် သူမမှတစ်ပါး ငါ့ရဲ့အချစ်လှိုင်းလုံးကြီးတွေကို

ချစ်တန်နိုင်စေဘူးလေ။

ငါက ‘ကောင်းပါပြီ’ လို့ ပြောခဲ့။

နှုတ်ခွန်းဆက်ခဲ့ပြီး သူမရဲ့အမိန့်အတိုင်းပဲ အချစ်နတ်သမီးရဲ့

အမိန့်ထဲမှ အောင်မြင်စွာ တပ်ခေါက်ပြန်ခဲ့ပါတယ်။

အောင်နိုင်သူဟာ ငါလာ၊ မင်းလား။

ရဲရင့်မာန်ဟုန်တစ်ယောက် အချစ်မူးရင်း အိပ်မပျော်ခဲ့သည့် အတွက်ကြောင့်ပဲ။ ညက သူ့ရဲ့ အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ် မပျောက်ခဲ့တာ။

ချောက်ခနဲ အသံက တိတ်ဆိတ်သည့်ညမှာ လက်ပစ်ဗုံးတွေ သလို သူ့နားထဲမှာ အကျယ်ကြီး။

အချစ်နှင့် ယစ်မူးနေပေမယ့် သူ့ခေါင်းထဲမှာ သတိက အမြဲ ရှိပြီးသား။ သူ့မှာ အန္တရာယ်တွေ ရှိနေသည်ဆိုတာ ခံယူပြီးသား။

ရဲရင့် ဖျတ်ခနဲ ကုတင်ပေါ်မှ လှိမ့်ချလိုက်ပြီ။ သူ့ကုတင်ထဲ နံရံမှာ ကပ်ထားတာမျိုးမဟုတ်။ သူ့အိပ်ရာက ဟိုဘက်သည်ဘက် နေရာရှိသည်။

အခန်းက မှောင်ထဲမှာမို့ ဝင်လာသည့် သင်္ကေတသား မှန်ကြည့်နေတုန်း အခန်းမီးကို သူ လျှပ်တပြက် ဖွင့်လိုက်လျှင်...

မီးရောင်အောက်မှာ ဓားကိုင်းထားသည့်လူက နှစ်ယောက် တောင်။ မျက်နှာပုံးစွပ်တွေနှင့်။

ရဲရင့်ကလည်း သတိမလစ်။ သူ့အဝတ်တီဒီနောက်သို့ ပြေးထွက် လိုက်ရင်း ပါးစပ်မှလည်း ဟစ်အော်လိုက်သည်။

“သူခိုး...သူခိုး...သူခိုးတွေဗျို့...သူခိုး”

မီးဖွင့်လိုက်ကတည်းက ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားကြသည့် ဓားကိုင်းသူ နှစ်ယောက်ဟာ ရဲရင့် အော်လိုက်သည်နှင့် အခန်းထဲမှ ထွက်ပြေးလိုက် ကြတာ တန်းခနဲ။

သည်အခါ သူမ အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည့် ပုန်းညက်မှု

ခွဲမိဆွဲရာ ဆွဲလာသည့် လက်ထဲမှ ဖန်ပန်းအိုးလေးလေးကြီးနှင့် ဆူးကားမှ ဆင်းပြေးသည့် လူဆိုးတစ်ယောက်ကို ပစ်ပေါက်လိုက် သည်မှာ သွေးရူးသွေးတန်း။

သို့သော် အားခနဲ အော်သံနှင့်အတူ လူဆိုးတစ်ယောက် ဆိုင်ဆင်းသွားတော့ ပုန်းညက်ပျို့ ကြောက်လိုက်တာနေစရာမရှိ။

ရဲရင့် သူ့အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာပြီး လူဆိုးတွေနောက် ဆိုက်ပေမယ့် လူဆိုးနှစ်ယောက်က သူ့ထက်လျင်သည်။

လှစ်ခနဲ ပြေးသွားကြပြီး ခြံပြင်မှာ အသင့်ရပ်ထားသည့်ကားပေါ် ဆက် မောင်းထွက်သွားလိုက်ကြတာ မြန်မြန်။

အိမ်ထဲမှာ သွေးစက်တွေ ကျကျနဲ့ခဲပါ၏။ ရဲရင့် ဒေါသပုန် အနုမိသည်မှာ သူ့ရဲ့စပါယ်ရယ်တံခါးတွေဟာ အဆီးအတားမရှိ ဖွင့်နေကြလို့ပါပဲ။

ခြံတံခါးကလည်းပွင့်၊ အိမ်တံခါးကလည်းပွင့်လို့။ သူ ကျားကြီး တစ်ကောင်လို ဟိန်းဟောက်နေတော့ သူ့ရှေ့မှာ မပုနှင့်သီတာ။ နောက် နှစ်ညက်ပျို့။

“ငါ့အစ်မကို သွားခေါ်စမ်း။ ဒီလောက် ကမ္ဘာပျက်နေတာ ဆောင် အခန်းထဲက ထွက်မလာဘူး။ သူပါ ကြံရာပါလား”

မပု ပြေးတက်ခါ နှိုးခေါ်လာတော့မှ အိပ်ချင်မူးတူးရပ်နှင့် ဆက်လာခဲ့သည်။ တကယ့်ကို မသိန်းနဲ့ပုံစံက အပြည့်။

“မောင်လေးတို့ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ။ ဟင်...တံခါးတွေ ပွင့်ပွင့်လို့။ သူခိုးဝင်တာလား။ ဒါကြောင့် လူစိမ်းလက်မခံပါနဲ့လို့

မမဖြူ ပြောတာ”

“သူခိုးက လူပြန်ဟစ်မနေပါနဲ့။ ကျုပ်အစ်မ ကိုယ့်မောင်နဲ့ သေကြောင်းကြုံ ညီရင့်ကိုလည်း သေကြောင်းကြုံပြီး ကျန်တဲ့စည်းစိမ် ဥစ္စာတွေကိုများ မောင်ပိုင်စီးဖို့ ကြံနေသလား။ ဒီလောက် ဆူညံနေတာ တောင် မနိုးဘူးဆိုတော့ ဇနီး လူဆိုးတွေကို သော့ပေးထားတာ ဖြစ်မယ်”

“အို...မောင်လေးရယ်...ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲကွယ်။ ကိုယ့်အစ်မကို ပြောရက်လိုက်တာ။ ညက မမ အိပ်ဆေးသောက်ပြီး အိပ်လို့ ဘာမှမသိလိုက်တာပါ။ မမ မင်းပစ္စည်းတွေကို စိတ်နဲ့တောင် မပစ်မှားပါဘူး”

“မပစ်မှားလည်း ပြီးရော...ပုန်းညက်ဖို့ကတော့ လက်ထဲ ပြောင်သလား မမေးနဲ့။ လူဆိုးတစ်ယောက်ကို ဖန်ပန်းအိုးကြီးနဲ့ ဆော် ထည့်လိုက်တာ။ ဟိုကောင် ခေါင်းကို ဟက်တက်ကွဲသွားသလားပဲ”

“ဟင်...အဲ...တော်လိုက်တာ။ ပုန်းညက်ဖို့ တကယ်တော် တယ်။ လက်လည်းတည့်တယ်နော်။ ဘယ်တုန်းက လေ့ကျင့်ထားပါ လိမ့်”

မချီသွားဖြန့် ဖြူပြာညို ပုန်းညက်ဖို့ကို ခိုးကျူးနေရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ သူမကို အမှုန့်ကြိတ်ပစ်နေလေ၏။

“ကောင်မ...ငါ့ယောက်ျားများ ခေါင်းကွဲသွားလို့ကတော့ သင်းကိုလည်း အရှင်မထားဘူး။ ငါ့လက်ချက်နဲ့ သေစေရမယ်”

“ကဲ...ကဲ...တံခါးတွေလုံအောင်ပိတ်။ မဖြူ သော့ပေး”

“ပုန်းညက်ဖို့ကို အပ်လိုက်ပါ။ အစ်မကို ကျုပ် မယုံတော့ ပဲ။ ဒါတောင် သော့တုတွေလုပ်ပြီးနေရင် အလကားပဲ။ မနက်ဖြန် သူရင် သော့တွေအကုန်လဲပစ်မယ်။ ပုန်းညက်ဖို့ပဲ သော့တွေကိုင် သော့”

ရဲရင့်မာန်ဟန် အမိန့်ချလိုက်လျှင် ဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ဒေါသ ဖြစ်ရသူမှာ ဖြူပြာညို။

“ဟင်...မောင်လေး...နင်တော့ သူခိုးကို ရွှေတိုက်ဝန်ခန့် ဆိုသလို အမှားကြီးမှားပြီ။ ဒီကောင်မရဲ့မာယာတွေမှာ ပစ်ကျနေပြီ။ အတောင်မက တစ်ကိုယ်လုံး ထိုးကျွေးထားတာနဲ့ အစ်မအရင်းကိုတောင် နှိပ်သူလို ဆက်ဆံနေပါပေါ့လား မောင်လေးရဲ့”

လူသေသလို အော်ဟစ်ငိုယို ရင်ဘတ်ကြီးကို ထုထုနေတော့ ခိုရင့် ဆွဲရပြန်သည်။ ကိုယ့်အစ်မအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးလေ။ သူ တော်ချက်ရယ်လို့လည်း အတိအကျ စွပ်စွဲလို့ရတာမဟုတ်။

ပုန်းညက်ဖို့ကလည်း ဖြူပြာညိုစကားတွေကို မခံနိုင်။ ဘယ် နှုတ်...လူကို စွပ်စွပ်စွဲစွဲ။ တစ်ကိုယ်လုံး ထိုးကျွေးတယ်တဲ့။ မပုန့်ငုံ သီတာတို့တောင် သူမကို မသင်္ကာသလို ခိုးကြည့်လို့။

ညက ဦးရဲရင့် ထွက်သွားတာ မမြင်ကြဘဲ သူမအခန်းထဲမှာပဲ အထွတ်နေတယ်လို့ ထင်နေကြပုံ။

သို့သော် သူမ ဘယ်လိုတွေ ရှင်းပြရမှာလဲ။ ကာယကံရှင်ကြီး ထလည်း ဘာမှရှင်းချက်မထုတ်။

ပုန်းညက်ဖို့ ချာခနဲ လှည့်ကာ လှေကားပေါ် အပြေးနှိုးပါး

တက်ခဲ့သည်။ ဇာတ်ရုပ်ကြီး။ သိပ်ပြီး ဇာတ်ရုပ်တဲ့အိမ်ကြီး။ ငါ
စောတာတွေနဲ့မတန်တဲ့ အိမ်ကြီး။ အစ်မကလည်း ကလိမ်ကထွက်
မောင်ကလည်း အစ်မမျက်ရည်ကျပြလျှင် ပြိတ္တာမျက်ရည်ကျ
သနားနေတဲ့ လူကြီး။

လှေကားထိပ်ကျတော့ ပုန်းညက်ပျို ခါးထဲက ငန့်ခနဲ ဖြစ်သွား
ရ၏။ စောစောက ဒေါသနှင့် ပြေးတက်ခဲ့ပေမယ့် ညက နာနေသည့်
ခါး ဘာအဆင်မသင့်ပြန်သည်မသိ။

သို့သော် သူမ ညိုမြလို့လည်း အပြောမခံချင်တော့။ မိမိ
လည်း နှစ်ခါ၊ သုံးခါ ဇာတ်အနာမခံချင်တော့။ ခါးနာရုံမက
တစ်ကိုယ်လုံးပဲနာနာ။

မျက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည့်ခါးကို ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်ရင်း
ကိုယ့်အခန်းထဲသို့ လိပ်ဝင်ဝင်ရသည်။

“ပြန်ဖြစ်ပြီမဟုတ်လား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပျိုလေးကျလို့ ခြေ
သွားလိုက်တာ”

“ဟင်”

သူနောက်သို့ ဘယ်အချိန်ရောက်လာမှန်း မသိသည့် ဦးရဲရင့်
စကားကြောင့် ပုန်းညက်ပျို ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲသွားရသည်။

“ရှင်...လူကြီးဖြစ်ပြီး စကားကို ဆင်ခြင်ပြောပါ။ လူတွေ
ယုန်ထင်၊ ကြောင်ထင် ထင်နေရတဲ့ကြားထဲ ကျွန်မက အပျိုပဲရှင်—
ရှင် ပြောပုံကြီးက...”

“ဪ...ဆောရီး...ဆောရီးပါကွာ။ ကိုယ်ပြောချင်တာ

ခါးနာနေတာကို မေ့ပြီး ပြေးတက်သွားတာကို ပြောချင်တာပါ။
ည မင်းလက်သံပြောင်တာကို ကိုကို ကျေးဇူးတင်တယ်။ အသိ
ဇာတ်ပြုတယ်နော်။ မနက်ဖြန် မင်း လိုချင်တာပြော။ ကိုယ် ဆုချ
မယ်”

“မလိုပါဘူး...ကဲ...ရှင် ဖယ်တော့။ ကျွန်မ တံခါးပိတ်
လို့”

အပေါက်ဝမှာရပ်ပြီး စကားပြောနေကြတာမို့ ပုန်းညက်ပျို သူ့ကို
နှင်ထုတ်လိုက်၏။ ဖြူပြာညိုကလည်း မျက်စောင်းကြီးထိုးပြီး သူ
အခန်းထဲ ဝင်သွားပြီလေ။ သူ့အမြင်မှာ ဦးရဲရင့်နှင့်သူမ အတူအိပ်ကြ
တာလို့ မြင်သွားမှာပဲ။

“မင်းဟာလေ...ကိုယ့်ကို နည်းနည်းမှ အားမနာဘူး။
လေးလည်း မလေးစားဘူး”

“အဲလိုပြောရအောင် ဦးရဲရင့်ကို ကျွန်မ ဘာတွေစော်ကားနေ
လို့လဲ”

“စော်ကားတာထက်တောင် ဆိုးသေးတယ်။ ကိုယ့်ကိုများ
စကားပြောတာ ရင့်ရင့်သီးသီး”

“ဟင်...ကျွန်မ ဘာတွေများ ရင့်ရင့်သီးသီး ပြောမိလို့လဲ”

“အခုပဲ မင်း နှင်နေပြီလေ။ ကြားတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ကို
ဆို လက်ကမ်းတဲ့...လက်လှမ်းချင်တဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးပါ။
ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ပတ်သက်ချင်
ကြတယ်”

“စိတ်ကူးတွေ မတူကြလို့ပေါ့။ အဲဒီအုပ်စုထဲမှာ ကျွန်မပါဘူး။ ဘယ်တော့မှ”

“သေချာလို့လား”

“သေချာတယ်”

“တော်ကြာမှ ကိုယ် မိန်းမယူသွားလို့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ကြိုက်ပြီး ဆွေးနေမှာ မြင်ယောင်ပါသေးတယ်”

သူမရဲ့ပါးလေးကို ဆွဲညစ်ရင်း သူ ပြုံးကြည့်ပြောဆိုနေတဲ့ ဘာသဘောလဲ။ သူမကို သူ့ရဲ့သမိတ်ဝင် အိတ်ဝင် ကောင်မလေးတစ်ယောက်။ သူ့ကို အပြီးကြေနေသည့် ကောင်မလေးလို့ ထင်နေတဲ့ ပုန်းညက်ဖို့ သူ့လက်ကို ကိုယ့်ပါးပေါ်မှ ဖယ်ချလိုက်ပြီး သူ့လည်း အခန်းဝမှ တွန်းထုတ်လိုက်ပါသည်။ တံခါးပိတ်မလို့။

သို့သော် သူက ကြောင်ကြီးလို လျင်မြန်လျင်။ တွင်းထဲဝင်နေတော့မည့် ကြွက်မလေးနှင့်အတူ အခန်းထဲသို့ လှစ်ခနဲဝင်း ဖျတ်ခနဲ တံခါးပိတ်လိုက်ပုံက အထူးလေ့ကျင့်ထားသလို မြန်မြန်။

ပုန်းညက်ဖို့ မျက်လုံးပြူးရပြန်ပြီ။

ဒီလူကြီး ဒီလောက်ကဲနေလျှင် ငါတော့ လွယ်ပါ့မလား။ ဒုက္ခအမြန်ဆုံးတွေ့တော့မယ်ထင်တယ်။

“ရှင်...ရှင်...ကျွန်မကို လိပ်ပြာလွင့်သေအောင် လုပ်နေတာလား”

“ဘာလို့ လိပ်ပြာလွင့်ရမလဲကွာ...အချစ်ဆိုတာ လိပ်ပြာလွင့်စရာလား”

“ဟင်...ရှင်အရွယ်ကြီးနဲ့ ကလေးကလား စကားတွေမပြောပါနဲ့။ ကျွန်မ လာတာ ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ်နဲ့လာတာ။ ရှင်တို့အိမ်မှာ အကူအညီတွေ လိုအပ်နေမယ်ထင်လို့ လာပြီးကူညီတာ”

“အင်းလေ...ဟုတ်တယ်လေ။ ကိုကို သိတယ်။ မင်း ကိုယ့်တို့ ကူညီတာ နှစ်ခါတောင်ရှိပြီ။ ညက ပျိုလေး ဆီးဖမ်းထားလို့ပေါ့။ ဓာဓာကလည်း လူဆိုးကို ယန်းအိုးနဲ့ ပစ်ပေါက်လိုက်တာ။ တကယ်တကယ် ကိုကို မင်းကို နှိပ်ယာဆုတွေ၊ အော်စကားဆုတွေ အကုန်ယူဆေးမယ်”

“ရှင်နော်”

သူက တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူမ အနားကပ်ပြီး ကိုယ်လုံးလေးကို ညင်သာစွာ ဆွဲယူလာလို့ပါ။ ညာတာပါတေးနှင့် မြွေကြီး မထွေးလေးတို့ မျိုသလို ခြေထောက်ကစပြီး မြို့တော့မှာလား။

ပုန်းညက်ဖို့ မပျော်ပါ။ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ။

သူ့ကို ဘယ်လို၊ ဘယ်လောက်ထိ ချစ်မိသွားမှန်းမသိပေမယ့် သူမဟာ အပျိုစင် မိန်းမမြတ်လေးပါ။ သူ ဘာကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ခန္ဓာကို ထိုးကျွေးဖို့၊ ပူဇော်ဖို့ နည်းနည်းလေးတောင် စိတ်မကူး။ အရှုံးလည်း မပေးနိုင်။ အမြတ်လည်း မပေးနိုင်ပါ။

သည်တော့ သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို တွန်းထား။ သူ့လက်များကို ဖယ်ထုတ်ပြီး အရေးဆိုရသည်။

“ကျွန်မအပေါ် ဒီလိုပဲ မကောင်းစိတ်တွေ မွေးနေမယ်၊ ပြုမူနေမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ မမသရဇီနဲ့ ဆေးရုံမှာ သွားနေတော့မယ်။ ရှင်အနား

မှာ မနေရဲတော့ဘူး”

“အမယ်...ခဲအိုတော်ကြီးကို သွားပြီး ပြုစုမယ်ပေါ့တေ။
တော်တော်ဆိုးတဲ့ ကောင်မလေး။ ကိုယ့်ချစ်သူ အကောင်းစားကြီးကို
ထားခဲ့ပြီး ခဲအို အဲ...မတ်လား။ ဘယ်လိုတော်မှန်းတောင် သိမှာ
မဟုတ်တော့ဘူးကွာ။ ညီရင်က လူဆိုးကွ။ သူ့မိန်းမ ဝတ်တံကြီးထဲ
ဒီလိုစလင်းလေးကို သာယာနေမှာ”

“ဒီလိုဆိုလည်း ဆရာမကြီးဆီပဲ ပြန်တော့မယ်”

“မင်က အထုပ်အဝတ်နဲ့ အပြီးဆင်းလာတာ မဟုတ်လား။
ပြန်သွားရမှာ မျက်နှာ မပူဘူးလား”

ရှက်ရှက်နှင့် ပြောမိပြောရာတွေ ပြောနေသည့်ကောင်မလေးဆို
သူကလည်း ချစ်စနိုးနှင့် စ၊နေမိတာပါ။ ကြည့်ပါဦး။ ဂါဇန်အနက်နှင့်
လေးနှင့် ချစ်စရာကောင်မလေးဟာ သူ့အတွက်တော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ
ချစ်စရာအကောင်းဆုံး ရွှေရုပ်လွှာ။

သူကလည်း ကဲကဲဆတ်နေသည့် ကောင်မလေးကို။ ချစ်သူ
ရင်ခွင်ကို ကြိုးစင်လို ထင်မြင်နေသည့် ကောင်မလေးကို မထိရလျှင်
မနေနိုင်သည်မို့ သူကလေးအနားသို့ ရောက်သွားရပြန်သည်။

နောက် ဆွဲယူပြီး ရင်ခွင်မှာ ကပ်ထားဖို့ပြန်သည်။ သည်တော့
သူကလေးကလည်း ခေါင်းလေးနှင့် တွန်းကန်ပြီး ရုန်းသွားတာပါ။

“ဦးရဲရင့်...ဒီည သိပ်များနေပြီနော်။ ကျွန်မ သည်းမခံနိုင်တော့
ဘူး”

“ဟောဗျာ...ဘာမှလည်း မဟုတ်သေးဘဲနဲ့ ဘာတွေထ

သွားရတာလဲ”

“တော်ပြီ...ဘာမှမပြောနဲ့တော့။ ကျွန်မကို ဒီအိမ်က
သွတ်မသွားစေချင်ရင် ဒီလိုမျိုး မလုပ်ပါနဲ့”

သူမက အတည်ပြောပေမယ့် သူ့ရုပ်က ပြုံးနေစေ။ တော်တော်
အောင်နေသည့်လူကြီး။

“ဘယ်လိုမျိုးလဲ...ဒီလိုမျိုးလား”

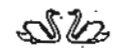
သူ ပြောပြီး ဆွဲယူဖို့ပြင်လျှင် ပုန်းညက်ဖို့ သူ့ကို တံခါးဖွင့်ပြီး
တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မကို အနိုင်ကျင့်တာ မကြိုက်ဘူး။ ရှင် ကိုယ့်နေရာကိုယ်
ပြန်ပါ”

“မမကတော့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို အတူအိပ်တယ်လို့
ဆင်သွားမှာ”

“တကယ်မဟုတ်ရင် ပြီးတာပဲ။ သွားပါတော့”

နောက်ဆုံးတော့လည်း သူ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၁၈)

“တောက်”

ပုန်းညက်ဖို့လက်ချက်ကြောင့် မျိုးဒင် ခေါင်းကွဲသွားခဲ့သဖြင့် ဖြူပြာညို ဒေါသတွေ အလိပ်လိုက်ဖြစ်နေရ၏။

ကံဆိုးချင်တော့ ဘယ်အရာကမှ အဆင်မပြေ။ တံခါးတွေ သော့တုနှင့် ဖွင့်ပေးထားလည်းမရ။ ရဲရင့်ကို အိပ်ဆေးခပ်လည်းမချ။ ဘယ်လိုတွေ လွဲချော်နေသည်မသိ။

သည်ကြားထဲ ညီရင့်က မသေဘဲ ဂိုးချဲ့နှင့်အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီ။ သူ့ကို နှိပ်စက်တုန်းက မျိုးဒင် မပါသဖြင့် လောလောဆယ် ရှောင်လွှဲလို့ရနေသေးသည်။

ညီရင့် မသေသဖြင့် အခြေအနေတွေက မငြိမ်းချမ်း။ ညီရင့် ဖမ်းဆီးနှိပ်စက်သူတွေကို ရဲစခန်းတိုင်ပြီး ရှာဖွေနေသောကြောင့် မျိုးတို့အဖွဲ့မှာ လှုပ်မင်မလှုပ်ရဲ။

ဖြူပြာညိုလည်း အိမ်မကပ်နိုင်။ သူ့ယောက်ျား ခေါင်းကွဲသွားတာကို သွားပြီးပြုစုနေရသည်။

“အခြေအနေတွေကတော့ မကောင်းဘူး။ ကိုရဲက သော့တွေ အားလုံး လဲပစ်လိုက်ပြီ”

“သော့လဲလည်း ဖြူက သော့ပုံစံယူပေးပေါ့”

“မရတော့ဘူး။ အခု ဟိုကောင်မကိုပဲ သော့တွေ အပ်တော့မှာ။ ဘာမှလှုပ်ရှားလို့ မရဘူး”

“လောလောဆယ် ငြိမ်ငြိမ်သာ ဝပ်နေပါကွာ။ ဖြစ်လာဦးမှာပေါ့။ လောလောဆယ် ငွေလိုတယ်။ ဆေးဖိုး ဟိုကောင်တွေရဲ့စရိတ်”

“အလုပ်မှမဖြစ်သေးတာပဲ မောင်ရယ်...သူတို့ကို နောက်မှလေးလို့ မရဘူးလား”

“အဲလိုပြောလို့ ဘယ်ရမလဲ။ စားစရာမရှိတဲ့ကောင်တွေလေ။ အလုပ်မဖြစ်သေးဘူးပြောလို့လည်း မရဘူး။ ညီရင့်ကို ဖမ်းပြီး နှိပ်စက်ပြီးပြီ”

“ဖြူလည်း စုဆောင်းထားတာလေးတွေ မောင့်ကို ပေးပြီးပြီ။ နောက်ထပ် ဘယ်လိုကြံရမှန်းတောင် မသိဘူး။ သူက ငွေဆိုလည်း ဘဏ်မှာထားတာ။ ကဒ်တွေနဲ့ပဲ သုံးတာ။ ဘာလည်သလဲ မမေးနဲ့။ ဈေးဖိုးလောက်ပဲ ကိုင်ရတာ”

“အိမ်ကပစ္စည်းလေးဘာလေး ခိုးရောင်းပေါ့”

“အမလေး တစ်အိမ်လုံး သူလူချည်းပဲ။ မပု၊ သီတာ၊ သရဖီ၊ ပုန်းညက်ဖို့ အခုဆို ညီရင့်တောင် ပြန်ရောက်လာပြီ။ ခုမှ ဝိုဆိုးနေ

၁၇၆ က ကြယ်စင်ပျံ

တယ် မောင်ရေ...ညီရင့်က ခါတိုင်း အိမ်ကပ်တာမဟုတ်ဘူး။ အခု ကျ ခုကွဲတဖြစ်နေတော့ ဂိုးချပေါ်ထိုင်ပြီး တစ်နေ့လုံး မျက်လုံး ခေါက်ထောက်ကြည့်နေတာ။ ခွေးတစ်ဒါဒင်လောက် မွေးထားတာ ထက် လုံတယ်။ အခြေအနေတွေကတော့ သူ့ဘက်မှာချည်းပဲ”

“စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီးသာ စောင့်ကြည့်နေပါ မိန်းမရာ... တို့အလှည့်လည်း ရောက်လာဦးမှာပေါ့။ သူတို့လစ်တဲ့အခါ အစား အသောက်ထဲ အိပ်ဆေးခပ်။ တစ်အိမ်လုံး အိပ်ပျော်နေရင် မောင်တို့ လှုပ်ရှားလို့ရပါတယ်”

“လောလောဆယ်တော့ နေဦး...သူတို့တက်က မေ့လောက်မှ စပြီး လှုပ်ရှားကြတာပေါ့”

“ဖြူကို သံသယတွေ ဝင်နေဦးမယ်။ သတိနဲ့နေ”

“မောင်လည်း ဖုန်းခဏခဏ မဆက်နဲ့။ ဖြူပဲ ဆက်မယ်”

ဖြူပြာညို သားကိုထားခဲ့ပြီး သွားလာနေရသည်မို့ အိမ်ထဲ အမြန်ဆုံး ပြန်ရသည်။

အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် ဝရန်တာမှာ ဂိုးချနှင့် ခပ်မိန့်အိမ် ထိုင်ကြည့်နေသည့် ညီရင့်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်။ သူ့အသွင်က မီးထွက် တော့မတတ်။ ဖြူပြာညို လန့်သွားရ၏။ တကယ်လည်း ဒါ ကိုယ့် ယောက်ျားရဲ့လက်ချက်လေ။

ညီရင့်ကို ဝိုင်းရိုက်ကြတာ ခေါင်းထိ၊ လက်ဖျက်၊ ခြေထောက် တစ်ဖက် အရိုးအက်သွားရပေမယ့် သူ့ရုပ်က ပန်းပဲဖိုထဲမှ ထွက်လာ သည့် ဓားလို ဝိုပြီး ရဲရင့်တောက်ပြောင်နေသေး၏။

ဖြူပြာညို လန့်ခနဲ တစ်ချက်တုန်သွားပေမယ့် ခေါင်းကို မော့ သာ အိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။ ကိုယ့်သားကို ရှာကြည့်လိုက်တော့ ညီရင့် သမီးနှင့်အတူ ဆော့ကစားနေတာ မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဖြူပြာညို ခေါ်သူပုန်ထသွား၏။

ဆော့ကစားပုံက ကိုယ့်သားက သူ့သမီးကို လေးဘက်ထောက် ဦး ဆင်လုပ်ကာ ကျောပေါ်မှာ တင်ထား၏။ ကိုယ့်သားက (၅)နှစ် သား။ သူ့သမီးက (၂)နှစ်သမီး။

သူ့သမီးက ကိုယ့်သားရဲ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ထိုးထိုးထွန်ထွန်နှင့် အော်ဟစ်ရယ်မောလို့။

ဖြူပြာညို မျက်စိတွေ ပြာခနဲ။

“ဟင်...အမျိုးယုတ်မကိုများ ငါ့သားက ကျောပေါ်တင်ထား ရတယ်။ ဆင်းစမ်း...ဆင်းစမ်း...ဒုက္ခိက သမီး...ကလေးကချေ သမီး”

ကလေးကို ကိုယ့်သား ကျောပေါ်မှ ဆွဲချကာ အော်ဟစ်လိုက် သူင် ကလေးလန့်ပြီး အော်ဝိုတော့၏။ မြသည်းမာန်လေး၏ ငိုသံကြား ရသဖြင့် မီးဖိုထဲမှ မြသရဖီ ပြေးထွက်လာသလို ညီရင့်လည်း ဂိုးချနှင့် အများသို့ ရောက်လာသည်။

“သား...ညီမလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ လိမ့်ကျတာလား”

“မေမေ ဖယ်လိုက်တာပါ။ သားတို့ ကစားနေတာကို အဓမ္မက ညီမလေးကို အော်တယ်”

“မဖြူရယ်...ကလေးတွေ စိတ်ချမ်းသာနေတဲ့ဟာ သူတို့

မောင်နှမချင်း ကစားပါစေ”

“ဘာ...ငါ့သားက နင့်သမီးအောက် ရောက်နေရတာ နင်တော့ ကြည့်နိုင်မှာပေါ့။ ငါ့သားကိုများ ရာရာစစ အမျိုးယုတ်တွေ အရူး...အရူးနဲ့ အိမ်ဦးချေးတက်ပါတဲ့ဟာတွေ။ ကလေးကလွင့်တွေ လူ့အမှိုက်တွေ”

ဖြူပြာညို ဒေါသပုန်တွေထပြီး ရင့်ရင့်သီးသီးတွေ ပြောနေတာ။ ညီရင့်ဟာ ဒုက္ခတကြီးဖြစ်နေလို့လည်း ပါသည်။

ညီရင့်ခမျာ ဝိုးချဲ့ပေါ် ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်ပြီး လက်တစ်ဖက်က ကျောက်ပတ်တီး ကိုင်ထားရ၏။ ဖြစ်ချင်တော့ ကျိုးတာက ညာဘက်လက်။ မလွှပ်နိုင်သည့် အရုပ်ကြီးပေါ့။

ခြေထောက်တစ်ဖက်ကလည်း ကျောက်ပတ်တီးစည်းထားသေး။

မြသရဖီ ဒေါသထွက်ပေမယ့် စိတ်ကို ထိန်းရသည်။ ဒီမိန်းကြီးဟာ ဒီလိုပဲ ရန်လိုနေကျ။ သည်းမခံလို့ကတော့ ဒီအိမ်မှာ ဘယ်တော့မှ ငြိမ်းချမ်းရေးရမှာမဟုတ်။ အမြဲပဲ ပြည်တွင်းစစ်ဖြစ်နေရမှာ”

“မမဖြူ...ကျွန်မတို့ကို ဒီလောက်ထိ ပြောနေစရာမလိုပါဘူး ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်လှန်ထားသလို ဖြစ်နေပါမယ်။ ကိုညီရင့်နဲ့ မမဖြူ သူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်တာ”

“သူ့ကို ငါတို့မောင်နှမစာရင်းထဲ မထည့်ဘူး။ အလကား အောက်တန်းစားသွေး၊ ကလေးကချေသွေး။ နောက်...ဘယ်တော့

ဒီသားကို မကြာနဲ့။ ဆော့တာတောင်လွန်လှပြီ။ လာ...သား...

မမ သားဖို့ မုန့်တွေဝယ်လာတယ်”

သူကလေးကို ချီးပြီး ဖြူပြာညို အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလျှင် သရဖီ ညီရင့်ကို နူးစမ်းကြည့်မိသည်။ သူ့က ဒေါသကြီးသူစို့ ဖျောင်းဖျူနေအောင်ပါ။

သို့သော် ညီရင့်အသွင်က ခပ်ပြုံးပြုံး။ သရဖီ အံ့သြရ၏။

ခါင်းထိသွားလို့များ ကြောင်သွားတာလား။ တကယ်ဆို ဒီမိန်းမကြီး ဘယ်လိုဟာ ရိုက်ပေါက်။

“ကို...ကိုညီ”

“နေပါစေကွာ...သူ ဘယ်လောက်အတ္တကြီးတယ်ဆိုတာ ခင်းလည်း သိသားပဲ။ ရန်စွယ်တငေါငေါနဲ့၊ ဒေါသမီးတွေ ဘဟုန်းဟုန်းတောက်နေတဲ့ မိန်းမကြီးကို လွှတ်ပေးထားလိုက်စမ်းပါ။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ငါတော့ တရားကျတယ်”

“အမယ်...ရှင်ကများ”

“ငါ အရင်လိုမဟုတ်တော့ပါဘူးကွာ။ လူတွေ အထူးသဖြင့် ဒေါ်ဖြူပြာညိုကို ကြည့်ပြီး တရားသဘောတွေ ဆင်ခြင်မိနေပါပြီ။ သူ့ခမျာ လောဘာမီး၊ ဒေါသမီးတွေ တောက်လောင်ပြီး တစ်နေ့...တစ်နေ့ ပူလောင်နေလိုက်ရတာ။ မသေခင်က မီးသပြီဟုတ်ထဲ ချောက်နေရသလိုပဲ။ သနားပါတယ်”

“ရှင် သနားလည်း ပြီးတာပါပဲ။ သရဖီကတော့ သူ့အဖြူအစူ အစောင်းအမြောင်းတွေ မနာလို၊ ဝန်တိုမှုတွေကို ခံရလွန်း၊ မြင်ရလွန်း

လို့ ရိုးနေပါပြီ။ ရှင်ကိုပဲ စိတ်ပူတာပါ။ ရှင် မခံနိုင်ဖြစ်ပြီး ထပေါက်တဲ့ ကြရင် ရှင်က ဒုက္ခိတ”

“ငါ့ကို ဒုက္ခိတ၊ ဒုက္ခိတနဲ့ မပြောစမ်းပါနဲ့ကွာ။ မနှိမ်စမ်းနဲ့”

“ဪ...အစ်ကိုရယ်...သရဖီ ချစ်လို့ယူထားတဲ့ ယောက်ျားပါတော်။ နှုတ်ပဲ ကျိုးကျိုးကန်းကန်း ကိုယ့်ယောက်ျားကိုယ် တန်ဖိုးထားပါတယ်။ သမ္မတကြီးနဲ့တောင် မလဲနိုင်ပါဘူး”

“သဘာသာနေတဲ့ သမ္မတကို သွားပြီး ကြာမပစ်စမ်းပါနဲ့ကွာ။ ကဲ...ငါ ထမင်းဆာပြီဟေ့...အစ်ကိုကြီးနဲ့ ပုန်းညက်ဖို့ ပြန်အလာတိုစောင့်ရဦးမှာလား”

“မစောင့်ရပါဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်က တောင်ကြီးထိအောင် သွားရမှာ”

“ဟင်...ရှင်ပြောတော့ ပဲခူးတင်ဆို။ အပျိုလေးတစ်ယောက်ကို တောင်ကြီးထိ ခေါ်သွားရင် နေချင်းပြန်လာလို့ ရပါ့မလား။ ဒုက္ခိတပါ။ ကျွန်မညီမတော့ ရေတိမ်နစ်ပါပြီ”

“အောင်မယ်...ငါ့အစ်ကိုလို လူမျိုးကပဲ မင်းညီမကို အလုပ် လုပ်ပါစေဦး”

“ရှင်နော်...ရှင်အစ်ကိုက ဘာမို့လဲ”

“ယောက်ျားကောင်း၊ ယောက်ျားမြတ်ပေါ့...မင်းညီမကို ကြိုက်ပဲကြိုက်ပါစေဦး”

“မကြိုက်ဘဲ ကြောရုံကြောသွားမှာစိုးလို့ပေါ့”

“စိတ်ချ...ငါ့အစ်ကိုက ဒီစိတ်မျိုးမရှိဘူး။ ကြိုက်လည်း အတည်ကြိုက်မှာ။ ယူလည်း အတည်ယူမှာ”

“ရှင်...ဘာပဲပြောပြော ကျုပ်တော့ ရင်ပူလာပြီတော်...အိပ်ပါလေ...ကျုပ်တို့ညီအစ်မက တော်တို့ညီအစ်ကိုရဲ့ လက်ခုပ်ထဲ အရေတွေဖြစ်နေပြီပဲ။ ရှင်တို့ သွန်သွန်မှောက်မှောက်”

“ကဲ...တော်စမ်းပါကွာ...ရုပ်ကြမ်းကြီးနဲ့ နွဲ့မနေစမ်းနဲ့။ အမင်းပွဲသာ သွားပြင်...စားကြမယ်။ ဒီနေ့အဖို့ ဒီအိမ်မှာ ငါ ဗိုလ်ပဲ”

“ရှင် ဗိုလ်မဟုတ်ဘူး။ ဒေါ်ဖြူပြာညို...ဗိုလ်”

“အေးလေ...သို့လုပ်ချင်လည်း လုပ်ပါစေ။ မတော်ချင်လည်း အချေရတဲ့ ငါ့အစ်မ...မင်းယောင်းမကြီးပဲကွာ...သည်းခံလိုက်ပါ”

“ခုမှ မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနဲ့ တွေ့ရတော့တယ်”

“မင်းကလည်း တော်လေးဝဝင်တဲ့ ဇနီးချောလေးပါ။ ကဲ...ငါ့ကို တွန်းခဲ့ပေတော့”

မြသရဖီ ညီရင်ရဲရင်ဘတ်ကို လက်သီးဆုပ်နှင့် ဖွဖွထုလိုက်ပေမယ့် သူ့ဦးချက် ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ တွန်းယူခဲ့ပါသည်။

လမ်းကောင်းကောင်း လျှောက်တတ်ပြီဖြစ်ပေမယ့် သမီးငယ် အကလည်း သူ့အဖေရဲ့ပေါင်ပေါ်မှာ ကုတ်ဖို့ တက်ထိုင်လာလေရဲ့။

စိတ်ရှုပ်စရာတွေကြားထဲမှ သုခဘုံလေး။ (သို့မဟုတ်) ကမ္ဘာ့ကမ္ဘာထဲမှ အိုအေစစ်။

အခန်း (၁၉)

ပုန်းညက်ပျို...

မနက် (၆)နာရီလောက်မှာ သူမရဲ့အခန်းတံခါးကို လာ

တော့ အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် တံခါးဖွင့်ပေးရသည်။

သူပုံစံက ဝတ်စုံပြည့်နှင့်။ ခရီးတစ်ခုခုကို သွားမည့်ပုံ။

“မျက်နှာဝသစ်၊ အဝတ်လဲစမ်း...အရေးပေါ်ကိစ္စတစ်ခု

ကိုယ်ခရီးထွက်ရမယ်။ ဖုန်းဝင်လာတယ်”

“ထွက်လေ...ထွက်ပေါ့။ ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ လာ

လဲ”

“မင်းပါမှဖြစ်မှာမို့ပေါ့။ မင်း အဖော်လိုက်ခဲ့ရမယ်”

“ဘာကိစ္စမို့လဲ”

“ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတစ်ခုပါ။ မင်းလျှောက်မှဖြစ်မယ်။ မင်း နှင်းပေးမှရမယ်”

“ဘာတွေမှန်းလည်း မသိဘူး”

ပုန်းညက်ပျို စိတ်ရှုပ်ထွေးနေမိပါသည်။ သူ့အိမ်ရောက်သည့် နက်တွေအားလုံး စိတ်အေးချမ်းရသည်ကို မရှိ။ အထိတ်ထိတ် အလန့် သန့် ကျိုးလန့်စာစားနှင့်။

“ကျွန်မကို မလိုခွဲတပတ်နဲ့ ခေါ်ထုတ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ချစ်”

“အောင်မာ...ဒီမှာလည်း မင်း ငါ့လက်ခုပ်ထဲက ရေပါ။ ဒါတို့များ ငါက ဘယ်ကို ထမိခေါ်နေရဦးမှာလဲ။ လုပ်...မြန်မြန် ဆုမ်း။ ငါ အိတ်ပြင်လိုက်မယ်။ သွား...မင်း...ကိုယ်လက်သန့်စင် ခိုက်”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်ကိုသွားမှာမို့ အဝတ်တွေ ထည့်နေရဦး မှာလဲ”

“အခုက ချမ်းတယ်လေ။ ဆောင်းတွင်းကြီး...အဝတ်ထည့်ရ ခိုမှာပေါ့”

“သိပ်ရှုပ်တာပဲ”

ပုန်းညက်ပျို ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ ကိုယ်လက်သန့်စင်နေခိုက် သူတို့ယံတိုင်း အဝတ်အိတ်ပြင်ပေးနေ၏။

နေရာတကာပါတဲ့လူကြီး။ သူပဲသိ၊ သူပဲတတ်။ ပုန်းညက်ပြီး ထွက်လာတော့ သူ သူမ၏အတွင်းခံတွေကို အိတ်ထဲထည့်နေတာ။ ပုန်းညက်ဖို့ အပြေးဆွဲလှရ၏။

“ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ မရွံ့ဘူးလား”

တကယ်က သူမ ရှက်နေတာ။ စဉ်းစားကြည့်လေ။ ဘာရာ... တွေ၊ under wearတွေကို ထည့်နေတာ။

“ကဲ...ထည့်...ထည့်။ သွားကြမယ်”

“ဪ...တော်တော်ခက်တဲ့ လူကြီးပဲ။ ကျွန်မ အဝတ်ထည့်မယ်။ သနပ်ခါးလိမ်းဦးမယ်”

“ကြာလိုက်တာကွာ...ရှေ့...ဒါပဲဝတ်၊ သနပ်ခါး ငါ သွေးပေးထားမယ်။ အဝတ်အရင်လဲ”

“ရှင် အပြင်ထွက်ပါ။ ကျွန်မ ဘယ်လိုအဝတ်လဲရမှာလဲ။ နေစမ်းပါဦး...ရှင်အရေးပေါ်က သေရေးရှင်ရေး အရေးပေါ်လား”

“ဟုတ်တယ်...သေရေးရှင်ရေး အရေးပေါ်မို့ မင်း... ဒီလောက် ခယ်နေတာ။ ရှက်မနေနဲ့။ မင်းကို ငါ မကြည့်ဘူး”

“သေသာသေလိုက်ချင်တော့တယ်။ ဘယ်လိုဝင်ကြေးလဲ ဆပ်နေရပါလိမ့်”

ပုန်းညက်ဖို့ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး အဝတ်လဲနေတုန်း သူတကယ်ပင် သနပ်ခါးသွေးထားပေးတော့ သူမ အံ့သြရသည်။ ဘာကြီးလဲ။ ဘယ်လိုလူကြီးလဲ။ ဒါဟာပဲ ဖြားယောင်းမှုတစ်ခုလား။ သူမ ခပ်မြန်မြန်ပင် သနပ်ခါးလိမ်းပြီးချိန်မှာ သူက ပုန်းညက်

အခန်းထဲမှ ဆွဲထုတ်ခဲ့သည်။ နောက် အခန်းတံခါးပိတ်လိုက်၏။

“ ၆ နာရီခွဲပြီ...အချိန်မီ မရောက်မှာစိုးရတယ်”

“မမတို့ကို ပြောရ၊ ခွင့်တောင်းရဦးမယ်လေ”

“မလိုဘူး။ ဒီအိမ်မှာ ကိုယ်လူကြီး။ ကိုယ်ပဲ အိမ်ထောင်ဦးစီး”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မက မမသရဖီရဲ့ညီမလေ”

“ရှည်လိုက်တာကွာ...သေရေးရှင်ရေးပါဆိုမှ”

“အင်”

တကယ်ပင် သူမကိုရော အိတ်တွေကိုပါ ဆွဲပြီး သူအိမ်ပေါ်မှ လာတော့ အိမ်မှာ မည်သူမှ မနိုးကြသေးပါ။

အိမ်တံခါးဖွင့်၊ ခြံတံခါးဖွင့်နေစဉ် မသိတာအနားသို့ ပြေးလာ ဖြင့် သူက ပြောလိုက်သည်။

“ငါတို့ ခရီးထွက်မလို့၊ အိမ်ကို သေသေချာချာ စောင့်ရှောက်။ ဒီဟယ်ဒိုလား။ ညီရင့်ကလည်း ဒုက္ခိတ။ ငါ့အစ်မကလည်း ခြေထမ်းက ခပ်ကျဲကျဲ။ နင်တို့ လိမ္မာပါးနပ်မှပဲ”

“စိတ်ချပါ ဆရာ။ မသိတာတို့ သိပါတယ်”

“အေး...ငါ့ညီကို ပြီးမှ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

“သူတို့ ကားထွက်လာသည်က စူပါမားကက်တစ်ခု။ သူမကို အချွတ်ပင်မနေ။ သူ့ဘာသာ ဇတ်ဇတ်နှင့် လိုတာဝယ်နေသည်။

နောက် နာရီကြည့်ပြီး သူပုံစံက ပျာပျာသလဲ။

“လေယာဉ်ဆိုက်လောက်ပြီ...ဒုက္ခပဲ”

“ရှင်...လေယာဉ်နဲ့ ကျွန်မတို့က ဘယ်ထိသွားရမှာလဲ”

သူမကို ဘာမှပြန်ပြောမနေဘဲ လက်ဆွဲကာ ကားထဲဝင်၊ မောင်းထွက်ပြန်သည်။ သည်တစ်ခါ သူ မောင်းနေတာ လေယာဉ်ကွင်းဆီ ပုန်းညက်ဖို့ ဘာမှပြောမနေချင်တော့။ အိမ်မှာ အရေးကြီးသည့်အချိန်။ ဒီလူ ဘာကပိုပြီး အရေးကြီးနေရတာလဲ။

မင်္ဂလာခုံလေယာဉ်ကွင်းရောက်တော့ သူမက ကားထဲမှာ ကျန်ရစ်ပြီး သူတစ်ယောက်တည်း ဧည့်သည်သွားကြရ၏။ ပုန်းညက်ဖို့ စောင့်နေရသည်ပါပဲ။

သူမ ကိုယ်ဝတ်လာခဲ့တာ အဆင်ပြေမပြေ ငုံ့ကြည့်ရသည်မှာ ခုမှ။ အိပ်ရာထကတည်းက သေပြေးရှင်ပြေး လာခဲ့လိုက်ရတာ ယခုထိ ဘာမှ မစားရသေး။ နာရီကြည့်တော့ (၈)နာရီထိုးတော့မည်။

သူမ ကားမှန်ထဲမှ ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ် ကြည့်ရသည်။ ကျောက်စိမ်းရောင်ဝတ်စုံအိမ်လေးက သူမနှင့်ကွက်တိ။ သနပ်ခါးမုန်မုန်လေးမှာ ပါးကွက်လေးက လိမ်းနေကျစတိုင်။

နောက် ဆံပင်ကို အထူးပြင်ဆင်မနေအားတာမို့ တစ်ပတ်လုံး ပိုနေသည့် ဆံနွယ်တွေက ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ကပိုကရို။

သူမက ဆံနု၊ ဆံယဉ်များသူမို့ ဆံနွယ်လေးတွေ ဖွာရရာ။ ပင်ကိုနှုတ်ခမ်းလေးက ချမ်းတာနှင့်ရောပြီး ပန်းခရမ်းပြာ ဘာဆေးမှ ကူစရာမလိုဘဲ နီနီနန ဂျိတ်ပေမယ့် ယခုတော့ ပန်းခရမ်းပြာ။

သူမမှာ အနွေးထည်ရယ်လို့ ဟုတ်တိပတ်တိ မရှိ။ သူဝယ်သည့် အိတ်တွေကို ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ အနွေးထည်လည်းပါ၏။

မီးလား။ အို...သူ့ဧည့်သည်ဖို့နေမှာပါ။

ကားပေါ်မှာ သူမတစ်ယောက်တည်း ဗျာများနေတုန်း လေယာဉ်ကွင်းဆီသို့ ကြားလိုက်ရပြီး မကြာမီ ကားဆီသို့ အလွန်စမတ်ကျသည့် ခြင်္သေ့သူတစ်ယောက်ကို ဦးရဲရင့် ခေါ်လာခဲ့လျှင် သူမမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား။

ထိုင်းမလား၊ အမေရိကန်မလား...နိုင်ငံခြားသူပီပီ အသားက ချဉ်း၊ ရုပ်ကဖြောင့်ဖြောင့်၊ အင်တာနေရှင်နယ်စတိုင်။

စကတ်လှလှ၊ အင်္ကျီလှလှနှင့်။ အပေါ်မှ ကုတ်ကအစ ကြည့်တိုင်း နေလိုက်တာ။

ဦးရဲရင့်က ထိုအမျိုးသမီးကို ဘာစကားတွေပြောမှန်းမသိ။ သူမကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောနေ၏။ နိုင်ငံခြားသူပုံစံကလည်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့။ သူမကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သေး၏။

နောက် သူမကို တင်ဆောင်ကာ သူကား လေယာဉ်ကွင်းမှ ထွက်ခဲ့တော့ ပုန်းညက်ဖို့ မအောင်နိုင်။ သိချင်စိတ်က ပြင်းပြင်းကြီးကြီး။

“အဲဒါ...ဘယ်သူလဲဟင်...ရှင်ရည်းစားလား”

“အင်း...ဆိုပါတော့”

သူပုံစံနှင့်လေသံက မမီးမခန့်။ ကြည့်စမ်း...ဟိုနေ့ညကတင်သူမကို ပွေ့လိုက်ဖက်လိုက် လုပ်ခဲ့ပြီး ပုန်းညက်ဖို့ ဒေါ်ပွသွား၏။

“အဲဒါ ကျွန်မကို ဘာကိစ္စခေါ်လာတာလဲ။ ရှင်တို့နှစ်ယောက် ခြင်္သေ့မှာ ကျွန်မက ဆေးရိုးသည် ကန်လန်ပြန်နေမှာပေါ့။ ရှင်ဟာလေ

ဘာမှန်းညာမှန်းကို မသိဘူး”

“သူက ကိုယ့်ရဲ့ရည်းစားဟောင်းပါ။ အားနာနေရမှာမို့ မင်းကို ခေါ်လာတာ”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

နိုင်ငံခြားသူက ကားနောက်ခန်းမှာမှ သူတို့နှစ်ယောက် စကားများခွင့်ရနေ၏။

“ဆိုတာပေါ့၊ သူ့ကိုယ်က ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတော့ နှစ်ယောက်တည်းသာဆိုရင် ပြန်ပြန်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် မင်းတို့ ဓားစာခံလုပ်ဖို့ ခေါ်လာတာ”

“တော်တော် မတရားတဲ့လူကြီး... သစ္စာလည်းမရှိဘူး။ သူ့ဘာအပြစ်ရှိလို့ ပစ်ထားခဲ့ရတာလဲ”

“ပစ်ထားခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲလေ... နိုင်ငံမှမတူကြတာ။ ကိုယ်ပြန်လာတော့ သူလည်း ကျန်ခဲ့တာပေါ့”

“ရှင် ဘယ်တရားမလဲ။ ရှင်တို့မှာ ကလေးတွေ ဘာတွေပေးမရဘူးလား”

ပုန်းညက်ဖို့ တော်တော်တင်းနေမိသည်။ ယောက်ျားတွေဟာ ဒီလိုပဲ။ တစ်ချို့ကွယ် တစ်မယ်မှ၊ အိုင်တွေတိုင်း ခြေဆေးတတ်ကြတယ်။

မကျေနပ်ပါဘူး။ သူမ သူ့ကို တစေးနှုတ်။

“ဘာလို့ရမှာလဲ။ လင်မယားတွေမှ မဟုတ်တာ။ တော်စမ်းကွာ... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေမှန်းကို မသိဘူး။ အပျိုလေးတစ်ယောက်”

“ဟိုက ရှင့်ကို အောက်မေ့လို့ လိုက်လာတာမဟုတ်လား။ နှုတ်က ဒီလို ရက်ရက်စက်စက် မလုပ်သင့်ပါဘူး”

“ငါတို့ကွဲကွာခဲ့တာ ကြာပါပြီကွာ... (၅)နှစ်တောင်ကျော်ပြီ။ ညီမက မိန်းမယူရင် နိုင်ငံခြားသူကို ယူချင်တာမဟုတ်ဘူး။ မြန်မာလေးတစ်ယောက်ကိုပဲ ယူချင်တာ။ အပျိုစင်စစ်စစ်လေး၊ အရိုင်းလေး ယူချင်တာ”

“ဒါတော့ရှင် ဘယ်တရားမလဲ။ သူမက သားသမီးကို ကြောရုံ ကြောခဲ့တာ”

“ကဲ... တော်ပြီ... တော်ပြီ။ နားမလည်ရင်လည်း အလိုက် အထိုက်သာ ကြည့်နေပါကွာ။ ကိုယ့်တရားနဲ့ကိုယ်ပဲ စီရင်ပါမယ်”

ပုန်းညက်ဖို့ ဘာစကားမှမပြောတော့တာ သူ့ကို မကျေနပ်လို့ပါ။ ကြည့်စမ်းပါဦး... ယောက်ျားတွေများ ရက်စက်လိုက်ကြတာ။ ထိုယုံကိုချစ်လို့ လိုက်လာခဲ့သည့်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရင်ဝဲဆီးပြီး စုံကန်ရက်ကြသည်။

သူမကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ရှောင်လွှဲမလိုတဲ့။ ပြီး ဘယ်ကို ခေါ်သွားဦးမည်မသိ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ သူမက ကြက်မဟုတ်၊ ကျီး မဟုတ်။

ပုန်းညက်ဖို့ စဉ်းစားကြည့်မိပြန်သည်။ သူနှင့်ကိုယ်ကရော ဘာလဲ။ ဘိုဟိန်းသီချင်းထဲကလို ရည်းစားလည်းမဟုတ်၊ ဘာလည်းမဟုတ်။

သူပါးစပ်မှ ပြောချင်တိုင်းပြောနေသည့် စကားတွေကိုလည်း

ပန်းညက်ပျို တစ်လုံးမှမယုံ။ မိန်းကလေးမို့ ကိုယ့်ဘေးကိုယ် ကြည့်
ရှောင်ရမှာ။

ပဲလှော်ကြား ဆားအညပ်မခံနိုင်။

“ကျွန်မ ဆာပြီ...ရှင်က ဘယ်ထိ ဟန်နီးမွန်းထွက်မလို့လဲ။
တော်တော် စတန်ထွင်တဲ့လူ။ ဧည့်သည်ကို အိမ်ခေါ်သွားလည်း
ရသားနဲ့”

“ကျေးမယ်...ရှေ့မှာ ဆိုင်ကောင်းကောင်းရှိတယ်။ သူတ
မြန်မာပြည်ကို ခုမှ ရောက်တာဆိုတော့ ရွှေစက်တော်၊ ပုဂံနဲ့
တောင်ကြီး၊ အင်းလေး ပို့ပေးပါတဲ့”

“ဟင်...ဒါဆို ၄-၅ ရက်ကြီး ကြာနေမှာပေါ့”

“အင်းလေး...ကြာကြာပေါ့။ သူ့မျှာ ကမ္ဘာတစ်ဖက်ခြမ်းက
တောင် လာရတာ”

“အမယ်...လေသံက အရမ်းကရုဏာသံ ပေါက်နေပါလား။
ကျွန်မက ရှင်တို့ကြားထဲ လိုက်ရှုပ်နေရမှာလား...ရှင်”

“ရှုပ်တယ်သဘောမထားပါဘူးကွာ...ပါရမီဖြည့်တယ်ပဲ
သဘောထားပါတယ်”

“လာ...လာချည်သေး”

ပန်းညက်ပျို နှုတ်ခမ်းတစ္ဆေ ဖြစ်နေတာကို ရဲရင့် သဘောတွေ
ကျနေမိသည်။ သူ့ရဲ့ ကောင်မလေးဟာ ကပိုကရီနှင့်မှ ပိုလှနေပါလား။

ကျောက်စိမ်းရောင်ဝတ်စုံအိမ်လေး၊ ဆံနွယ်လေးတွေ ကပိုကရီ
နှင့် သိပ်လှတဲ့ ကောင်မလေး။ နှုတ်ခမ်းလေး ယန်းခရမ်းပြာဖြစ်နေတာ

တော့ ချမ်းလို့ဖြစ်မည်။

နေပလေ့စေ။ နွေးနေရင် လူကို ပိုပြီး ရန်လုပ်နေမှာ။ အင်း...
ဒါလေးနှင့် ခရီးသွားရလို့ကတော့ ကမ္ဘာကြီးကိုတောင် ဆယ်ပတ်
ဆောက် ပတ်လိုက်ချင်ပါရဲ့။

နာရီကလောက်ကြာတော့ သပ်ရပ်သည့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွေကြ
သဖြင့် သူတို့အဖွဲ့ နံနက်စာ ဆင်းစားကြသည်။

နိုင်ငံခြားသူလေးကို သူ မြန်မာနာမည်ပေးထားတာ ယူနေပါ။
သူနှင့်သက်တူရွယ်တူမို့ ယူနေအသက်လည်း သုံးဆယ်။

ဒီအရွယ်ဟာ ပိုမိုပြီး ရဲတင်းသွက်လက်နေပြီမို့ သူ ပန်းညက်ပျို
တို့ စားစာခံခေါ်လာခဲ့တာ။

ရည်းစားဟောင်းဆိုပေမယ့် မိတ်ဆွေအဆင့်လောက်ဖြစ်သွားပြီ
ဧဟုတ်ပါလား။ သူမလည်း တရားဝင်အိမ်ထောင်ပြုမထားပေမယ့်
သားတစ်ရာ၊ မြေးတစ်ဖြာလောက် ရနေမည်ပုံ။

ဘာမှမပြိုကြတာ အကောင်းဆုံးပေါ့။ ကိုယ့်နိုင်ငံလာလည်ခိုက်
ဧည့်ဝတ်ကျေလိုက်မည်။ ကိုယ့်ဘက်က ကာဗာကောင်းကောင်း
ထုထားပြီးပြီ။

(၃)ယောက်အတူ နံနက်စာစားပြီး ကားဆက်ထွက်ခဲ့သည်။
ဒီည ရွှေစက်တော်မှာ နားမည်။

ဘုရားလည်းဖူးရင်း လိပ်ဥလည်းတူးရင်း လိပ်မကြီးလည်း
ဖမ်းရင်းဆိုသလို သူ တစ်ချက်တည်းနှင့် လေးငါးချက်လောက်ပြတ်
အောင် လုပ်နေမိသည်။

၁၇၂ က ကြယ်စင်ပျံ့နေ

ဧည့်သည်ကိုလည်း ဧည့်ဝတ်ကျေ။ သူလည်း စိတ်ညစ်စရာ
ကောင်းသည့် အခြေအနေမှ ခေတ္တရှောင်ထွက်ရာရောက်။ နောက်...
ဂျစ်ကန်ကန် ကောင်မလေးကိုလည်း လက်ဆင်ပေးရင်းပေါ့။

ပြည်ရောက်တော့ ခေတ္တနားကြပြီး ညနေ ရွှေစက်တော်
အရောက် မောင်းဖို့ စီစဉ်ရသည်။

၁၇

အခန်း (၂၀)

ရွှေစက်တော်နှင့် မုန်းချောင်းရေ၊ တောင်ကျချောင်းရေက
ကြည်လင်ပြီး ပျော်စရာ ရေချိုးချင်စရာကောင်းပေမယ့် မုန်းညက်ပျို
ချိုးချင်။

သူမက ရေကြောက်သူ။ ငယ်ငယ်တုန်းက ရေနစ်ဖူးတာရယ်၊
တောင်းတွင်းမို့ ချမ်းနေတာရယ်ကြောင့်ပါ။

အဆေးပိုင်းကလာသည့် ယုဇနနှင့်ဦးရဲရင့်ကတော့ သူတို့ကိုယ်
သူတို့ ငပလီရောက်နေသလားပင်။

သို့သော် ယုဇနက အဝတ်အစားနှင့်ပင် ရေထဲဆင်းတာပါ။
တောင်းဘီရည်နှင့်၊ တီရှပ်နှင့် ဆင်းတာမို့ အမြင်မရိုင်း။

ရိုင်းနေတာ ဦးရဲရင့်။ ဘောင်းဘီပြုကြီးက ခူးရောက်နေပေမယ့် အပေါ်ဝိုင်းက ဗလာ။ အခြားယောက်ျားတွေလည်း ဒီလိုပဲ ချိုးနေကြပေမယ့် ပုန်းညက်ဖို့ သူ့ကို မကြည့်ရဲ။ အလိုလို စိတ်တိုနေမိသည်။

ဝင်းဖန်သည်ဗလာ ကြွက်သားတွေနှင့် သူ့ကိုယ်သူ မော်အော်လိုလို၊ ကာယဗလမောင်လိုလို။ အလှတွေပြ၊ ပဲတွေပေးနေတာဟင်း။ ညှိမြဲလုပ်နေတာ။

ယုနေကို ပြတ်လည်းမပြတ်။ ယုလည်းမယူချင်။ ငါးစိမ်းမြင့်၊ ငါးကင်ပစ်ချင်နေတဲ့ လူကြီး...ဟင်း။

ပုန်းညက်ဖို့ကတော့ သူတို့ ရေခိုနေတာကို ကြည့်ဖို့လိုက်လာရုံ။ လူတွေ ပျော်ရွှင်စွာ ရေကစားနေကြတာကိုကြည့်ပြီး သူ့ကတော့ ကမ်းစပ်ရေစင်ပေါ်မှ သူတို့အစား ချမ်းနေမိသည်။

ယုနေကို လူတွေက နိုင်ငံခြားသူမို့ ကြည့်ကြသလို သူမကိုလည်း လှလို့ကြည့်တာပါပဲ။ ဦးရဲရင့်ကလည်း မင်းသားရုံးလောက်သူ။

ပုန်းညက်ဖို့ ဟိုထေးသည်ထေးနှင့်ရှိနေခိုက် ဗွမ်းခနဲ ရေထဲသို့ ဆွဲချခံလိုက်ရသည်ကြောင့် လူက လိပ်ပြာလွင့်လှလှ။

“အား”

ဦးရဲရင့် သူမကို ရေထဲဆွဲချတာ။ ရေက ရင်ဆို့လောက်ရှိပြီး ရေစီးကလည်း သန်နေလေရာ ပုန်းညက်ဖို့ သူ့ကိုပဲ ကြောက်လန့်တကြား ဖက်ထားရပါသည်။

“ဒီခွင်ကို လိုချင်တာ...ကြောက်ရင် ဖက်ထားနော်... အားမနာနဲ့”

လူတွေက သူတို့စုံတွဲကို ဓာတ်ပုံတွေ တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ကြသည်။ ယုနေကလည်း ရိုက်သည်။

လူတွေ ပွဲတော်ရုံးနေသည့်အထဲမှာ ရေထဲမျောသွားမှာစိုးလို့ သူ့ကိုပဲ ဖက်ထားရသည့်အဖြစ်။

ရွှေစက်တော်မှာ ဘုရားဖူးလာသူတွေ များလွန်းလို့ အခန်းတွေက များများမရ။ မိသားစုခန်းတစ်ခန်းပဲ ရသည်။

ပုန်းညက်ဖို့ကတော့ ဦးရဲရင့်ကို မယုံ။ ဒီလူကြီး ရိုးမှရိုးရဲလား။ ဉာဏ်ဆင်တာများလား။ မချောနှစ်ယောက် ကိုယ်တစ်ယောက် ဓာတ်လမ်းဆင်မလို့လား။

ထုံးစံအတိုင်း နေရာယူရတော့ သူမကို အလယ်မှာထားသည်။ ပုန်းညက်ဖို့ ကဏ္ဍိကချောင်ကျပစ်၏။

“ကျွန်မ အလယ်မှာ မအိပ်တတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ငါ အိပ်ရမှာလား”

“ရှင့်ဘာသာ အိပ်ချင်အိပ်...မအိပ်ချင်နေ။ ကျွန်မ ကုတင်ပေါ်က ဆင်းအိပ်မယ်”

“ရတယ်...သိပ်ရပေါ့”

ဘာရတာလဲတော့ မသိ။ မိသားစုကုတင်ပေါ်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ထားခဲ့ပြီး သူမ အခန်းကြမ်းပြင်မှာ ဆင်းအိပ်သည်။ တစ်နေ့လုံး စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်နေမိတာကြောင့် ပုန်းညက်ဖို့ ချက်ချင်း အိပ်ပျော်သွား၏။

စောင်တစ်ထည်လုံးကို ကိုယ်လုံးမှာ မမီလိုပတ်ပြီး အိပ်ပစ်လိုက်

တာပေါ့။ သူမ နိုးတော့ ဝိုးလင်းနေပြီ။

ဆောင်းအေးပေမယ့် နွေးထွေးမွှေးမြသည့်အဖြစ်က ဘာလဲ။ တစ်ညလုံး နွေးနွေးထွေးထွေး အိပ်ရသည်မို့ အိပ်မက်တွေကလည်း သာတောင့်သာယာ။

အိပ်မက်ထဲမှာ မေမေနှင့် ပုန်းညက်ဖို့ ပုန်းညှာညှာလှည့်လှည့်က သွားလို့။ အပြင်မှာ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင်အေးပေမယ့် အိပ်မက်ထဲမှာ တော့ နွေးနွေးရသေး။

ဥဩလေးတွေပင် ညာတာပါတေးနဲ့ တွန့်လို့။

အိပ်မက်ထဲမှာ ပုန်းတွေက မွေးပါဘိ။ သားအမိနှစ်ယောက် လက်ချင်းတွဲပြီး လျှောက်သွားနေကြတုန်း သူမကလည်း မေမေတို့ ရင်တွေဘာတွေ ဖွင့်လို့။

မေမေ မရှိတော့တာတည်းက နွေးထွေးမှုမရှိတော့သည့် လောက ကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဖြစ်ကျော်နေခဲ့ရသည့် အကြောင်း။

ပြောရင်းမှ အသံတွေတုန်၊ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာလျှင် မေမေ က သူမကို သနားကြင်နာစွာဖြင့် ဝိုးဖဲကတ္တီပါ ကော်စောပေါ်မှာ ယုယစွာ ပွေ့ချီထိုင်လိုက်သည်။

“သမီး... မောပန်းလှပါပြီ မေမေရယ်... သမီးဘဝမှာ ကွန်နီ စရာ အရိပ်ရယ်လည်း မရှိတော့ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ ကန္တာမြိုင်လယ်မှာ အထီးကျန်ဘဝနဲ့ ခက်ခဲစွာ လျှောက်လှမ်းရတော့မှာပါ”

“မပူပါနဲ့... သမီးရယ်... မေမေရင်ခွင်မှာ ငါ့သမီး လုံခြုံ

နွေးထွေးစွာ အိပ်နော်”

မေမေနှင့်အတူ ကတ္တီပါကော်စောပေါ်မှာ လဲလျောင်းအိပ်စက် ကြတော့ မေမေက ပုန်းညက်ဖို့ကို သူမရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ဖက်ထား ခိုက်တာ ကြားလေသွေးစရာ မရှိတော့အောင်။

မေမေက သူမရဲ့မျက်နှာလေးကို ပုံပြီး ကြင်နာစွာ မွေးတော့ သူမကလည်း မေမေကို အောက်မေ့ခဲ့သမျှ အတိုးချပြီး အားပါးတရ ခြံနွေးခဲ့သည်။ ပြန်ဖက်ထားခဲ့သည်။

အို... မွေးလိုက်တာ။ မေမေဟာ နတ်ပြည်မှာ နတ်သမီးများ ဖြစ်နေသလားမသိ။ ချောလည်းချော၊ လှလည်းလှ၊ မွေးလည်းမွေး။ ချောက်... နွေးလည်းနွေးပါသည်။

ဆောင်းဥတု၏ နှိပ်စက်မှုဟာ သူမနှင့် လားလားမှ မသက်ဆိုင် တော့ဘဲ မေမေရင်ခွင်ထဲမှာ ခိုဝင်ပြီး မေမေကို လွမ်းလွမ်းလို့ အားပါး တရ ဖက်အိပ်လိုက်တာ။

ဒီညလောက် စိတ်ကြည်နူးချမ်းမြေ့မိတာမရှိ။

ပုန်းညက်ဖို့ နိုးတော့ သူမ ခုတင်ပေါ် ပြန်ရောက်နေသည်။ နွေးထွေးသောကြားမှာဆိုပေမယ့် တိတိပပပြောရလျှင် သူမ ရောက် တော့ ဦးရဲရင့်၏ရင်ခွင်ထဲမှာ။

“ဟင်”

စောင်တစ်ထည်တည်းကို နှစ်ယောက်အတူ ခြုံထားပြီး သူမတို့ နှစ်ယောက် ကောက်ညှင်းနှစ်လွှာကို တစ်ထုပ်ပူးချည်ထားသည့်ပင်။ ပုန်းညက်ဖို့ အကြောက်အကန် ရှန်းလိုက်တော့ သူ အိပ်ပျော်

၁၇၈ က ကြယ်စင်ပျူဆေ

နေရာမှ နိုးသွား၏။ ပုန်းညက်ပျို့ပုံက ကမ္ဘာယုက်မလို ဖြစ်နေပေမည် သူကတော့ ခပ်အေးအေး။

“ဘာလဲကွာ...ဒီမှာ တစ်ညလုံး ကောင်းကောင်းမအိပ်ရဘူး ခုမှ အိပ်ကောင်းနေတုန်း”

“ဟင်... ဘာ... ဘာ... ဘာဖြစ်လို့ တစ်ညလုံး ကောင်းကောင်းမအိပ်ရတာလဲ”

အနားမှ ယုဇနကိုလည်း သူမ အားမနာနိုင်တော့ပါ။ အခြား သနစ်က သေရေးရှင်ရေးတမျှ။

“အောင်မာ...ခုမှ ဘာမသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလဲ။ ခင်မာ ငါ့ကို အတင်းဖက်၊ အတင်းနှိပ်နှိပ် သောင်းကျန်းနေတာလေ။ ငါ့ဘယ်မှာ ကောင်းကောင်းအိပ်ရတော့မလဲ”

“ဘာ...ဘာ...ကျွန်မက ရှင့်ကို...”

“ဟုတ်တယ်လေ...ယုဇန သက်သေရှိတယ်”

“ရှင်နော်...ရှင်...မြောင်လိမ်မြောင်စား မလုပ်နဲ့။ ညဦးပိုင်း ကျွန်မ ကြမ်းပြင်မှာ ဆင်းအိပ်တာ။ ကုတင်ပေါ်ကို ရှင် ယူတင်တာ မဟုတ်လား”

“ဒါကတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ငါ တင်မိပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ငါ့ဒဏ် ငါ ခံရတာလေ”

သူစကားက မရှင်းမရှင်း။ ပုန်းညက်ပျို့ ရှက်လွန်းလို့ နေမိမိ မရှိ။ အခြေအနေတွေက ပြောင်းပြန်။

မြင်းကမလှုပ်၊ ခုံက လှုပ်။

အချစ်က ကမ္ဘာကြီးကို သွက်သွက်လည်စေ ၁၇၉

ဘုရားရေ...ငါ အိပ်မက်ထဲမှာ မေမေမှတ်ပြီး မွေးခဲ့ဖက်ခဲ့မိတာ။ အပြင်မှာ တကယ်ကြီး လုပ်မိလေသလား။

တွတ်တွတ်ရဲနေသည့် မျက်နှာလေးနှင့် ပုန်းညက်ပျို့ မြေကြီးထဲ ဘီးဝင်နေချင်သမျှ သူကတော့ အသားယူပြီး ဆက်ပြောနေလေရဲ့။

“ညက အအေးလှိုင်းဖြတ်သလို အရမ်းအေးနေတော့ မင်းကို သနားပြီး ငါ တင်မိပါတယ်။ နောက် စောင်က အပိုမှမရှိဘဲ။ စောင် နှစ်ထည်မှာ မင်းကတစ်ထည်၊ ယုဇနက တစ်ထည်ယူထားတော့ ကိုယ်လည်း မင်း စောင်ခြုံထဲဝင်မိပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဇာတ်လမ်းက တော့တာပဲ”

“တော်...တော်ပါတော့...ကျွန်မ ရှင့်ကို မေမေ မှတ်လို့ ဖက်မိတာပါ”

“မင်းဖက်တာက ကိစ္စမရှိဘူး။ ကိုယ်က အရပ်ကြီးမှမဟုတ်တာ။ သွေးဆူတာပေါ့”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်လေ...မင်းက ဖက်ရုံတင်မဟုတ်ဘူး။ ရင်ခွင်ထဲ အတင်းတိုးဝင်၊ အတင်းနှိပ်သေးတာ။ အဲဒါလည်း မင်းမေမေမှတ်လို့ ဝဲလား။ သားအိမ်ချင်း ရင်ခွင်ထဲထည့်ဖက်ထားတာ။ နှမ်းတာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ လင်မယားတွေ၊ သမီးရည်းစားတွေပဲ မြင်ဖူးတယ်”

သူစကားတွေက ခပ်ကြမ်းကြမ်း။ သူက ထမင်းစားရေသောက် ပြောနေပေမယ့် ပုန်းညက်ပျို့ နေရာမရှိတော့။

သူ့အပြစ်က ကိုယ့်အပြစ်ဖြစ်နေပြီ။ ကိုယ်ကပဲ ပြန်ပြီးတောင်းပန်

ရမည်ပုံ။ ပန်းညက်ပျို အရွဲ့တိုက်ချင်စိတ်က ထောင်းခဲ။

“ဒါဖြင့် ရှင်ကို ကျွန်မက လွန်ကျူးမိတယ်ပေါ့။ ရှင် နန်းနာ သွားတယ်ပေါ့။ ရဲစခန်း သွားတိုင်လိုက်ပါလား။”

“အဲဒါပြောတာပေါ့။ ဥပဒေက မိန်းကလေးတွေဘက်မှာ ချီတယ်လေ။ ငါတို့က နမ်းမိ၊ လွန်ကျူးမိရင်သာ အပြစ်ဖြစ်မှာ မိန်းကလေးတွေက စပြီး လွန်ကျူးလို့ အပြစ်မရှိဘူး။”

“အဲဒီတော့ ကျွန်မ ရှင်ကို ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။”

“ဘာမှမလုပ်ပေးရပါဘူး။ ကိုယ့်ကလည်း အရပ်ကြီးမဟုတ် တော့ အနည်းအပါး လိုက်လျောညီထွေ ပြုမူတုံ့ပြန်မိတာလေး ဘာလေး ရှိမိတာမို့ ဓွေမယူကြေးလို့ ပြောချင်တာပါ။”

တော်တော်တရားကျဖို့ကောင်းတဲ့ လူကြီးကို ပန်းညက်ပျို မုန်းမုန်းနှင့် တွန်းထိုးပြီး အိပ်ရာပေါ်မှ ကမ္ဘာ့ရှုထိုး ဆင်းလိုက်သည်။

တော်ပါသေးရဲ့...ညက ဂွမ်းဘောင်းဘီရှည်လေးနှင့် ဆွယ်တာ လက်ရှည် ဝတ်အိပ်မိပေလို့။ လုံလုံခြုံခြုံ။ လုံချည်နှင့်သာဆို ပေါ်ပေါ် ရော်ရော် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ။

သူ့အပြုအမူတွေ၊ သူ့အပြောတွေဟာ ဟိုဘက်စွန်းရောက်လိုက် သည်ဘက်စွန်းရောက်လိုက်။ ပန်းညက်ပျို သူ့ကို မုန်းသည်။

သူမ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ။ သူ့အိမ်မှာနေမိတာနှင့် သူ နှိပ်စက် တိုင်းခံရမှာလား။

သူ့ဘာသာ ယူနေနှင့် ပြန်ငြိချင်ပြီ။ မငြိချင်နေ။ အဝိုတွေ။ ပန်းညက်ပျို အခန်းထောင့်မှ ကိုယ့်အထုပ်လေးကိုဆွဲကာ မိရာ

အားတစ်စီးစီးနှင့် ရန်ကုန်ပြန်ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်သည်။

သူ့ဘာသာ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ဆက်လျှောက်။ သူမ မပါတော့ ဘူး။ ပန်းညက်ပျို အဝတ်တောင်လဲမနေတော့ဘဲ အဝတ်အိတ်ယူကာ အခန်းထဲမှ တောက်လျှောက်ထွက်သွား၏။

“ဟေ့...ဟေ့...ဟိုကောင်မလေး ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ။ ပြန်လာနဲ့...ပြန်လာနဲ့စမ်း။”

သူလည်း အိပ်ရာထဲမှ အတင်းကျော်ခွဲထွက်ကာ ပန်းညက်ပျို နောက်သို့ အပြေးအလွှားလိုက်ရသည်။ သူကလည်း အစလွန်သွား သေကန်း။

စလိုစမှန်းမသိသည့် ကောင်မလေး။

ရဲရင့်မာန်ဟန် အခန်းပြင်ရောက်တော့ ပန်းညက်ပျို လှေကားသို့ ဝင် ရောက်နေပြီ။ တည်းခိုသည့်ဟိုတယ်အပြင် မရောက်ခင် သူ အပြေးအလွှား လိုက်ဆွဲရ၏။

“ဘယ်ကိုလဲ...ခွေးမလေး...စလိုစမှန်း မသိဘူးလား။”

“မသိဘူး...ရှင်...ရှင်...ကျွန်မကို။”

“ဘာမှ မကျူးလွန်ရကြောင်းပါဗျာ။ အဲ...ပါးလေး၊ နဖူးလေး တွေ အခါတစ်ရာလောက်စီ နမ်းမိတာလေးလောက်...”

“ဘာ”

“စတာ...စတာ...ဘေးမှာ ယူနေရှိနေတာပါကွာ။ ကုတင် လေးက ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါ။ ဘာမှလှုပ်ရှားလို့ မရပါဘူး။ မပူပါနဲ့။ လာပါကွာ...ယူနေ အားနာဖို့ကောင်းပါတယ်။ ရွှေစက်ကော် ပူးပြီး

၁၂ ကို ကြယ်စင်ယုနေ

ရင် ပုဂံထိ ဆက်မောင်းမှာ။ အချစ်လေးရယ်... အသည်းလေးရယ်-
ကိုကိုကို တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ပါနဲ့ကွာ”

“ယုနေ ရှိသားပဲ”

“ဪ... သူနဲ့ မငြိချင်လို့ပါဆိုမှကွာ”

“အိုတွေ... စောစောက ဦးရဲရင် ပြောတာ မကျေနပ်ပါဘူး”

“ဘာလဲ... ဘာကိုလဲ”

“ကိုယ်ပြောတာ ကိုယ် မမှတ်မိဘူးလား”

“ဪ... ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးလို့ လျှောက်ပြောမိတာပါကွာ။
ချစ်လို့စတာ... ချစ်လို့”

“အဲဒီစကားကို အလကား ထမင်းစားရေသောက် လျှောက်
ပြောနေတယ်”

“ဟောဗျာ”

“တော်ပြီ... စကားကို ဆင်ခြင်ပြော။ လူကြီးဖြစ်ပြီး အရည်
မရ အဖတ်မရ ပေါက်ပန်းလေးဆယ်ပြောတာ သိပ်မှန်းတာပဲ”

“ကောင်းပါပြီ... ပိတ်လိုက်ပါပြီခင်ဗျာ”

ကောင်မလေးရဲ့လက်မောင်းကို ဆွဲပြီး အခန်းသို့ ပြန်ခေါ်ခဲ့
သည်။

နာရီဝက်လောက်ကြာလျှင် အထက်စက်တော်ရာရော အောက်
စက်တော်ရာပါ ဖူးမြော်ကြပြီး မနက် (၉) နာရီလောက်မှာ ပုဂံသို့
ခရီးဆက်ခဲ့ကြရသည်။

အခန်း (၂၁)

ယုနေနှင့်ဦးရဲရင်တို့ အင်္ဂလိပ်လိုပြောကာ ရယ်မောရွှင်ပျနေ
လျှင် ပုန်းညက်ဖို့ ထိုင်ပြီး ငေးနေရပါသည်။

ဟိုတယ်ရှေ့ဝင်းထဲမှာ ကုလားထိုင်၊ စားပွဲတွေချပြီး ညစာစား
ရင်း သူတို့ စကားတွေပြောနေကြသည်မှာ အားပါးတရ။

ပုန်းညက်ဖို့ ခပ်ပြေးပြေးပဲ ကြည့်နေမိပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်
ဟာ တစ်ချိန်က ချစ်သူတွေတဲ့။ အနောက်ယဉ်ကျေးမှုကတော့ ချစ်သူ
ဆိုတာကို အသာထား။ boyfriendဆိုရင်ပဲ ပါမစ်က ရပြီးသား။

အဲဒီ boyfriend တွေနဲ့ပဲ လစ်ဗီးတူကသားကြတာ။ ရည်းစား
ဆိုရင် ပြောမနေပါနဲ့တော့။

အလကား ခရုကို ခါးတောင်းကျိုက်ပြီး လိုက်နေတာ။ အိုဗေ့ လုပ်နေတာ။

သူတို့ဘာသာ ထိပြီး၊ ငြိပြီးသားကြီးတွေကို ပြဿနာလုပ်လို့ ပုန်းညက်ပျို့မှာ စိတ်ကောင်းဝင်သည့်အခါ ဝင်လိုက်၊ စိတ်ပုပ် သည့်အခါပုပ်လိုက်။

ယခုလည်း ည (၉) နာရီလောက်ထိ နှစ်ယောက်သား ပူးငှာ ကပ်ကပ် ပုတ်လိုက်ခတ်လိုက်နှင့် စကားလက်ဆုံ ပြောလို့မကုန်တွေ ဖြစ်နေလျှင် ပုန်းညက်ပျို့ နေရာမှ ဖြည်းဖြည်းစွာ ထရပ်လိုက်ပါသည်။ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နှင့်ပေါ့။ လရောင်ဆမ်းသည့် ပုဂံလမ်းတွေကို လျှောက်ကြည့်မည်။ ဘာဖြစ်သေးလဲ။ ဘုရားကြီးဘုရားကြားတွေ လျှောက်သွားမှာပေါ့။

တစ်ခါတုန်းက ငါဟာ ဒီပုဂံမှာ ဘုရားကျွန်မလေး၊ ကယ်ပါမ လေးဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်ခဲ့မှာပါ။

ငါ့အမျိုးတွေ ဘာတွေလည်း ဘုရားပျက်တွေကြားမှာ တစ္ဆေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပဲ။

သူမ တိတ်တိတ်ထွက်သွားလို့မှ ဟိုတယ်ပေါက်သို့ မရောက် သေး။ နောက်မှ လက်ကို လှမ်းဆွဲတာခံလိုက်ရသည်ပါပဲ။

“ဒါ...ဘယ်ကိုလဲ...ညကြီးမင်းကြီး”

“လျှောက်သွားမလို့...ဘုရားပျက်တွေ လျှောက်ကြည့်မလို့”

“အေးဦး...မင်း သိပ်သွားချင်ရင် ငါပါလိုက်မယ်။ မင်း ယူနေ အပေါ် ဂျေဝင်နေတာမလား”

“မဝင်ပါဘူး။ ဘာလို့ဝင်ရမှာလဲ။ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဒီလောက် ဖွတ်ဖွတ်ကြေနေတာတောင် ဘာမှမဆိုဘူး တဲ့လား”

“ဟင်...ရှင်...ရှင်...မမိုက်ရိုင်းနဲ့နော်။ သူများတွေကြားရင် ထုန်ထင်ကြောင်ထင်”

“မှန်တာပြောတာပဲလေ။ မင်းနဲ့ငါရဲ့ ရင်းနှီးမှု၊ ပတ်သက်မှုက သာမန်မှ မဟုတ်တာ။ လှေကားပေါ်က မင်းပြုတ်ကျတော့ တစ်ခါ”

“တော်...ထော်...ဒါ...မတော်တာဆဲ ဖြစ်ရတာပဲရှင်။ ရှင်ပဲ အသားယူပြီး ပြန်တွေးနေတာ”

နှစ်ယောက်အတူ လရောင်ဆမ်းသည့်လမ်းတလျှောက် လျှောက် ဆာခဲ့ကြတော့ ဘုရားပြု၊ ဘုရားပျက်လေးများက လရောင်အောက်မှာ ထွမ်းမောတာသဖွယ်။

တစ်ခါက အတိတ်ရဲ့အရိပ်များ။ ရဲရင့်မာန်ဟုန် သတိတော့ ခလစ်။ ဘုရားပျက်တွေကြား လျှောက်သွားသည့်အခါ အန္တရာယ် ဆိုတာ ပေါ်ချင်ရင်ပေါ်လာမှာပါပဲ။

သူ့မှာ လိုင်စင်နှင့် ကိုင်သည့် သေနတ်ပါသည်။ နောက် ဆန်းလျှောက်တုတ်ပါသည်။

မချောကတော့ လူကို ဂျစ်တိုက်ဖို့နှင့် ဂျေဝင်ဖို့ပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ် ကို ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်မှန်းမသိသည့် ကောင်မလေး။

ဘောင်းဘီရှည်အနက်နှင့် ဂျာကင်အကွက်အပြာ၊ ဦးထုပ်အဖြူ ဆောင်းထားသည့် ရဲရင့်နှင့် နက်ပြာရောင်ချည်သားဝတ်စုံအိအိ

ဝတ်ထားသည့် ကောင်မလေးဟာ လိုက်ဖက်တာအမှန်။

ယုဇနနောက်မှ ပြေးလိုက်လာသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် ရပ်တန့်နေကြရသည်။ ရဲရင့်က ခပ်တိုးတိုး။

“လိုက်ရပြီကွာ...ဒီမှာ မှောင်ရိပ်ခိုပြီး လှုပ်ရှားမလို့ကို”
“ရှင်နော်”

“ဘာလဲ...အပေါ့အပါးသွားမလို့ ပြောနေတာ”
“ဘုရားကြီးဘုရားကြား အပေါ့သွားလို့ဖြစ်မလား”
“သဘောပြောတာပါ။ မသွားပါဘူး”

ယုဇန သူတို့ကို မှီလာသဖြင့် (၃)ယောက်သား ပုဂံလမ်းတွေမှာ ကြည့်နူးစွာ လမ်းလျှောက်ဖြစ်ကြသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ယုဇနက အမေးသမား။ ဦးရဲရင့်ကတော့ ဆရာကြီးလုပ်ပြီး ဂိုက်လုပ်နေခဲ့သည်။

(၂)မိုင်လောက်ထိ လျှောက်မိလျှင် ဦးရဲရင့်က နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ဖို့ သတိပေးလိုက်၏။

“ကဲ...တော်တော်ဝေးလာပြီ။ ညောင်းလည်းညောင်းကြနေပေါ့။ ပြန်ကြစို့”

ပုန်းညက်ဖျိုကိုယ်တိုင်လည်း ညောင်းလာပြီမို့ ဦးရဲရင့်ထံ ဂျစ်မတိုက်တော့ဘဲ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လာခဲ့ကြသည်။

လရောင်အောက်မှာ မြင့်မားလှပသောအရပ်နှင့် ယုဇနအသွင်တကယ့်လနတ်သမီးနယ်။ ဘောင်းဘီရော အင်္ကျီပါ အဖြူရောင်တွေ ရှေးနှစ်ပေါင်း သုံးရာလောက်က ပိညာဉ်တစ်ပါးနှင့်လည်း တူနေသလို အချိန်ကလည်း ည (၁၀)နာရီကျော်လာသဖြင့် လရောင်

ထိန်ထိန်သာနေသော်လည်း လူကမရှိသလောက်ပင်။ နေ့ဘက်မှာ ညဉ့်ကားသလိုရှိပေမယ့် ညက အိုရင့်နေပြီမို့ လူသွားလူလာပြတ်လှသည်။

ရဲရင့်မာန်ဟုန် သတိနှင့် မျက်စိဖွင့်၊ နားစွင့်ကာ လျှောက်လာနေဆဲ။

ဘုရားပျက်တစ်ဆူဘေးမှာ ဖျတ်ခနဲ ခုန်ထွက်လာကြသူ (၃)ယောက်ကြောင့် ယုဇနရော ပုန်းညက်ဖျိုပါ လန့်ပြီး အော်လိုက်မိကြသည်။

“အား”
“အမလေး”

လူ (၃)ယောက်မှာ ရုပ်တွေ ဖျက်ထားကြပါ၏။ မျက်နှာမှာ သူခိုးမျက်နှာဖုံးတွေတပ်လျက်။

“ရှိတာ အကုန်ထုတ်”

ထိုလူ (၃)ယောက်မှာ လက်နက်အဖြစ် ဓားမြှောင်တွေ၊ လရောင်အောက်မှာ တလက်လက်။

ရဲရင့်မာန်ဟုန် ဖျတ်ခနဲ လှုပ်ရှားရင်း သူတို့သုံးယောက်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ အယောင်ပြခေါ်ထုတ်သွား၏။

ရဲရင့်မာန်ဟုန် ဝေ့ထွက်သွားသဖြင့် နှစ်ယောက်လိုက်သွားပြီး တစ်ယောက်က မိန်းကလေးနှစ်ယောက်အနားမှာ ကျန်ခဲ့သည်။

“မအော်နဲ့...မသေချင်ရင် ငြိမ်ငြိမ်နော်”

ပုန်းညက်ဖျိုနှင့်ယုဇန ငြိမ်ငြိမ်လေး ရပ်နေကြပေမယ့် ဦးရဲရင့်

အတွက် စိတ်ပူလှပေပြီ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ နှစ်ယောက် တစ်ယောက် တိုက်ပွဲဆင်နေရရှာ၏။

ပုန်းညက်ပျို သူမတို့အနားမှာ ဓားနှင့်ထောက်ပြီး ရှိတာထူထဲ ဓားပြတိုက်နေသည့် လူဆိုးအား သေသေချာချာ မှတ်နေ၏။

ဒါ ဒေသခံလား။ ဒါမှမဟုတ် ဖြူပြာညှိရဲ့အဆက်အသွယ်လား။

သည်စဉ် သူမ ဆတ်ခနဲ ထွက်ပြေးလေရာ ထိုလူက ဆတ်ခနဲ ဓားနှင့်ပေါက်လေ၏။ မထိ။

“အား...ကယ်ကြပါဦးရှင်...ဒီမှာ ဓားပြတိုက်နေကြပါတယ်။ လူနေကြပါတယ်ရှင်...ကယ်ကြပါ...ကယ်ကြပါ”

အော်လည်းအော်၊ ပြေးလည်းပြေးလေလျှင် မကြာခင် ရဲပတ္တ ရောင်တွေ ရောက်လာကြပြီး ထိုလူသုံးယောက်လည်း ထွက်ပြေး ကြလေ၏။

သို့သော် မပြေးခင် တိုက်ပွဲမှာ တစ်ဖက်မှလူတွေ သူ့ရဲ့ လမ်းလျှောက်တုတ်စာ မိသွားသလို သူ့မှာလည်း ဓားချက်ထိသွားပါ ၏။

သုံးယောက်သား ရဲများအစောင့်အရှောက်ဖြင့် ဟိုတယ် ပြန်ရောက် ဆေးထည့်ကြနှင့် သူတို့ (၁၂) နာရီထိ မအိပ်ကြရသေး။

ပုန်းညက်ပျိုတစ်ယောက် ဦးရဲရင့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ ပြီး မလုံမလဲလည်း ဖြစ်ရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ဆတ်ဆော့လို့ ဒီလိုတွေ ဖြစ်ရတာ။

ဦးရဲရင့်မှာ လက်ဖျံကို ဓားတစ်ချက်၊ ခြေသလုံးကို တစ်ချက်၊ ဆတ်ရာက (၂)ခု။

ယူဇန ရဲရင့်ကို သနားလိုက်သည် ဖြစ်၏။

“ယူ အရမ်းနာနေပြီ။ ခရီးဆက်ထွက်လို့ မကောင်းတော့ဘူး။

အိတ်မယ်နော်”

“ရပါတယ်...ယူက တစ်သက်မှတစ်ခါဆိုသလို ကိုယ့်ဆီ အလည်ရောက်လာတာ။ ကိုယ် ဧည့်ဝတ်ကျွေးရမှာပေါ့။ ယူကိုလည်း အမှတ်တရခရီး၊ မမေ့နိုင်သောခရီး ဖြစ်စေချင်တယ်လေ။ ဒဏ်ရာ ဆွဲက အပေါ်ယံထိတာပါ။ မနက်ကျ စွယ်တော်လေးဆူနဲ့ နာမည်ရှိ တဲ့ ဘုရားတွေကို ဝိုက်နဲ့လျှောက်ပို့မယ်။ ဒီမှာ တစ်ညထပ်အိပ်ပြီး နောက်နေ့ကျ တောင်ကြီး ဆက်မယ်”

“ယူ...ကားမောင်းနိုင်ပါဦးမလား”

“ရတယ်...ကိုယ့်တပည့်တစ်ယောက် လှမ်းခေါ်လိုက်မယ်။

သူ မနက်ဖြန် လိုက်လာလိမ့်မယ်”

“အားနာလိုက်တာ ယူရယ်”

“အမယ်...အားနာတယ်ဆိုတာ မြန်မာစကားပါ။ ယူတို့ အမေရိကန်မှာ မရှိပါဘူး”

“အိုင်က မြန်မာလေးကို ချစ်မိနေတော့ မြန်မာစကားကိုလည်း ချစ်ရတော့တာပေါ့ကွယ်”

ယူဇနပြောသည့် အင်္ဂလိပ်စကားတွေကို နားမလည်တစ်ချက် လည်တစ်ချက်နှင့်ပေမယ့် ပုန်းညက်ပျို စဉ်းစားမိပါသည်။

“က... (၁၂) နာရီထိုးပြီ။ အိပ်ကြစို့...”

“ဒီနေ့ရော အခန်း (၁) ခုတည်းပဲ ငှားတာလား”

“အင်းလေ... အခန်းခံတွေက အရမ်းဈေးကြီးတာ။ တစ်ခန်း ငှားလည်း ပြီးတာပဲ။ မိသားစုခန်းငှားထားတယ်”

“ရှင်လောက် ကပ်စားနေတာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။ ဆင်ပြောင် ကြီးအမြီးကျမှတစ်”

“ဆင်ပြောင်ကြီးသွားရာ ဆင်မယဉ်သာ ပါရမယ်လေ”

စကားပုံတွေ ပြင်ရွတ်နေသဖြင့် ပုန်းညက်ဖို့ သူ့ကို မျက်စောင်း ထိုးမိသည်။

နောက် (၃) ယောက်လုံး အခန်းထဲဝင်ပြီး ဘယ်လိုအိပ်ရပါ့မလဲ ဟု သူမ အခြေအနေကြည့်ရသည်။

ကုတင်က တစ်လုံးတည်း။ အိပ်ရာတွေကတော့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ အခန်းကလည်း အကျယ်သား။

အင်း... ကြမ်းပြင်ဆင်းအိပ်ရင် အဆင်ပြေမှာပဲ။ သူ့မှာ လက်ရောခြေထောက်ပါ ဒဏ်ရာရထားတာ။ ငါ့ကို ဒုက္ခပေးနိုင် ချီတင်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။

“ဦးရဲရင့်က ဒဏ်ရာနဲ့ဆိုတော့ တစ်ယောက်တည်း ကုတင် ပေါ်မှာအိပ်... ကျွန်မတို့ ဒီကော်စောပေါ်မှာ ဆင်းအိပ်မယ်”

“လာပြန်ပြီ”

“ဟုတ်တယ်လေ... ကျွန်မတို့က အအိပ်ကြီးတော့ ရှင်ဒဏ်ရာ တွေ ခိုက်မိကုန်မှာ”

“ဒါ... မင်း ဉာဏ်အကုန်လား”

“ရှင်ဉာဏ်ရော အကုန်လား”

“ငါ့စကားကို လိုက်မပြောနဲ့လေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ဒဏ်ရာတွေ ဟာ မင်းဆတ်ဆော့လို့ရတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မ မငြင်းပါဘူး”

“ဝန်ခံတယ်ပေါ့”

“ဝန်ခံပါတယ်”

“ဒါဆို မင်းကြောင့်ဖြစ်ရတဲ့သူနာကို မင်း စောင့်ရှောက်ရမယ့် ဝတ္တရားရှိတာပေါ့”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ကိုယ်ဖျားရင်... နာရင်”

“ကျွန်မကို နှိုးလေ... ကျွန်မ ဒီကော်စောပေါ်မှာပဲ အိပ်မှာ”

“ဖျားမယ့်လူက ဘယ်အောက်ဆင်းပြီး နှိုးနိုင်မလဲ”

“ရှင် တော်တော်များနေပြီ။ တော်တော်လွန်နေပြီနော်။ လူကို ဈား အရပ်မှတ်နေလား”

သူတို့နှစ်ယောက် စကားများနေဆဲ ယုဇနကတော့ အိပ်ရာပေါ် တက်ပြီး တစ်ဖက်စွန်းမှာ နေရာယူလေပြီ။

“အချိန်မရှိတော့ဘူး။ မင်း ကိုယ်လွတ်ရုန်းမနေနဲ့တော့။ တို့ တွေဟာ တစ်လှေတည်းစီး၊ တစ်ခရီးတည်းသွားတဲ့လူတွေ။ အရေး ကြီးရင် သွေးနီးရမယ်။ အရေးကြုံရင် သက်လုံကောင်းရမယ်”

“ဘာမှလည်း မဆိုဘူး။ လူလည်ကြီး... လူညာကြီး”

၁၂ က ကြယ်စင်ပျံ့စေ

“ဆိုင်ပါသော်ကောဗျာ...နောက်ထပ်စကားပုံတွေတောင် ဆွဲထည့်လိုက်ရဦးမယ်။ ကိုယ့်ဒုက္ခတွေကို မျက်ကွယ်ပြုပြီး မင်းကလေး ရေသာခို အချောင်မလိုက်မိပါစေနဲ့”

“သေသာသေလိုက်ချင်တော့တယ်နော်”

“ငါ့အနားမှာ အတူအိပ်ရမှာ အဲဒီလောက်တောင် ခံစားနေရ သလား”

“ရှင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ။ ရှင်ပဲ ကိုယ်ချင်းစာကြည့်ပါဦး။ ကျွန်မက အမျိုးကောင်းသမီး အပျိုလေးရှင်။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့အတူ တစ်အိပ်ရာတည်း အိပ်ချင်မှာလဲ။ အိပ်ရဲမှာလဲ။ မြန်မာအမျိုးသမီးလေးတစ်ယောက်ပါ”

“အင်း...ဟုတ်ပါတယ်။ သာမန်ဆိုရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့။ ကိုယ်လွန်သလိုရှိမှာပေါ့”

“လာ...လာချည်သေး။ ကိုယ့်အပြစ်ကျတော့ ငှက်မွှေးနဲ့ ကျောသပ်နေတယ်”

“အခုက ယုဇနလည်း အနားမှာရှိတယ်လေ။ မင်း မှည့် တစ်ပေါက်မစွန်းစေရဘူးလို့ ကိုယ် အာမခံပါတယ်”

“မစွန်းစွန်းစွန်း...ရှင်အနားမှာကို မအိပ်ချင်တာ။ တောင်းတို့ ပါတယ်ရှင်...လိုရင် ကျွန်မကို လှမ်းပြီးနှိုးပါ။ ကျွန်မ ပြုစုပေးဦး မယ်”

“ဩ...ငါက ယုဇနနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း အိပ်ရမယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား”

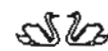
အခုက ကမ္ဘာကြီးကို သွက်သွက်လည်စေ ၁၃

“အင်း”

“တော်တော် တရားမျှတတဲ့ ကောင်မလေး။ ငါ့ကို အမေရိကန်မ လက်အပ်မလို့ပေါ့လေ”

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့။ ရှင်တို့နှစ်ယောက် တစ်ချိန်ကတော့ အရင်းနှီးဆုံးတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ တော်ပြီ...ကျွန်မ အိပ်ပြီ”
တကယ်ပင် သူမ ခေါင်းအုံးနှင့်စောင်ယူကာ ကော်စောပေါ် ဆင်းအိပ်တော့...

မီးပိတ်သွားသည်နှင့် သူမဘေးသို့ ရောက်လာတာ ဦးရဲရင့် ဆိုသည့် လူခွစာကြီးပါပေ။

အခန်း (၂၂)

ညီရင်...

လောလောဆယ် ခြေထောက်ကလည်း ကျောက်ပတ်တီး
ညာလက်ကလည်း ကျောက်ပတ်တီးနှင့်မို့ ဒုက္ခိတကြီးလို ဖြစ်နေရ
မယ့် သူ အိမ်မှာ အသေအချာ စောင့်ရှောက်ရမယ့်မှန်း ခံယူပြီးသား
ညာလက်က မလှုပ်နိုင်ပေမယ့် ဘယ်လက်က လှုပ်နိုင်
သည်။ ပြီး သူဟာ ဘယ်ရောညာပါ သန်သူမို့ ပြဿနာမရှိ။
သည်တော့ စက်ဝိုင်းကပ်ပြားတစ်ခု၊ ပေါက်ဓား (၁၀)ချောင်း
သူ ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ အချိန်ရတိုင်း ဓားပေါက်ကျင့်နေသည်မှာ သူ
ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှမသိ။

အများအမြင်မှာ သူဟာ ဘာမှသုံးစားမရ။ အထူးသဖြင့် ဖြူပြာ
ညီအမြင်မှာ...

အစ်ကိုရဲရင့်နှင့်ပုန်းညက်ဖို့တို့ ခရီးထွက်သွားတာ (၃)ရက်
တောင်ရှိပေပြီ။ ဖြူပြာညီကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်။ သူ
သောကျားနှင့် အမြဲသွားတွေ့နေ၏။

သည်တော့ ညီရင်စိတ်ထဲ ထင်နေမိသည်။ အခြေအနေတစ်ခု
ခုချား ဖြစ်လေမလား။ အစ်ကိုရဲရင့်၏ အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ်ကို
စောင့်ရှောက်ရမှာက သူဝတ္တရား။

သည်တော့ သူ ညဘက်တွေမှာ တစ်ညလုံး စောင့်ကြည့်ဖို့၊
စောင့်ရှောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား၏။ နေ့ဘက်မှာအိပ်ပြီး ညဘက်မှာ
စောင့်ရှောက်မည်။ ကင်းစောင့်သလိုပေါ့။

ခြေထောက်မကောင်းပေမယ့် သူ ချိုင်းထောက်နှင့်လျှောက်နိုင်
တာ ဖြူပြာညီ မသိ။

အစ်ကိုရဲရင့်၏အခန်းထဲမှာ မီးခံသေတ္တာရှိသည်မို့ လောဘသား
တွေဟာ ဒါကို ခိုးဖွင့်ချင်ကြမှာမလွဲ။

သည်တော့ သူ ညဘက်ဆိုလျှင် အပေါ်ထပ် စာကြည့်ခန်းထဲ
တိတ်တဆိတ် စောင့်သည်။ စာကြည့်ခန်းဟာ အစ်ကိုရဲရင့်အခန်း
နှင့် ကပ်လျက်။ အတွင်းတံခါးလည်း ရှိသည်။ အခန်းနှစ်ခု ကူးလို့
ရသည်။

အစ်ကိုက သူထံ နေ့တိုင်း ဖုန်းဆက်ပြီး အိမ်ကအခြေအနေကို
သုခမ်းမေးသည်။

“ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့အစ်ကို...ကျွန်တော် ရှိတယ်”

“ငါ့ညီက အရင်လိုမဟုတ်တော့ နည်းနည်းစိုးရိမ်မိတာပေါ့ ကွာ... အရင်လိုဆို ဘယ်မှမလဲ”

“အစ်ကိုရယ်...ကဏ္ဍိးနေတဲ့ခြင်္သေ့ဟာ ကောင်းနေတဲ့ ခွေးတစ်ကောင်ထက်တော့ အများကြီးသာပါသေးတယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား...ပြောတတ်တယ် ငါ့ညီက”

“အစ်ကိုရော အခြေအနေဘယ်လိုလဲ...အိုကောရဲ့လား”

“ဘာကိုမေးတာလဲကွ”

“ငါးရဲ့နှစ်ကောင် ဖမ်းနေတဲ့ကိစ္စလေး”

“မဖမ်းပါဘူးကွာ...တစ်ကောင်မှ မဖမ်းပါဘူး။ ငါတို့ ဧည့်ဝတ်ကျေချင်တာပါ”

“ညီအစ်ကိုချင်း လျှို့ဝှက်နေပါနဲ့ အစ်ကိုရ...အစ်ကို စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်ပါ လိုရာရောက်ပါစေလို့ ညီတော်မောင် လက္ခဏာ ဆုတံဆိပ်ကောင်းချွေလိုက်ပါတယ်”

“အံ့...ဘာလဲ...မင်းက သီတာဒေဝီကို ဝင်လှချင်သေးလား။ ဒါထက် မင်းရဲ့အစ်မတော်ကြီးရော သေသေဝပ်ဝပ် ရှိရဲ့လား”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သေဝပ်ပါ့မလဲဗျာ...သူရှိနေတာ မြွေတို့အကောင်တစ်ရာလောက် ခါးပိုက်ထဲ ပိုက်ထားရသလိုပဲ။ ဗိုက်ထဲတယ်”

“ဒါပေမယ့်ကွာ...မောင်နှမအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးတွေ မဟုတ်လား။ တစ်နေ့တော့ သူ့ အမြင်မှန်ပြန်ရမှာပေါ့ကွာ။ ငါတို့

ဘယ်လောက်ကောင်းတယ်ဆိုတာ နုပျိုပေါလက်တင်ပြီး စဉ်းစားမိလွှားမှာပါ”

“မထင်နဲ့ အစ်ကို...အချို့သောလူတွေဟာ သေတဲ့အထိ နှိတ်တွင်းနက်သွားကြတယ်။ ဒေဝဒတ်ကမှ ဘုရားရှင်ကို နောက်ဆုံးမှာ တောင်းပန်ဝန်ချဖို့ စိတ်ရောက်သွားခဲ့သေးတယ်”

“အေးပါကွာ...သတိအပြည့်နဲ့သာ နေပါ။ အိမ်တံခါးတွေ ထည်း အမြဲပိတ်”

“စိတ်ချပါ အစ်ကို”

ညီအစ်ကိုချင်းကတော့ သွေးစည်းမှစည်း။ မဖြူကသာ နှိတ်တွင်းတွေနက်နေတာ။

သည်ညလည်း သူ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ စာကြည့်ယောင်ဆောင်ရင်း အိမ်ကို စောင့်ရှောက်မည်။ စိစိတီတီတွေ တပ်ထားသည်မို့ လူဆိုး၊ သူမိုးတွေ ဝင်လာလျှင်လည်း သည်အခန်းထဲမှ ဦးစွာ ကြိုမြင်ရပါလိမ့်မည်။

သူက နိုးကြားနေဖို့ပဲလိုတာ။ ရဲစခန်းသို့ အကြောင်းကြားခြင်း၊ ဟိုယ်တိုင်ကာကွယ်ခြင်းများ ပြုလုပ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

တစ်ညလုံး ဘာမှမထူးခြားခဲ့ပေမယ့် ည (၁)နာရီခန့်မှာ သူ့အရှင်ထဲ တုန်ခတ် ထူးခြားနေသည်ဟု ထင်မိသဖြင့် စိစိတီတီ တပ်ထားသည့်အခန်းများကို ဖမ်းယူကြည့်နေစဉ် နောက်ဘက်မီးဖိုဘက်မှ အတွင်းတံခါးကို ဖြူပြာညို ဖွင့်ပေးလိုက်တာ မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟာ...”

ဝင်လာသူများမှာ နှစ်ယောက်တည်းမို့ တော်သေး၏။ သို့သော် ထိုနှစ်ယောက်တည်းမှာ သူ့ကို ဖမ်းဆီးနှိပ်စက်ခဲ့သည့် မေးခွေခွေ လူခိုးကို မြင်လိုက်ရလျှင် သူ့လက်တွေ ဝှိုးချဲဘေးမှာ ကပ်ထားသည့် ဓားအိတ်သို့ အလိုလို လက်ရောက်သွားမိသည်။

နောက်တစ်ယောက်က ဖြူပြာညိုရဲချစ်လင် မျိုးဒင်။ ဒါဆို သူ့ကို ဖမ်းပြီး နှိပ်စက်တာလည်း ဖြူပြာညိုရဲလက်ချက်ပေါ့။

အဆင်ကြည့်ရတာ သူတို့တစ်စုလုံးကို ရှင်းထုတ်ပြီး ပစ္စည်းတွေ လက်ဝါးကြီးအုပ်မည့်အဆင်။

အခန်းထဲရောက်လာမှ နှစ်ယောက်လုံး မျက်နှာကို သူခိုးမျက်နှာ ဖုံးတွေ တပ်လိုက်ကြပေမယ့် ညီရင့် နှစ်ယောက်လုံးကို မြင်ပြီးပါပြီ။

သူ ရဲစခန်းသို့ အကြောင်းကြားလိုက်သလို ကိုယ်တိုင်လည်း အသင့်အနေအထားနှင့် နေရာယူလိုက်ပါ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ကိုရဲရင့်၏အခန်းသို့ လာပြီး မီးခံသေတ္တာ ဖွင့်ကြမှာမလွဲ။ ဖွင့်သည့်အဖြစ်မရောက်ခင် သုတ်သင်ရှင်းလင်းနိုင် မည်။

သူ စာကြည့်ခန်းနှင့် ဆက်သွယ်ထားသည့် အစ်ကိုရဲရင့်အခန်း ကို ဟထားလိုက်သည်။ နောက် သူ့ဦးချဲ့ကို စာအုပ်ဘီရိုနှင့်ကွယ်ပြီး သည်ဘက်ခန်းနှင့် ချိန်သားကိုက်ထားလိုက်၏။

လှုပ်ရှားလိုက်လေ။ သည်ကလည်း အသင့်ပါပဲ။

(၁၀)မိနစ်လောက်ကြာလျှင် မျိုးဒင်တို့နှစ်ယောက် အပေါ်ထဲ သို့ တက်လာကြပြီး ရဲရင့်အခန်းသို့မဝင်ဘဲ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဖျတ်ခတ်

ဝင်လာကြ၏။

သူတို့တက်မှလည်း စုံစမ်းသိရှိပြီးသား။ ဖြူပြာညိုထံမှ သတင်း ရပြီးသား။ ညီရင့်တစ်ယောက် ဓားပေါက်ကျင့်နေတာ။ အိမ်ကို နှောင့်ရှောက်နေသည်ဆိုတာ။

ဒုက္ခိတက လူပါးဝလို့။ ရဲရင့်လည်း အိမ်မှာမရှိသည့်အချိန်မို့ သည်အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်ခံလို့မဖြစ်။ သည်တော့ ဆူးညှောင့် ခလုတ်ကို ရှင်းပစ်ရမည်မလွဲ။

မမျှော်လင့်ဘဲ စာကြည့်ခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး သူတို့ကလည်း အကာအကွယ်တွေနှင့် ချီတက်ပြေးလာလိုက်ကြတာ လျင်မှလျင်။

တစ်ယောက်က ညီရင့်အနားသို့ လျှောခနဲ ဝင်လာလိုက်တာ သူ့မှာ ဓားပစ်ချိန်ကို မရလိုက်။

“ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...ယောက်ဖက တကယ်တော်တယ်နော်။ အိုလံပစ်အားကစားမှာ ဝင်ပြိုင်ပါလား။ ကျွတ်...ကျွတ်...ကျွတ်... အခုကျ ဓားရေးလေးတောင် မပြလိုက်ရရှာဘူးနော်”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟိုတစ်ခါ ဒဏ်ရာတွေတောင် လက်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီး ရှိသေးတယ်။ မင်းက မမှတ်ဘဲကိုးကွ”

“ကဲ...ဒီကောင့်ကို ဘယ်လိုစီရင်မလဲ ဆရာဒင်”

“လောလောဆယ် ပါးစပ်ပိတ်၊ လက်ကြိုးတုပ်၊ သူ့ဓားအိတ် တို ဝေးဝေးထားရင်ရပြီ။ ပြီးမှ စီရင်ကြတာပေါ့။ သူက ဒီကိစ္စအတွက် မျက်မြင်သက်သေ ဖြစ်နေပြီလေ”

မျိုးဒင်ပြောသည့်အတိုင်း ဗလ သူ့ကို ကြိုးတုပ်၊ ပါးစပ်ကို

အဝတ်စည်း၊ ဓားအိတ်ကို ဖယ်ထားလိုက်ကြသည်။

“ကဲ...ယောက်ဖရေ...စိတ်မရှိနဲ့နော်။ ပဌာန်းလေးဘာလေး ရွတ်နေ...ဟုတ်ပြီလား”

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ဖက်ခန်းသို့ ဝင်သွားကြပြီး မီးခံသေတ္တာ သော့ဖွင့်နေကြစဉ် ဖြူပြာညှိလည်း အနားမှာ။

မီးခံသေတ္တာသော့ဖွင့်သွားတော့ အထဲမှာ တွေ့ရသည်က သူတို့ နားမလည်သည့် စာရွက်စာတမ်းအချို့။ နောက် လက်ဝတ် ရတနာထဲ နှစ်စုံတည်း။ ငွေကလည်း များများမရှိ။

“တောက်...ငါတို့ ခွန်စားရကျိုးမနပ်ဘူး။ ဒီကောင်က ငွေကို ဘဏ်မှာထားပြီး ATMကဒ်တွေနဲ့ သုံးတာဖြစ်မယ်”

“ရတာပဲ ယူပေါ့ မောင်ရယ်”

“ဘာကွာ...ငါ့မှာ ငါ့လူတွေကိုလည်း ခွဲပေးရဦးမယ်။ မင်း ပြောတော့ မီးခံသေတ္တာထဲမှာ ရတနာတွေ အများကြီးဆို”

“ဖြူလည်း ထင်တာပြောတာပါ။ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး”

“အလကား...ဦးနှောက်မရှိတဲ့ မိန်းမ။ ငါ ဒီကောင်တွေကို တစ်ယောက် သိန်းငါးဆယ်ပေးမယ်ဆိုပြီး ခိုင်းထားတာ။ အခု မင်း ပစ္စည်းက အားလုံးပေါင်းတောင် သိန်းတစ်ရာဖိုး မရှိတူး...တောက်”

မီးခံသေတ္တာထဲမှာ ပစ္စည်းများများစားစား မရှိတာနှင့် မျိုးဒင် ဒေါသတွေ ထွက်နေတာ ဖြူပြာညှိသို့။

မျိုးဒင်ဟာ ဆေးသုံးသူမို့ ဆေးကြောင်လာသလား။ ပင်ကိုစရိတ် ကလည်း ကြမ်းတမ်းစိုက်ကန်းသူ။

“တောက်...နင့်ကြောင့် ငါ့မှာ ဒုက္ခတွေတွေတာ။ အခုဆို ဇေလင်းပြေးလို ပြေးနေရတယ်။ ငွေများများရရင် နယ်စပ်ကတစ်ဆင့် ဆိုင်းဘက်ပြေးမယ်လို့ တွက်ထားတာ။ အလကားကောင်မ...နင် ပြောတော့ မစားရ ဝခမန်း။ နင့်မောင်က သိန်းပေါင်းထောင်ချီပြီး ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးကြီးဆို...တောက်”

တဖြည်းဖြည်း ဒေါသနှင့်လောဘကြောင့် မျိုးဒင် လူစိတ် ချောက်နေစဉ် ဗလကတော့ ရသရွေ့အမြတ်ဆိုသည့်ပုံစံနှင့် မီးခံ သေတ္တာထဲမှာ တွေ့ရသည့် အတိုအစမှန်သမျှ၊ ငွေမှန်သမျှ သိမ်းကျုံး ထူနေလေ၏။

ဖြူပြာညှိ မျိုးဒင်ကို ကြောက်လာပေပြီ။ မောင်တွေကို သစ္စာ ဆောက်ပြီး ယောက်ျားဘက် ရပ်တည်မိသည့် သူမ။ ယခုတော့ ကိုယ့် ရပ်တည်မှုက အမှားကြီး။

သူခိုးကိုမှ ဓားရိုးကမ်းမိသည့် သူမ။ ပြင်ဆင်လို့ ရပါဦးမည် ထား။

ဒေဝဒတ်လို သူမလည်း ပြစ်ဒဏ်ခံရဦးမှာပေါ့။ မြေမြို့ခံရဦး ခေါ်။

ရဲရင့်မာန်ဟုန်ခမျာ ဒုက္ခရောက်လာသည့် အစ်မနှင့်တူကို ဆီးကြိုပြီး နွေးထွေးစွာ နေရာပေးထားသည့်ကြားမှ ဖြူပြာညှိ မတော် ခံသာဘဲတွေ တက်မိသည်။ ခံ...ခံပေတော့။

သို့သော် ကိုယ့်ယောက်ျားကို ကြောက်လာပြီမို့ သူမ စာကြည့် နန်းထဲသို့ ဝင်ပြေးလေလျှင် မျိုးဒင် နောက်မှ ထပ်ချပ်လိုက်သည်။

မျိုးဒင် လူစိတ်ပျောက်နေပြီ။

“ဟဲ့...ဟဲ့...ဟဲ့...မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံးကို ဓားစာ
ကစားရဦးမှာပေါ့။ ပောကောင် ဗလ...ယူလို့ရတာ အကုန်ရှာယူတာ
ငါတော့ ဒီနှစ်ကောင်ကို ကစားလိုက်ဦးမယ်”

“ငါ့ကို ပစ်ထားလိုက်တာ ထောင်ဝင်စာတောင် တစ်ခါ
လာမတွေ့တဲ့ မိန်းမ။ အခုလည်း နင့်စကားတွေကိုယုံပြီး ငါ့မှာ ဒုက္ခ
တွေ ပံင်လယ်ဝေရတာ။ နင့်ကို ငါ စိတ်နာတယ်။ မုန်းတယ်
သားကလည်း ငါနဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူး”

“မောင်...မောင်...သတိထားပါ။ မောင်...လူစိတ်ပျောက်
နေပြီ”

“မပျောက်ဘူး။ နင်တို့ကို ငါ မုန်းတယ်။ နင်တို့အားလုံးကို
သတ်ပြီး ဒီအိမ်ကြီးမှာ ငါ နေမယ်။ ဟား...ဟား...ဟား”

မျိုးဒင် စိတ်မောက်သွားတာလား၊ ဆေးကြောင်နေတာလား
ဖြူပြာညို မသိ။ နဖူးမှ ဆွေးသီးဆွေးပေါက်တွေကျလာရင်း သူမ ညီနောင်
အနား ပြေးကပ်သွားတော့ မျိုးဒင် ဓားနှင့် လှမ်းပစ်၏။

“အား...”

ဓားက သူမရဲ့ကျောကို သွားစိုက်ပြီး ဖြူပြာညို ညီရင့်ကို
ရှေ့မှာ မှောက်ကျသွား၏။

“ဟား...ဟား...ဟား...ငါ့လက်က ပြေးမလွတ်ပါဘူး
သတ်မယ်...နင်တို့တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံးကို သတ်ပစ်မယ်”
တဟားဟား ရယ်ရင်း မျိုးဒင် ဖြူပြာညိုအနားသို့ ကပ်လာ

ညီရင့် ကောင်းနေသည့်ခြေထောက်နှင့် လွှဲကန်ပစ်လိုက်တာ မောင်းခနဲ။
မထင်မှတ်သည်မို့ မျိုးဒင် တော်တော် အိမ်လန်ဝေသွား၏။
သူတို့က ဒုက္ခိတရယ်လို့ လျှော့တွက်ပြီး လက်တင်ကြီးတုပ်ထားခဲ့
တာ။

ဖြူပြာညို ညီရင့်၏ကြီးများကို အံ့ခဲပြီး ဖြေပေးလိုက်သည်မှာ
မျိုးဒင် မှောက်နေလို့လည်း ဖြစ်သည်။

မျိုးဒင် ဒေါသတကြီး ထရပ်နိုင်သည့်အခြေအနေမှာ ညီရင့်က
လည်း အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်သွားပေပြီ။ ဓားအိတ်ရှိရာသို့ ဦးချဲ့ကို
လျှောခနဲ တွန်းသွားချိန်မှာပင် အိမ်ပေါ်သို့ ရဲများပြေးတက်လာခဲ့ကြ
ပေပြီ။

“ဟေ့...ရပ်”

မျိုးဒင် ကြောင်နေရာမှ ဒေါသက အထွတ်အထိပ်။
“ဟင်...နင် တိုင်ထားတာလား။ ငါ့ကို ထောင်ထဲပို့မယ့်
မိန်းမ... နင် သေပေတော့”

မျိုးဒင် ဖြူပြာညိုထံ ပြေးလာလျှင် ညီရင့် မနေသာတော့။
ပေါက်ဓားတစ်ချောင်းနှင့် သူ့လက်မောင်းကို ပစ်ပေါက်လိုက်ရသည်။
“ဒိုင်း”

ရဲများ လှန်ပစ်လိုက်ပြီး နှစ်ယောက်လုံးကို ချုပ်ကိုင်ဖမ်းဆီး
အတိတ်ရာရသည့် ဖြူပြာညိုကို ဆေးရုံပို့ဖို့ လုပ်ကြသည်။
သည်အချိန်မှာ အပေါ်သို့ ပြေးတက်လာကြသည့် ငြိမ်ရတီ၊
ဓပုနှင့်သီတာ၊ ကလေးများကတော့ မနိုးကြသေးပေ။

ဖြူပြာညိုရဲ့စိတ်တွေ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့သွားပေပြီ။
သူမဟာ ရန်သူကို အဖော်ပြုပြီး ကိုယ့်သွေးသားတွေကို ဒုက္ခ
ပေးမိသည်။

ငရဲပန်းကိုမှ ရွှေပန်းထင်ခဲ့မိသူ။

“မောင်...မောင်လေး...မမကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ဟာ...ရတယ်...မမဖြူ...မောမယ်။ ဒါတွေ ဘာမှဖြော
မနေနဲ့။ ဆေးရုံကို ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့မယ်”

“သား...သားလေးကိုလည်း စောင့်ရှောက်ပါ သရဖီရယ်”

“ဘာမှ နောက်ဆံမတင်းနဲ့ မမဖြူ...သရဖီ စောင့်ရှောက်ပါ
မယ်”

“မမဖြူ အမိုက်မကြီး အပြစ်တွေ များလွန်းလို့ အသက်တောင်
ရဲရဲမရှူဝံ့ပါဘူးကွယ်”

တဖွဖွ မှာရင်းကြားရင်း ဆေးရုံသို့ ပါသွားရသူ။ မျိုးဒင်နှင့်
အပေါင်းပါတွေက သူမကိုပါ တရားခံထဲ ခွဲသွင်းနေကြလေဦးမလား။

ရာဇဝတ်ဆေး ပြေးမလွတ်ဘူးဆိုရင်ဖြင့် ထိုညသည် အကုသိုလ်
တန်ဆုံးည။

အခန်း (၂၃)

အင်းလေးကန်ထဲမှာ စက်လှေစီးရင်း သဘာဝအလှတွေကို
ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်နေသည့် ပုန်းညက်ပျို။ ယခုနေ့ကတော့ ဓာတ်ပုံတွေ
တဖျတ်ဖျတ်နှင့်ရိုက်ရင်း အင်းလေးကန်ကြီးကို မှတ်တမ်းတွေတင်နေ
၏။

ရဲရင့်ကတော့ နောက်ဘက်မှာထိုင်ရင်း မိန်းမချောလေး
နှစ်ယောက်ကို ငေးလိုက်၊ သဘာဝအလှတွေမှာ စီးမြောလိုက်။

ခရီးစဉ်တလျှောက် ပုန်းညက်ပျိုနှင့် တကျက်ကျက် စကားတွေ
များရတာလည်း ပျော်စရာ။ သူ့ဘဝအတွက်တော့ အသာယာဆုံးအချိန်
တွေပါပဲ။

ဘဝမှာ ဘာမှန်းညာမှန်းမသိအောင်ပင် စီးပွားတွေရှာခဲ့ရ ပညာတွေ ကြိုးစားခဲ့ရ၊ ကိုယ့်ဘဝကို တည်ဆောက်ခဲ့ရသည်။

ဘဝမှာ ချမ်းမြေ့မှုဆိုတာလည်း လိုတာပဲ။ ကိုယ့်မျိုးဆက်ဆိုတာလည်း ချန်ထားရမှာပဲ။ ကျွဲကူးရေပါ လူ့လောကရဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားတွေကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ရင်း ကိုယ့်ရဲ့တစ်ကိုယ်ရေဆန္ဒတွေလည်း ဖြည့်ဆည်းရဦးမည်။

ပုန်းညက်ပျိုဟာ ပြည်တန်ပတ္တမြားလေးပါပဲ။ ခရီးအတူသွားလေမှ သူကလေးရဲ့အရည်အသွေး၊ စိတ်ဓာတ်အားလုံးဟာ နှစ်သက်စဖွယ်။

သူလို သူဌေးကြီးကို အရေးမလုပ်ဘဲ အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ဖြောင့်ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေလိုတာ။ အင်းလေ...သူကလည်း သူမတို့စိတ်စမ်းသည့်အနေနှင့် ပြောဆိုထားခဲ့မိပေသကဲ့။

ကိုယ်ဖော်သည့်ဆေး ကိုယ်ကုန်အောင်စားပေတော့။

သူ အတည်ပြန်ပြောရင်တောင် ကောင်မလေး ယုံပါတော့မည်လားမသိ။

အင်းထဲမှာ စက်လှေစီးရင်း ကြည်လင်ချမ်းမြေ့နေခိုက် ညီရောင်မှ ဖုန်းဝင်လာခဲ့သဖြင့် ရဲရင့် စိုးထိတ်သွားရသည်။

“အစ်ကိုကြီး...အိမ်မှာ ပြဿနာဖြစ်နေတယ်”

“ဟေ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ညက မဖြူယောက်ျားနဲ့ အဖော်တစ်ယောက် အိမ်ကိုဝင်ပြီး ဖောက်ထွင်းကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ရဲ့ကို အချိန်မီအကြောင်း

ကြားထားလို့ နှစ်ယောက်လုံး ဖမ်းမိတယ်”

“ဘာတွေပါသွားသေးလဲ”

“ဘာမှမပါဘူး။ အစ်ကိုကြီး စိတ်မပူနဲ့။ မဖြူလည်း ကျောက်ခဲပေါက်ခံထားရလို့ ဆေးရုံမှာ။ မမဖြူလည်း ခုမှ နောင်တတွေရနေတယ်”

“ဓားနဲ့ပစ်တာ မင်းလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ အကြောင်းစုံ အစ်ကိုကြီး ပြန်လာမှ ရှင်းပြမယ်။ ကျွန်တော် တိုင်ချက်ဖွင့်ထားတယ်။ ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့။ အစ်ကိုကြီးရော အဆင်ပြေရဲ့လား။ သာသာယာယာ ရှိရဲ့လား”

“အိုကေပါတယ်ကွာ...ကဲ...ငါ ပြန်လာခဲ့မယ်။ ကားနဲ့ဆိုတော့ ချက်ချင်း မရောက်လည်း ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဖြစ်တယ်...ဖြစ်တယ်...အဲဒီမှာသာ အဆင်ပြေအောင် လုပ်နဲ့။ ကျွန်တော့်သဘောကတော့ နိုင်ငံခြားသူကိုပဲ ယူစေချင်တယ်ဗျာ။ သူလည်း သူ့နိုင်ငံမှာ အကောင်ပဲမဟုတ်လား”

“ငါက မျိုးချစ်စိတ်အပြည့်ရှိတယ်ကွ။ စောင့်လေမျိုးနွယ်ဆိုသလို ကိုယ့်မျိုးနွယ်ကို အသေအလဲ စောင့်ရှောက်ကာကွယ်မှာ”

“ခုမှ တကယ့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနဲ့ တွေ့နေရတယ်။ အစ်ကိုကြီး စိတ်ချမ်းသာသလို လုပ်ပါဗျာ။ အလုပ်တွေချည်းပဲ နင်းကန်လုပ်ကိုင်နေရတဲ့ ကျွန်တော့်အစ်ကိုကြီး အပန်းတော်တွေ ပြေလာပါစေဗျာ”

“စိတ်ချ...ပြေမှာ...ပြေမှာ...ငါ့ညီတော်မောင် ဒုက္ခိတလေး ဒီသတဲမေတ္တာကြောင့် အပန်းတော်ပြေရုံတင်မကဘူး...”

“ဘာတွေဆက်ချင်သေးလို့လဲဗျာ...ပြန်လာရင် တရားရုံးမှာ ယောက်ဖနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့လည်း အားမွေးထား”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွားလေမှ ရဲရင့် ဒီဘက်သို့ မျက်နှာလှည့် လိုက်သည်။

“ဟော...အင်းလေးဖောင်တော်ဦးဘုရား လှမ်းဖူးမြင်နေရပြီ”

ပုန်းညက်ဖို့ ချွင်းချွင်းလန်းလန်း ရှိနေသည်မို့ သူ အိမ်ထဲ သတင်းကို မပေးတော့။ စိုးရိမ်စရာလည်း မရှိတော့ဘူးလေ။

စက်လှေပေါ်မှ သူ့ အရင်ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး ယုဇနကို အရင် လက်ဆွဲတင်နေခိုက် တစ်ခါမှ ရေမမြင်ဖူး။ လှေမစီးဖူးသည့် မိချော့က သူ့ဘာသာ ခုန်ဆင်းသွားလေရာ ရေစပ်သို့ ပျက်ကျလေ၏။

“ဟော...လူကြီး ချပေးမှာကိုတောင် မစောင့်ဘဲ တော်တော် ကဲတဲ့ ကလေးမ။ ရေတွေစိုကုန်ပြီ”

“စို...စို...”

“မနာလိုစိတ်များတာ ဆိုးတာပဲ။ ယုဇနကို အရင်တင်ပေးလို့ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး...ကိုယ့်ဘာသာ ဆင်းကြည့်တာ”

ရေစပ်မှ ဆွဲတင်ပေးပြီး သူ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးနေတုန်း ယုဇန ကတော့ ဘုရားတန်ဆောင်းထဲသို့ ဝင်သွားပေပြီ။

“လုံချည်တစ်ထည်လောက်ဝယ်ပြီး လဲလိုက်မှ”

“အမယ်...ဘယ်နေရာသွားလဲမလဲ...ဒီအတိုင်းပဲနေမယ်။ စိုတာ နည်းနည်းလေး”

“တော်ကြာ အအေးပတ်နေဦးမယ်။ ဒီကောင်မလေး...သိပ် ဆိုးတာပဲ”

“ဦးရဲရင့် ပူရမှာ ယုဇန။ တော်ကြာ ပျောက်နေဦးမယ်။ သွား...မှီအောင်လိုက်”

“လာ...မင်းကလည်း အရေးကြီးတာပဲ”

သူမကို လက်ဆွဲခေါ်လာပြီး ဘုရားဈေးတန်းထဲမှာပင် ရှမ်း ဆုံချည်လေးတစ်ထည်ဝယ်ကာ အတင်းလဲဝတ်ခိုင်းရသည်။

မိန်းမချောလေးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ သွားနေရသည့် သူ့ကို အများက ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်။ ဓာတ်ပုံရိုက်တဲ့သူတွေက ရိုက်။

သူ ဂုဏ်ယူရမှာလား၊ စိတ်ညစ်ရမှာလားပင် မသိတော့။ ရင်ထဲ မှာ စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်နေသလားပင်။

ဟိုတယ်မှာ အခန်းတစ်ခန်းတည်း ယူထားသည်ရှိ ကောင်မလေး
တစ်ယောက်ရှိ၏။

မနက်က ဆေးခန်းသွားပြခဲ့ပြီးကတည်းက သူ အခန်းထဲမှာ
ထကြိုက်ကျောင်း ကျနေခဲ့သည်။

ဖျားတာလည်း ဖျားတာပေါ့။ ချွဲတာလည်း ချွဲတာပေါ့။ အနာ
တွေရင်းပြီး လူက အဖျားဝင်နေတာလည်း အမှန်။

“အား...ခေါင်းတွေကိုက်လိုက်တာ။ ကိုယ်တော့ ဒီတောင်က
ကျော်နိုင်ပါဦးမလားကွာ...ဆွေဝေးမျိုးဝေးမှာ သေများသေရင် ဒုက္ခ”

သူ ကုတင်ပေါ်မှာ ပလီစီချောက်ချက်တွေများနေတော့
ကောင်မလေးမမျှ မျက်နှာလေးငယ်ငယ်။

“ဦးရဲရင့်...ဆေးရုံတက်ရရင် ကောင်းမလားဟင်။ ကျွန်မ
လည်း ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူး”

သူမက သူ့ကုတင်ဘေးမှာ ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီနှင့်။
ကုတင်ပေါ် သူ့ဘေးမှာ မရဲတရဲ ထိုင်ရင်း သူ့နဖူးကို စမ်းလိုက်၊

လက်ကိုစမ်းလိုက်။

“မင်းကို စေတနာနည်းတာပါ။ ခေါင်းကိုက်နေတာ ခေါင်းကို
နှိပ်ပေးပေါ့။ အား...တစ်ကိုယ်လုံးကို ကိုက်ခဲနေတာပဲ။ ငှက်ဖျားနဲ့
အနာရှိနဲ့ ရောနေသလား မသိပါဘူးကွယ်”

“ဒါ...ဒါဆို ကျွန်မ နှိပ်ပေးမယ်နော်”

“အင်း...နှိပ်”

သူမက ကုတင်ဘေးမှ ရပ်ပြီး သူ့ကို နားထင်တွေ နှိပ်ပေး၊

အခန်း (၂၄)

တောင်ကြီးဆောင်းက အေးခဲလှတတ်။

ရဲရင့်မာန်ဟုန်မှာ ပုဂံမှရလာသည့် ဓားဒဏ်ရာများက ယခု
အနာရင်းလေတော့သည်။

ယခုမှာ ဗီစာနှင့်လာသူမို့ သူ အာနာသဖြင့် ခရီးသွားအတွက်
တစ်ခုနှင့် ဆက်သွယ်ကာ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်ရသည်။

သူတို့ ခရီးထွက်လာတာ (၅)ရက်ရှိပြီကိုး။ ယခုရဲ့ဗီစာ
တစ်ပတ်တည်း။ ရန်ကုန်မှာ တည်းဖို့ခိုဖို့ပါ စီစဉ်ပေးလိုက်သည်။

သူကတော့ တောင်ကြီးမှာပဲ ချမ်းချမ်းမြေ့မြေ့ ဖျားလိုက်ဦး
မဟာသဓာန အစရာလိုပေါ့။ လက်ဝါးဖြန့်ပြ၊ လက်သီးဖြန့်ပြ၊

ရဦးမည်။ လိုအပ်လျှင် လိုအပ်သလို ဆက်လက်လှုပ်ရှားရဦးမှာ

လက်မောင်းတွေ နှိပ်ပေးနေလျှင် သူ စိတ်တိုရပြန်သည်။

“ကုတင်ပေါ်တက်ထိုင်ပြီး နှိပ်ပေး”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

သူ့ဘေးနားမှာ ခပ်နွံနွံဝင်ထိုင်ပြီး သူမ တတ်သမျှမှတ်သမျှ နှိပ်ပေးနေတော့ သူ မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်သည်။

နူးညံ့နွေးပျံ့သည့် အတွေ့အထိ။ သူ ကောင်မလေးကို ဘယ်ထိ ဖြေဆေးထိုးရမလဲ။ သူ မျက်စိမှိတ်ထားလျက်မှပင်...

“မင်းနဲ့ငါလည်း ခရီးစဉ်တလျှောက်လုံး မညားရုံတမယ်ပဲ ရှိတော့တယ်နော်”

“ရှင်...”

နှုတ်စုတ် အမြောက်နဲ့ ချိန်မိလေပြန်သလား။

ကောင်မလေး ကုတင်ပေါ်မှ လျှောခနဲ ဆင်းသွားပြီမို့ သူ ဆတ်ခနဲ ဆွဲထားရပြန်၏။

“အား”

ကောင်မလေးကို လွှတ်လိုက်ပြီး သူ ကိုယ့်လက်ဖျံမှ ဒဏ်ရာထိုက် ကျန်လက်တစ်ဖက်နှင့် အုပ်၏။ ထပ်ပြီးတော့မည့် ငှက်မလေး သူ့ကို စိုးရိမ်တကြီးကြည့်ရင်း ရပ်နေသည်မှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းကွာ၏။

“အနာ...အရမ်းနာသွားပြီ”

“ဆောရီးပါရှင်...ရှင်...ရှင်က မတရားပြောတာကိုး”

“မှန်တာပြောတာပဲလေ...ငါတို့ စောင်တစ်ထည်တည်းမှာ တစ်အိပ်ရာထဲမှာ အတူအိပ်ခဲ့ကြပြီ”

“ယုနေလည်း အတူအိပ်တာပဲ”

“ဒါပေမယ့် ငါ့ဘေးမှာ မင်းလေ။ ငါ ဖက်ခဲ့နမ်းခဲ့တာ မင်းလေ”

“အာ...ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ဒါကိုပဲ ခဏခဏ ပြန်ဖော်နေတာ ဆဲ။ ကျွန်မတို့ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ကြဘူးမဟုတ်လား”

“ဒါတော့ ဘယ်သိမလဲ။ ငါလည်း အိပ်ပျော်၊ မင်းလည်း အိပ်ပျော်နေကြတာပဲ”

“ရှင်နော်”

ကောင်မလေး အသံတွေတုန်လာပြီး မျက်ရည်တွေ စီးကျလာ တော့ သူ ကောင်မလေးကို လက်လှမ်းကြိုလိုက်သည်။

“လာပါ...မင်းနဲ့ငါ အကျေအလည် ဆွေးနွေးရအောင်”

“ရှင် ဖြစ်စေချင်သလို ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရဘူး။ ကျွန်မ ထိုက်ကျန်မ အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရမှာပဲ”

“ကိုယ်ပြောချင်တာက မင်း ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ပါ။ လက်ခံ ဒါတော့လို့ တောင်းဆိုချင်တာပါ”

သူ ကောင်မလေး၏လက်ဖျားလေးကို ဆွဲပြီး သူ့အနားမှာ ထိုင် နှိုင်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မကို ချမ်းသာပေးပါ။ ရှင်ရဲ့အန္တရာယ်စက်ကွင်းထဲမှ သွတ်မြှောက်ခွင့်ပေးပါ။ ကြွက်ကို ကြောင် ကစားသလို ကစားနေတာ ဆွေ ရပ်လိုက်ပါတော့”

“ကိုယ် မင်းကို တကယ် လက်ထပ်မလို့ ကမ်းလှမ်းတာလေ”

ဒီလိုပါပဲ...စားနေကျ ကြောင်ပါးကြီးတွေဟာ သူတို့စားမည့် ပါးမည့် ကောင်မလေးတွေကို မက်လုံးအမျိုးမျိုးတွေ ပေးပြီး လိမ်လည် လှည့်ဖြားကြတာပါပဲ။

ပုန်းညက်ဖို့ မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပစ်လိုက်၏။

“ဒါဆိုလည်း ရန်ကုန်ရောက်မှ ဒီစကားတွေ ဆက်ပြောပါ။ မမသရဖီရဲ့ရှေ့ကမှ ဆွေးနွေးပါ”

ပြောလို့သာ ပြောရပါသည်။ မမသရဖီဆိုတာလည်း သူ လက်ခုပ်ထဲက ရေပါပဲ။ သူ သွန်လို့မှောက်လို့ ရသည့်သူ။

သူမဘဝ၊ သူလက်က မလွတ်မြောက်နိုင်တော့ဘူးလား။

“ဆွေးနွေးမှာပါ။ ဒါပေမယ့် အခုလည်း ဟန်နီးမွန်းအကြံခံဖို့ လို ကိုယ် ခံစားချင်တယ်”

“ဆောရီးပါ...လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဘာလဲ...မြန်မာအမျိုးသမီးရဲ့၊ အမျိုးကောင်းသမီး တစ်ယောက်မို့လို့ ပြောဦးမှာမဟုတ်လား”

“အဲလိုမပြောလို့ ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ။ မြန်မာအမျိုးသမီး တစ်ယောက်ရဲ့ အစဉ်အလာနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို မြန်မာအမျိုးသား တစ်ယောက်ကမှ မထိန်းသိမ်း၊ မလိုက်နာရင် တိုင်းပြည်ပျက်စီးတော့ မှာပေါ့”

“မင်းသာ ဘိုးတော်ဦးစိုင်းခေတ်ကို ပြန်သွားနေတာ။ ဒီဘဝ ခေတ်ကြီးထဲမှာ မင်းလောက် ခေါင်းမာတာ မင်းပဲရှိမယ်”

“တော်ပြီ...ဦးရဲရဲကို ကျွန်မ နှုတ်တစ်ယောက်လုပ် ပြုစု

နိုင်မယ်”

“ကိုယ်လိုချင်တာ ချစ်သူ၊ ဇနီး၊ မယားပုံစံ”

“ဟုတ်မှမဟုတ်တာ။ ကျွန်မ မလုပ်ပေးနိုင်ဘူး”

“ဒါဆို ငါ့ကို ဒီမှာပဲ ပစ်ထားခဲ့လိုက်တော့။ မင်း ရန်ကုန်ပြန် တော့။ ဒရိုင်ဘာကို ငါ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

“ဒါတော့ ရှင် အကျပ်တိုက်တာပဲ။ ရှင်ကို လူမမာကိုထားခဲ့ပြီး ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ပြန်မလဲ”

“ရတယ်လေ...မင်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို မင်း လှည့်ကြည့်စရာ မလိုပါဘူး။ မြသရဖီလည်း အပြစ်မတင်စေရ ဘူး”

တော်တော်မုန်းဖို့ကောင်းတဲ့ လူကြီးပဲ။ ထောက်လှမ်းရေးခေတ် က စစ်ကြောရေးစခန်းထဲက လူတွေလိုပဲ။ မှန်မှန်မှားမှား သူတို့လိုချင် တာကိုရအောင် နည်းမျိုးစုံသုံးသလိုမျိုး။

ပုန်းညက်ဖို့ တကယ်လည်း နာဖျားနေသည့် သူ့ကို ရပ်စေး မြေခြားမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားခဲ့ရက်မှာလဲ။ နောက်ပြီး ဒရိုင်ဘာနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းလည်း မပြန်ရဲပါဘူး။

သည်တော့ မျက်ရည်လည်၍ နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်မတတ် ကိုက်ထားရင်းနှင့်ပင် သူမသူ့အနားသို့ တရွေ့ရွေ့ ကပ်သွားမိသည်မှာ မြေသူတော်ကြီးရဲ့ အစားခံဖို့၊ စပါးကြီးမြေကြီးရဲ့ ညှိချက်မှာ အိမ်လို သွားနေသည့် မြေဟောက်မလေးနှယ်။

“ဒီလို လိမ္မာမှပေါ့။ လာ...ကိုယ့်ကို ပြုစု။ မင်း အချည်းနှီး

မဖြစ်စေရဘူး။ စေတနာပါပါလေးတော့ ပြုစုနေတဲ့...ရန်ကုန်ပြန်ရောက်
တာနဲ့ မင်းအတွက် လိုအပ်တာတွေ အားလုံး ဖြည့်ဆည်းပေးမှာ။ တိုက်
ကား၊ ဘဏ်စာအုပ် တစ်ခါတည်း ဟုန်းခနဲ ပြောင်းလဲသွားစေရမယ်။

သူက နေသာမကောင်းသည်။ လက်နှင့်ခြေထောက်မှာသာ
ဒဏ်ရာရနေသည်။ သူမကို ဆွဲယူပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ဖြူပ်နှံဌာပနာ
ထားလိုက်တာ လွတ်လမ်းကို မမြင်တော့။

ကိုယ့်ဘဝ တွင်းဆုံးကျသွားပြီလို့ ယူဆရင်း ဒီအမှောင်မှ
လွတ်အောင် ရုန်းရမည့်နည်းလမ်းများကိုသာ ပုန်းညက်ဖို့ စဉ်းစားနေ
မိခဲ့ပါသည်။

သီလ

အခန်း (၂၅)

ရဲရင့်မာန်ဟုန် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီး အလုပ်ကိစ္စတွေရှင်းရ၊
ဇနီးနှင့်ဖြူပြာညီတို့ ပြဿနာတွေရှင်းရနှင့်။

ဘာပဲပြောပြော အိမ်မှာ ဖြူပြာညီလို အာဏာရှင်တစ်ယောက်
ချိုတော့ပြီမို့ သူတို့အိမ်ဟာ သာသာယာယာ။

သူ့အလုပ်ကိစ္စတွေ ရှုပ်လွန်းလို့ အိမ်ကို (၃)ရက်တောင် ပြန်
ရောက်ခဲ့။ ပဲခူးသွားလိုက်၊ ပုသိမ်သွားလိုက်နှင့်။ ဒါတောင်
ဆောင်မလေးကို လွမ်းလွန်းလို့ အမြန်ဆုံး အလုပ်တွေ ဖြတ်ခဲ့တာ။

သူ တောင်ကြီးဟိုတယ်မှ ညများကို သတိရရင်း ကောင်မလေး
ကို လွမ်းဆွတ်နေမိတာ အရမ်းပါ။

သူ့အကျင့်ကိုက သူလိုချင်သည့်အရာကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ရယူဖို့ထက် စုစုဆောင့်ဆောင့်မျိုးကိုမှ လိုချင်တာ။

သူ့ရုပ်၊ သူ့စည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့် သူ့အရည်အချင်းကြောင့် ယှဉ်တွဲ ကြိုက်သည့် နှင်းဆီခိုင်ကြီး ဖြစ်နေရပေမယ့် သူ မသာယာ။

သူ သာယာတာ သူ့ကို မကြည်မဖြူ၊ မလိုက်လျောချင်သည့် ကောင်မလေး။ အင်း...တကယ်ကျ ကော့မလေး သူ့ကို ချစ်တာ လည်း သူ သိပါသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်က အလှည့်လေးလပ်ထားခဲ့လို့သာ။ တိုရေ ရှားရေ မသထားရော အချစ်ကလေးများကို စားသုံးရင်း သူ ကြည်နူးကျေနပ် ခဲ့ရတာ။

တောင်ကြီးမှ ပြန်ရောက်ကတည်းက အလုပ်တွေ၊ အစွပ်တွေနှင့် နပန်းလုံးခဲ့ရတာ ချစ်သူ...အဲ...ချစ်ဇနီးလေးနှင့်ပင် (၃)ရက် ခွဲခဲ့ရ သည့်အဖြစ်။

ရှေ့လထဲမှာ မင်္ဂလာပွဲ ဆင်ယင်ကျင်းပမည်။ လောလောဆယ် တော့ ခိုးရာလိုက်ထားသလိုမျိုးပေါ့။ လစ်စီးတုဂ်သားတော့ မဟုတ်ပါ သူ့။

ဒါက ရဲရင့်မာန်ဟန်ဘက်ကအတွေး။

ပုန်းညက်ပျိုကတော့...

ဦးရဲရင့်ဟာ သူ လိုတာရပြီးလို့ သူမကို ပစ်ထားခဲ့ပြီ။ ဂရုမစိုက် တော့ပြီလို့ တွေးမိပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲ ရက်ရွံ့လို့မဆုံး။

တောင်ကြီးမှ ပြန်ရောက်ပြီးကတည်းက သူ အိမ်မကပ်တော့

ဘဲ အိမ်မှ ထွက်သွားလိုက်တာ။ မွေးတုန်းပန်ပြီး နံတော့ စွန့်ပစ်သွား တာလား။ သူမကို နာကျင်အောင် လက်ဆင်ပေးခဲ့ပြီလား။

ဒါမှမဟုတ် အိုင်တွေလို့ ခြေဆေးခဲ့ပြီး တစ်ချုံ့ကွယ်လို့ တစ်မယ် မေ့သွားတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ပုန်းညက်ပျို ကိုယ့်အိပ်ရာထဲမှာ တလူးလူး တလိုမ့်လိုမ့်နှင့် ဆွေးနှင့်နေရတာ ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး အရည်ပျော်တော့မတတ်။

သည်စဉ် မမသရဇီ လင်ဇနီးလေးတစ်ချုပ်နှင့် စားသောက်စရာ များ ယူလာခဲ့ရင်း ညီမ၏ကုတင်ပေါ်မှာ တင်ပါးလွှဲဝင်ထိုင်သည်။ မမ၏အသွင်လည်း တိမ်ညိုလွတ်သည့် လမင်းလို ကြည်စင်ဝင်းပခဲ့ ပါပြီ။

ကိုညီရင်ကလည်း လိမ္မာလာပြီး အိမ်မှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး အစ်ကိုအလုပ်တွေကို လုပ်တော့မည်။ အိမ်မှာ အိမ်တွင်းရေးက သာယာချမ်းမြေ့နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ညီမလေး...ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဟင်။ ခရီးသွားတုန်းက အစ်ကိုနဲ့ ဘာတွေပြီလာခဲ့သလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မမရယ်...ပုန်းညက်က ခရီးသွားလေ့ သွားထ မရှိတော့ ပင်ပန်းလို့ပါ”

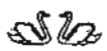
“ညီမလေး စိတ်ထင်ရာတွေ လျှောက်မလုပ်နဲ့နော်။ တစ်ခုခုဆို မမကိုပြော...တိုင်ပင်...အစ်ကိုကြီးက စိတ်ကောင်းရှိပါတယ်။ နားလည်မှုမလွဲနဲ့နော်...ကဲ...ခုထိ ညီမလေး ဘာမှလည်း မစားသေး လို့ မမ လက်ဖက်ရည်နဲ့မုန့်တွေ ယူလာတယ်။ စားလိုက်ဦး”

၂၂၀ က ကြယ်စင်ပုဏ္ဏ

“ရင်ထဲပြည့်နေတယ် မမရယ်...ပုန်းညက် မစားချင်ဘူး။
ပြန်ယူသွားလိုက်နော်”

“ဟော...အဲဒါကိုက သဘာဝမကျတာ။ ပြော...ခရီးသွား
ရင်း ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ။ ရန်တွေဖြစ်ခဲ့သလား။ ဒါမှမဟုတ် ချစ်ရှား
လာခဲ့ကြသလား”

“ကဲ...မဟုတ်လည်း စား၊ ဒါလေးတော့ စားလိုက်”
မမ စိတ်ချမ်းသာအောင် ပုန်းညက်ဖို့ စားလိုက်ရပါသည်။

အချစ်က ကမ္ဘာကြီးကို သွက်သွက်လည်စေ ၂၂၁

အခန်း (၂၆)

ည (၉) နာရီလောက်မှ ရဲရင့်မာန်ဟုန် ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီး
ညဉ့်ခန်းထဲမှာရှိနေသည့် ညီရင့်နှင့်သရဖီကို အလုပ်အကြောင်းတွေ
ရှင်းပြရင်း...

“ငါ့ညီလေးလည်း ခြေထောက်ကောင်းရင် အစ်ကိုကုမ္ပဏီမှာ
အလုပ်သင်မန်နေဂျာ ခန့်မယ်”

“ဟာ...အစ်ကိုကြီးကလည်း ကျွန်တော့်အရည်အချင်းနဲ့ ဒီရိုင်
ဘာပဲလုပ်မယ်။ အစ်ကိုကြီးကို ကားမောင်းပေးမယ်”

“မရဘူး...မန်နေဂျာလုပ်ရမယ်။ အလုပ်ပဲကွာ...သင်ပေးရင်
ဆုတပဲ။ သရဖီကတော့ အိမ်မှာပဲနေပေါ့။ မပြုအတွက်တော့ စိတ်
အတောင်းပါဘူး။ သူ့ယောက်ျားနဲ့ အုပ်စုက သူ့ပါဆွဲထည့်ထားတော့
သူ့ပါ အမှုတွဲထဲပါနေပြီ။ ညှိကို ပိုင်းရိုက်ကြတဲ့အမှုရယ်။ အိမ်ကို

၂၂ ကြယ်စင်ပူဇော်

ဖောက်ထွင်းတဲ့အမှုရယ်၊ ကလေးကိုတော့ တို့တွေပဲ ဆောင့်ရှောက်ထားကြရမှာပဲ”

“ကလေးက လိမ္မာပါတယ် အစ်ကိုကြီးရယ်... သရဖီ ချစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်တူလေးပဲ။ သမီးနဲ့လည်း အဖော်ရတာပေါ့။ ကလေးအတွက် ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့နော်”

“အင်း... နောက်တစ်ခုလည်း ရှိသေးတယ်”

ပြောနေရင်းမှ ရဲရင့်မာန်ဟန် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်လာလျှင် ညီရင့်နှင့်သရဖီ ပြုံးစိစိ ဖြစ်လာကြလေ၏။

“မပြောနဲ့တော့ အစ်ကိုကြီး... ညီလေးတို့ သဘောပေါက်ပြီ။ အမြန်ဆုံးသာ လက်ထပ်ကြပေတော့”

“ငါတို့ကိစ္စက ခရီးသွားရင်း...”

“ပေါက်ပြီ... ပေါက်ပြီ... ဒီအိမ်မှာ အစ်ကိုကြီး ဗိုလ်ပဲဗျာ။ ဘယ်သူမှ ဂရုစိုက်စရာ မလိုပါဘူး”

“ဟာ... ဒီလိုတော့ မပြောနဲ့ကွာ။ ငါ သူ့ကို တကယ်ချစ်တာပါ။ ရှေ့လထဲမှာ လက်ထပ်မယ်”

“ဝမ်းသာပါတယ် အစ်ကိုကြီး... အောင်မြင်ပါစေ”

ညီရင့် ဦးချဲ့ပေါ်မှ ထအော်တော့ ကလေးနှစ်ယောက်ကလည်း ဘာမသိ ညာမသိနှင့် ထအော်ကြတာ ရယ်စရာ။

“ဘာ... အောင်မြင်ပါစေ” တဲ့။

သူ မျက်နှာပူပူနှင့်ပင် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့ပြီး ကိုယ့်အခန်းထဲဝင်၊ ရေချိုး၊ အဝတ်အစားလဲသည်။ ညဝတ်အင်္ကျီပေါ့။

အချစ်က ကမ္ဘာကြီးကို သွက်သွက်လည်စေ ၂၃

အိမ်ပြန်ရောက်မှ ပုန်းညက်ပျိုနှင့် တစ်ခါမှ မတွေ့ရသေး။ ကောင်မလေး ကြည့်ရတာ အခန်းအောင်းနေသည်ထင်ရဲ့။ အင်းလေမိန်းကလေးဆိုတာတော့ ဒီလိုပဲ အတွေးများတတ်ကြတာပဲ။

ဒီည ဘယ်မှာအိပ်ရမလဲ။ ကိုယ့်အခန်းထဲတော့ ခေါ်လို့ရမှာမဟုတ်။ သူ့အခန်းထဲသွားတာပဲ ကောင်းပါတယ်။

ရဲဆေးတင်သည့်အနေနှင့် ဘီယာတစ်ဗူးကို မောလိုက်ပြီးမှ သူပုန်းညက်ပျို အခန်းထဲကို ဝင်သွားလိုက်သည်။

“ဟင်”

ကောင်မလေး အခန်းထဲမှာ မရှိပါလား။ သန့်စင်ခန်းများ ဝင်သလား။ သူ စိတ်ပူသွားပြီး ဟိုရှာဒီရှာလုပ်တော့ ခေါင်းအုံးအောက်မှာ စာ။

ဟာ... သွားပြီ။ ဘယ်လိုတွေလဲ။ သူ အလျင်အမြန် စာကို ဖတ်ရသည်။

ဦးရဲရင့်...

ကျွန်မ မြို့ပြန်သွားပြီ။

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ သွားနေမယ်။

ကျွန်မကို အတင်းတွယ်ကပ်နေမယ်ထင်ပြီး ရှောင်ပုန်းနေရတာ မမြင်ရက်ပါဘူး။

ကိုယ့်အိမ်မှာကိုယ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စိတ်ချမ်းသာ၊ လက်ချမ်းသာ ရှိပါစေလို့ ကျွန်မ ဆုတောင်းခဲ့ပါတယ်။

ပုန်းညက်ပျို

“သေဟဲ့”

သူ (၃)ရက် ပြန်မလာနိုင်တာကို အထင်လွဲပြီး လုပ်ချသွားတာ ပါလား။ ရဲရင့်မာန်ဟန် စာလေးကိုကိုင်ပြီး အောက်သို့ အပြေးဆင်းလာ ခဲ့တော့ ညီရင့်တို့လင်မယားမှာ အံ့အားတသင့်။

“ဟောကောင်တွေ...ပုန်းညက်ဖို့ မရှိတော့ဘူး။ မင်းတို့ကွာ လူတစ်ယောက်လုံး ထွက်သွားတာတောင် မတားလိုက်ကြဘူးလား။ မမြင်လိုက်ကြဘူးလား”

“ဟင်”

ညီရင့်ရော သရဖီပါ ကြောင်နေခိုက် မသိတာ အနားသို့ကပ်လာ ပြီး...

“ညနေက ပုန်းညက်ဖို့ အိတ်ကလေးနဲ့ ဆွဲဆင်းလာတာ။ မမ သရဖီလည်း ဖုန်းဝယ်သွားနေတယ်။ ကိုညီရင့်ကလည်း အိပ်နေ တယ်”

“ဘယ်...ဘယ်ကိုသွားတာလဲ။ တောက်...ကားထွက်သွားပြီ ထင်ပါတယ်။ သရဖီ...နင်တို့မြို့ကို အမြန်လိုက်ရအောင်...လာ... လာ...ကားပေါ်တက်”

“နေပါဦး...သိတာ လူလည်လုပ်ထားပါတယ် ဆရာရဲ့”

“ဟေ...ဘယ်လိုလုပ်ထားတာလဲ”

“ညာတာပါတော့နဲ့ သိတာတို့အခန်းထဲမှာ ထည့်ပိတ်ထားတာ။ တံခါးလည်း ဖွင့်မပေးရဲဘူး။ ညစာလည်း မကျွေးရသေးဘူး”

“ရတယ်...ရတယ်...အိမ်မှာရှိနေရင် ပြီးပြီ။ သိတာ...နင်

တော်တယ်။ နင့်ကို ဆုကောင်းကောင်းချရမယ်”

ရဲရင့် ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ သိတာတို့အခန်းသို့သွားပြီး တံခါးဖွင့် လိုက်လျှင် အခန်းထဲမှာ ခွေခွေလေး အိပ်နေသည့် ပုန်းညက်ဖို့ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သူ အပြေးဝင်သွားပြီး သူမကို ပွေ့ချီလိုက်လျှင် ပုန်းညက်ဖို့ နီးသွား၏။

“ဟင်...သူ”

“ဟုတ်ပါဗျာ...စာတွေပြီး အရမ်းစိတ်ပူသွားတာ။ လိပ်မကြီး တော့ လိပ်ဥပျောက်လို့ ငိုရတော့မယ်မှတ်နေတာ။ ပေါက်ကရတွေ မတွေးစမ်းပါနဲ့ အချစ်လေးရယ်။ ကိုကို့မှာဖြင့် ဟန်နီးမွန်းထွက်... အဲ...ဘုရားဖူးထွက်နေတဲ့ (၅)ရက်စာ အလုပ်ကြွေးတွေကို မနည်း ဖြတ်နေရတာ။ မဖြူတို့ ပြဿနာကိုလည်း စခန်းသွားပြီး ရှင်းရသေး တယ်လေ။ သည်ကြားထဲ ပုသိမ်သွားရ၊ ပဲခူးသွားရနဲ့”

“ဖုန်းဆက်လည်းရသားပဲ။ ဖုန်းတောင် တစ်ချက်ဆက်ဖော် ခရဘူး”

“ဪ...ဖုန်းလှိုင်းတွေ မမိလို့ပါ မိန်းမရဲ့။ အခု လူကိုယ်တိုင် ပြန်လာပြီလေ။ ရှေ့လထဲမှာ လက်ထပ်မှာ။ ဟိုတယ် ဒိတ်ယူရင် စောင့်နေရမှာစိုးလို့ ကိုယ့်အိမ်မှာပဲ ကိုယ်ဆောင်တော့မယ်။ အဓိကက ကိုကိုတို့နှစ်ယောက် မြန်မြန်ညားဖို့ပဲ”

“အာ...ဒီလူကြီး”

“ဆောရီး...ဆောရီး...အခုလည်း ညားပြီးနေမှပဲအေး က...

လာ...ညစာ စားကြမယ်။ ကိုကိုလည်း မစားရသေးဘူး”

ကောင်မလေးကို ပခုံးဖက်ပြီး ထမင်းစားခန်းထဲခေါ်သွားတော့ သီတာတို့က အသင့်ပြင်ပေးထား၏။ ညီရင့်နှင့်သရဖီကတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှ လက်မ ထောင်ပြနေကြသည်။

အထင်လွဲနေသည့် ကောင်မလေးကို တတွတ်တွတ် ချောရင်း ထမင်းလက်ဆုံ စားနေရသည်မှာလည်း ကြည်နူးချမ်းမြေ့စရာ။

မသီတာနှင့်မပုက အလိုက်တသိ ရှောင်ပေးနေသလို ညီရင့်တို့ အဖွဲ့လည်း ဧည့်ခန်းထဲမှ ခြေရာဖျောက်သွားကြပေပြီ။ ကောင်းလေစွ။

ထမင်းစားပြီးကြတော့ သူ ကောင်မလေးကို အပေါ်ထပ်သို့ လက်ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ သူမအသွင်က တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်။

ရှေ့လျှောက် ဘာဖြစ်တော့မည် သိနေပြီမို့ထင်။ မျက်နှာလေးက ရဲရဲတွတ်တွတ်။

သူကတော့ နွားမလေးကို အတင်းဆွဲခေါ်သလိုမျိုး ချောချော မော့မော့...နော့နော့ပြေပြေ။

“ကျွန်မ မအိပ်ချင်သေးဘူး”

“မအိပ်ချင်သေးလည်း ထိုင်ပြီး စကားပြောကြမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် အပေါ်ထပ် ဝရံတာရှိ ထိုင်ခုံလေးများမှာ ထိုင်မိကြတော့ ကောင်မလေးပုံစံက မကျေမနပ်။ ဂျစ်တီဂျစ်ကန်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွာ...ဘာတွေ မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာလဲ”

“အခု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်ဘဝရောက်နေမှန်း မသိဘူး။ ခုန့် ထွက်ပြေးချင်တော့လည်း မရ။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မကျေနပ်ပါဘူး။

မှော်ဆရာကြီးလက်ထဲက တစ္ဆေမလိုပဲ။ ဆေးကြိမ်လုံးကို ကြောက်နေရသလိုမျိုး”

“အမယ်မင်း...အချစ်ကလေးရယ်...ကိုယ့်ဘဝကို မသိဘူး မဟုတ်လား။ အခု ချစ်က ဦးရဲရင့်မာန်ဟုန်ရဲ့ ချစ်ဖို့ ဖြစ်သွားပြီလေ။ ရှေ့လမှာ လက်ထပ်မှာ။ မနက်ဖြန် တရားရုံးသွားပြီး လက်ထပ်မှာ”

“တရားဝင်လား”

“ဪ...ကဏ္ဍားကိုက်ပါတယ်ဆိုမှ အပေါက်နဲ့လားဖြစ်နေပါပြီ။ တရားဝင်ပေါ့။ ခု...မျိုးစောင့်ဥပဒေကလည်း ရှိနေတယ်လေ။ ကျွန်တော်မျိုးကြီး ထောင်ကျခံပြီးတော့လည်း နောက်တစ်ယောက် မကပ်ရဲပါဘူး။ ရှိတာလေးနဲ့ပဲ ရောင့်ရဲပြီး တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ထဲထဲဝင်ဝင် ကပ်ပါ့မယ်တဲ့ဗျာ”

“အာ...ဒီလူကြီး...သိပ်ညစ်ပတ်တာပဲ”

ကောင်မလေး ရှက်ရှက်နှင့် သူမအခန်းထဲသို့ ထပြေးလေလျှင် ရဲရင့်မာန်ဟုန်တစ်ယောက် ပခုံးတွန့်ပြီး ခပ်မြန်မြန် ဝင်လိုက်ရပါ၏။

သူက ဒီခွင်ကို စောင့်နေတာလေ။

အချစ်လား...

တံခါးဖွင့်ထားတယ်...

ကံကြမ္မာကြီးက လတ်ဆတ်ချိုမြိန်သွားလို့...